CĂRȚI ROMANTICE

Un joc de noroc

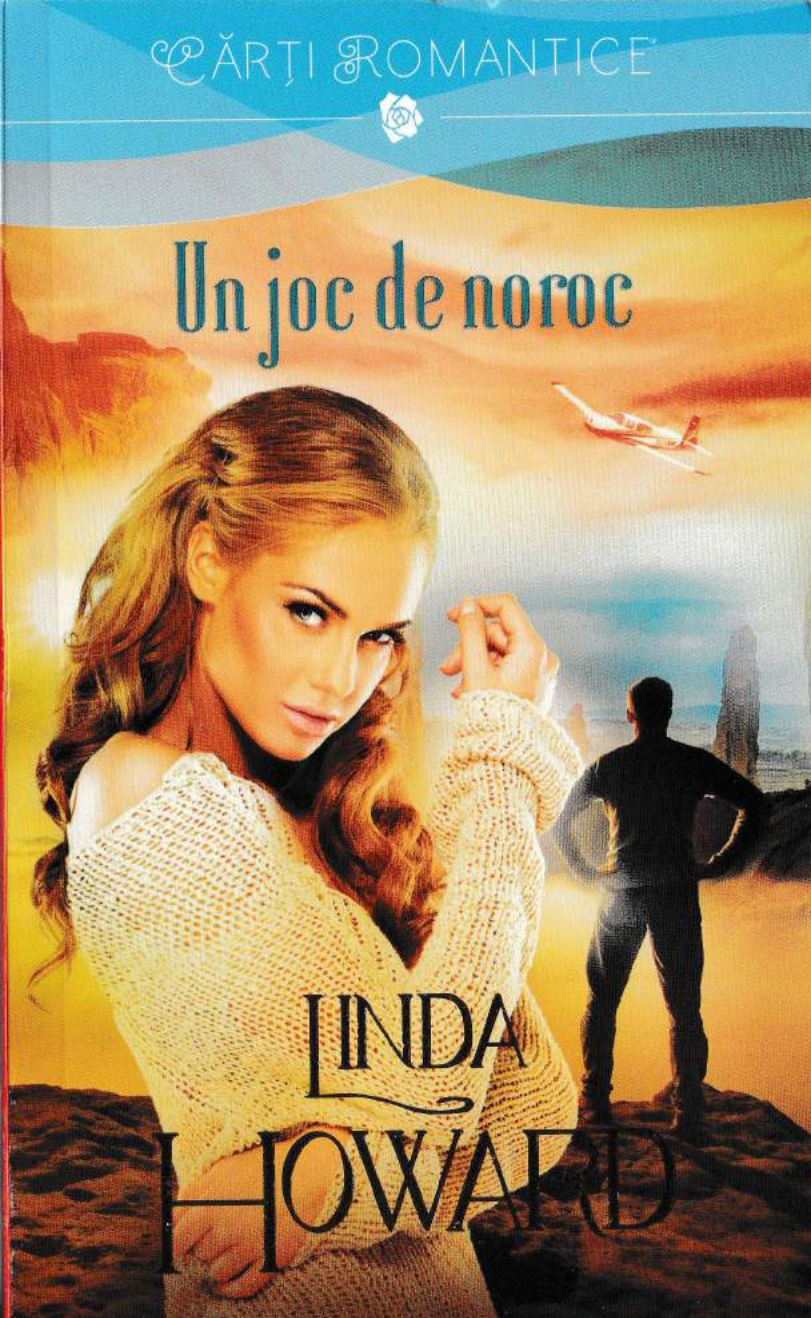

LINDA HOWARD

După o copilărie mizeră și violentă, Chance a căpătat o nouă viață datorită familiei Mackenzie, care l-a primit în mijlocul ei, oferindu-i nu numai un cămin, ci și dragoste necondiționată. Devenit ofițer în Serviciul de Informații al Marinei și apoi șef al unei companii de securitate, Chance a avut succes în toate misiunile în care a fost implicat. Excepția este Crispin Hauer, un terorist cu nenumărate victime la activ, care a reușit mereu să-i scape din plasă. Singurul punct slab al lui Hauer pare să fie Sunny, fiica lui, pe care Chance intenționează s-o folosească drept momeală pentru a-l face pe Hauer să iasă din ascunzătoare. Primul pas: seducerea lui Sunny, o misiune nu numai ușoară, dar și plăcută pentru Chance. Planul nebunesc funcționează perfect când Chance și Sunny rămân captivi într-un canion vreme de câteva zile, timp în care manevra de seducție are efectul scontat.

Totuși, Chance nu a luat în calcul propriile sentimente pe care fermecătoarea tânără i le trezește și motivul pentru care ea preferă să se ascundă de propriul tată. Acum, planul atât de ingenios îi aduce la un pas de dezastru, iar plasa de minciuni pe care Chance a țesut-o ar putea să-l facă să-și piardă nu doar viața, ci și o dragoste așa cum nu spera să întâlnească vreodată.

Linda Howard este câștigătoarea multor premii pentru romanele sale, clasate în topul de bestselleruri din *New York Times*. De asemenea, Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America a premiat-o pentru întreaga activitate.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0039-4
9 786063 300394
Lira®

LINDA HOWARD

Un joc de noroc

A Game of Chance
Linda Howard
Copyright © 2000 Linda Howington
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.

Lira®
Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Un joc de noroc
Linda Howard

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOWARD, LINDA
Un joc de noroc / Linda Howard;
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-33-0039-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

LINDA HOWARD

Un joc de noroc

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Lira

Începutul

Întoarcerea în Wyoming – întoarcerea acasă – stârnea întotdeauna în Chance Mackenzie un amestec atât de intens de emoții încât nu reușea niciodată să decidă care domina, plăcerea sau disconfortul acut. Era, din fire și prin formare – nu că ar fi avut parte de vreo formare în primii paisprezece ani de viață –, un bărbat care se simțea mai în largul lui singur. Dacă era singur, putea să-și facă treaba fără a fi nevoit să se îngrijoreze pentru altcineva în afară de el însuși; la fel, nu era nimeni care să-l sufoce cu preocuparea față de soarta lui. Profesia pe care și-o alesese nu făcea decât să-i întărească aceste înclinații, căci operațiunile sub acoperire și activitățile antitero îi impuneau să fie secretos și circumspect, fără să aibă încredere în nimeni, fără să permită nimănui să se apropie de el.

Și totuși... Și totuși, avea o familie. Mare, gălăgioasă, de o ambiție feroce, refuzând să-l lase să se retragă, deși nu era deloc sigur că ar fi fost în stare de asta, chiar de l-ar fi lăsat. Era întotdeauna un efort teribil să se întoarcă în acea atmosferă sufocantă, să fie tachinat și luat la întrebări – *tachinat*, tocmai el, de care se temeau pe bună dreptate unii dintre cei mai feroce ucigași din lume –, să fie îmbrățișat și sărutat, răsfățat și certat și... iubit, ca și cum ar fi fost la fel ca toți ceilalți. Nu era așa, o știa prea bine; undeva în adâncul minții lui, ideea că *nu* era ca ei stătea mereu aprinsă, ca o lumină de veghe. De fiecare dată însă, ceva din adâncul sufletului său, ceva ce tânjea exact după lucrurile care-l perturbau atât de mult, îl atrăgea acolo. Iubirea era înspăimântătoare; învățase de la o vârstă fragedă și în condiții aspre cât de puțin se putea baza pe alții.

Simplul fapt că supraviețuise constituia o dovadă a durității și inteligenței lui. Nu știa câți ani avea sau

unde se născuse, ce nume i se dăduse în copilărie sau chiar dacă primise unul – nimic. Nu avea nici o amintire legată de o mamă, un tată, cineva care să fi avut grijă de el. Mulți oameni pur și simplu nu-și mai amintesc nimic din primii ani de viață, însă Chance nu putea găsi alinare în gândul că poate existase cineva care să-l fi iubit și să-l fi crescut, fiindcă își amintea al naibii de multe alte detalii.

Își amintea cum furase mâncare când era încă atât de mic, încât fusese nevoit să se ridice pe vârfuri pentru a ajunge la merele aflate într-o cutie în supermarketul unui orășel. Petrecuse deja mult timp în preajma altor copii, astfel că, luând ca reper înălțimile la care îi văzuse la diverse vârste, putea estima că nu fusese mai mare de trei ani, poate nici măcar atât.

Își amintea cum dormise în șanțuri când era cald, cum se ascunsese în hambare, magazii, șoproane, orice clădire aflată la îndemână, când era frig sau ploua. Își amintea cum furase haine, uneori prin metoda simplă de a surprinde un băiat jucându-se singur într-o curte și a-l dezbrăca făcând uz de superioritatea fizică.

Chance fusese dintotdeauna mult mai puternic decât alți băieți de înălțimea lui din simplul motiv că trebuise mereu să se lupte pentru a rămâne în viață.

Ținea minte că la un moment dat se luase după el un câine, o potaie alb-negru care-l urmase neabătut și se ghemuise lângă el ca să doarmă. Îi fusese recunoscător pentru căldură. Ținea minte și că, atunci când dăduse să ia o bucată de friptură pe care o furase din pubela unui restaurant, câinele își înfipsese colții în mâna lui și i-o înhățase. Încă mai avea două cicatrice pe mâna stângă. Patrupedul devorase imediat carnea, iar Chance mai trăise o zi fără mâncare. Nu-i purtase pică noului său tovarăș; îi fusese foame și lui. Îl alungase însă după aceea, căci îi era destul de greu să fure destulă hrană pentru el însuși. Pe deasupra, înțelesese că, atunci când era vorba de supraviețuire, fiecare era pe cont propriu. Poate că avea doar vreo cinci ani când învățase acea lecție, dar i se întipărise bine în minte.

Desigur, faptul că putea să se descurce perfect atât în zonele rurale cât și în orașe, în orice condiții, era un atu imens în profesia lui acum, deci presupunea că prima parte a existenței lui avusese unele beneficii. Chiar și așa, nu ar fi dorit nimănui o copilărie ca a lui, nici măcar potăii nenorocite care îl mușcase.

Viața lui adevărată începuse în ziua în care Mary Mackenzie îl găsise zăcând la marginea unui drum, adus în pragul morții de o gripă gravă care se transformase în pneumonie. Nu-și amintea prea multe din următoarele câteva zile – fusese prea bolnav –, dar știuse că se afla într-un spital și fusese înnebunit de teamă, fiindcă asta însemna că intrase pe mâinile sistemului și era, în realitate, prizonier. Era evident minor, fără acte de identitate, așa că medicii aveau să anunțe autoritățile de protecție a copiilor. Cum își petrecuse toată viața evitând exact acest gen de situație, încercase să-și facă planuri de evadare, dar gândurile îi erau vagi, greu de organizat, iar organismul îi era prea slăbit ca să răspundă solicitărilor.

În tot acest timp își amintea că fusese alinat de un înger cu ochi blânzi, de un albastru cenușiu, și păr grizonant, cu mâini răcoroase și o voce tandră. Își amintea și de un bărbat masiv, cu pielea închisă la culoare, un metis de indian care îi răspunsese în repetate rânduri, cu mult calm, la cea mai profundă temere a lui:

– Nu o să-i lăsăm să te ia, repeta bărbatul cel masiv de fiecare dată când Chance se trezea pentru scurt timp din toropeala produsă de febră.

Nu avusese încredere în ei, nu crezuse promisiunile uriașului metis. Chance își dăduse seama că și el era parțial amerindian, dar asta nu însemna că putea să se încreadă în acei oameni mai mult decât în acea potaie hoață și ingrată. Era însă prea bolnav, prea slăbit ca să fugă ori chiar să se împotrivească. În perioada cât fusese neputincios, Mary Mackenzie reușise cumva să-l lege fedeleș cu devotamentul ei, iar el nu mai fusese niciodată în stare să se elibereze.

Detesta să fie atins; dacă cineva era suficient de aproape ca să-l atingă, era suficient de aproape și ca să-l atace. Nu putuse să li se opună asistentelor și doctorilor care îl înțepau și palpau și îl manipulau ca și cum nu ar fi fost decât o bucată de carne fără minte. Îndurase supliciul scrâșnind din dinți, chinuindu-se să-și stăpânească panica și impulsul aproape copleșitor de a li se împotrivi, căci știa că dacă ar fi făcut-o ar fi fost imobilizat. Trebuia să rămână liber pentru a putea să fugă după ce se întrema cât de cât.

Aparent, *ea* îi stătuse alături în tot acest timp, deși logica îi spunea că, fără îndoială, erau momente în care părăsea spitalul. Când era mistuit de febră, îl spăla pe față cu o cârpă udă și îi punea comprese cu gheață. Îl pieptăna, îl mângâia pe frunte când capul îl durea atât de tare încât avea impresia că avea să-i crape tot craniul și îl spăla ea însăși de când observase cât de tare se agita atunci când o făceau asistentele. Cumva, gesturile ei i se păreau mai ușor de suportat, deși, chiar bolnav fiind, fusese nedumerit de propria lui reacție.

Ea îl atingea constant, anticipându-i dorințele, astfel că perna îi era înfoiată chiar înainte să conștientizeze el vreun disconfort, temperatura din încăpere era reglată înainte să i se facă prea cald sau prea frig, picioarele și spatele îi erau masate când febra îi stârnea dureri din cap până în picioare.

Acea grijă maternă îl înspăimânta, dar Mary profitase de slăbiciunea lui fizică și îl copleșise cu atențiile ei, ca și cum ar fi vrut, în acea perioadă scurtă, să-i compenseze o viață întreagă de lipsuri.

Treptat, în cursul acelor zile înceţoşate de febră, chiar și atunci când nu era capabil să-și deschidă pleoapele grele, începuseră să-i placă atingerea mâinii ei răcoroase pe fruntea lui și sunetul liniștitor al acelui glas dulce. La un moment dat, după un coșmar, se trezise plin de spaimă și o descoperise cu brațele petrecute în jurul lui, sprijinindu-i capul pe umărul ei îngust ca și cum ar fi fost un copilaș, mângâindu-l blând pe păr în timp

ce îi murmura cuvinte liniștitoare – iar el alunecase din nou în somn simțindu-se alinat și cumva... în siguranță.

Îl surprindea întotdeauna, chiar și acum, cât de mărunțică era. Posesoarea unei asemenea voințe de fier ar fi trebuit să aibă doi metri înălțime și o sută patruzeci de kilograme, cel puțin așa s-ar fi explicat cum de putea forța întregul personal al spitalului, chiar și pe doctori, să-i îndeplinească toate cererile. Ea îi estimase vârsta la paisprezece ani, însă chiar și atunci era cu un cap mai înalt decât femeia delicată care preluase controlul asupra vieții lui. În acest caz, mărimea nu conta: era la fel de neputincios în fața ei ca personalul spitalului.

Nu putea să facă absolut nimic pentru a-și combate dependența tot mai puternică față de grija maternă a lui Mary Mackenzie, deși era conștient că aceea era o slăbiciune periculoasă. Nu ținuse niciodată la nimeni sau la nimic, știind instinctiv că astfel și-ar fi expus vulnerabilitățile emoționale. Însă toate aceste principii nu-l mai puteau apăra acum; până să se facă suficient de bine pentru a putea ieși din spital ajunsese să o iubească pe femeia care hotărâse că avea să fie mama lui cu toată neajutorarea oarbă a unui copil mic.

La externare fusese însoțit de Mary și de bărbatul cel masiv, Wolf. Fiindcă nu se simțea în stare să o părăsească, nu încă, se pregătise sufletește să-i suporte întreaga familie. Doar pentru puțin timp, își promisese, doar până devenea mai puternic.

Îl duseseră la Muntele lui Mackenzie, în casa lor, în brațele lor, în inimile lor. Un băiat fără nume murise în ziua aceea la marginea drumului, iar în locul lui se născuse Chance Mackenzie. Când, la insistențele noii lui surori, Maris, trebuise să-și aleagă o zi de naștere, se oprise asupra zilei în care îl găsise Mary, deși mai logic ar fi fost să opteze pentru data finalizării adopției.

Chance nu avusese niciodată nimic, dar acum era sufocat cu de toate. Fusese întotdeauna flămând, dar acum avea mâncare. Nu i se oferise niciodată posibilitatea de a învăța, iar acum era înconjurat de cărți, căci Mary era profesoară până în măduva oaselor ei fragile

și îl îndopase cu informații cât de repede reușise el să le înghită. Fusese obișnuit să se culce oriunde și oricând putea, dar acum avea camera lui, patul lui și o rutină cotidiană. Avea haine, haine noi, cumpărate anume pentru el. Nu mai fuseseră purtate de nimeni înainte și nu trebuise să le fure.

Cel mai important, fusese dintotdeauna singur, și brusc era înconjurat de familie. Acum avea o mamă și un tată, *patru* frați, o surioară, o cumnată, un nepot încă sugar și toți îl tratau ca și cum ar fi făcut parte din viața lor încă de la început. În continuare nu tolera decât cu greutate să fie atins, dar în familia Mackenzie atingerile se practicau *frecvent*. Mary – mama – îl îmbrățișa mereu, îi ciufulea părul, îl sărută de noapte bună, își făcea de lucru cu el. Maris, noua lui soră, îl enerva de îl scotea din minți, exact așa cum făcea cu restul fraților ei, apoi își arunca brațele slăbănoage pe după mijlocul lui și îl îmbrățișa strâns, spunând:

– Mă bucur atât de mult că ești al nostru!

Chance era întotdeauna luat prin surprindere în acele ocazii și îi arunca o privire circumspectă lui Wolf, bărbatul cel masiv, care era căpetenia clanului Mackenzie și era acum și tatăl lui. Ce își spunea acesta când o vedea pe mica lui fiică inocentă îmbrățișând pe unul ca el? Wolf Mackenzie nu era deloc inocent; chiar dacă nu știa exact ce experiențe îl modelaseră pe Chance, tot îi recunoștea vâna de sălbăticie din fire. Chance se întreba întotdeauna dacă nu cumva ochii aceia pătrunzători vedeau limpede în adâncul lui, îi vedeau sângele de pe mâini, găseau în mintea lui amintirea bărbatului pe care îl omorâse când avea în jur de zece ani.

Da, metisul cel masiv știuse foarte bine ce tip de animal sălbatic primise în familia lui. Știuse și, precum Mary, îl iubise chiar și așa.

Primii ani de viață îl învățaseră pe Chance că riscurile erau omniprezente, îl învățaseră să nu aibă încredere în nimeni, îl învățaseră că iubirea nu ar fi făcut decât să-l vulnerabilizeze, punându-l în pericol de moarte. Știuse toate acestea și tot nu se putuse împiedica să-i

iubească pe cei din clanul Mackenzie. Acest punct slab din armura lui îl irita, și totuși timpul petrecut în sânul familiei reprezenta singurul moment când era complet relaxat, căci avea certitudinea siguranței. Nu putea sta departe, nu se putea distanța acum că era un bărbat mai mult decât capabil să se descurce singur, căci dragostea lor față de el, și a lui față de ei, îi hrănea spiritul.

Nici măcar nu mai încerca să le limiteze accesul la inima lui; în schimb, își utiliza talentele considerabile pentru a elimina pe cât îi stătea în puteri riscurile din lumea și viețile lor. Clanul se încăpățâna să-i îngreuneze misiunea, lărgindu-se de la an la an: frații lui se căsătoreau, aducându-i cumnate pe care să le iubească de vreme ce le iubeau ei, apoi apăreau copilașii. Când intrase el în familie nu exista decât John, primul copil al lui Joe și Caroline, abia născut. Însă nepoții veniseră unul după altul, iar Chance se trezise pe nesimțite, alături de toți ceilalți, legănând bebeluși, schimbând scutece, ținând biberoane, lăsând o mânuță cu gropițe să se încleștеze pe un deget de-al lui când posesorul ei făcea primii pași șovăitori... și fiecare dintre aceste mânuțe cu gropițe se încleștase și pe inima lui. Era lipsit de apărare în fața lor. Avea doisprezece nepoți deja și o nepoată căreia pur și simplu nu-i putea spune nu, spre amuzamentul general.

Întoarcerea acasă îl înspăimânta întotdeauna și totuși tânjea după familia lui. Îi era teamă pentru ei, teamă pentru el însuși, căci nu știa dacă ar mai fi putut să trăiască fără afecțiunea în care-l învăluia clanul Mackenzie. Mintea îi spunea că ar fi fost mai bine să rupă treptat legăturile și să se izoleze atât de plăcere, cât și de potențialele suferințe, dar inima îl trăgea de fiecare dată înapoi acasă.

capitolul 1

Chance adora motocicletele. Bestia uriașă dintre picioarele lui pulsa de putere, purtându-l în goană pe drumul lung și întortocheat, cu vântul bătându-i în păr, cu trupul înclinat în curbe, lipit de fiara metalică, până deveneau unul, animal și mașinărie. Nici o altă motocicletă din lume nu avea sunetul unui Harley, acel bubuit profund, sacadat, ce îi vibra în tot corpul. De fiecare dată când se instala în șa avea o erecție, iar reacția lui viscerală în fața vitezei și a forței nu contenea să-l amuze.

Pericolul e sexy. Orice războinic știe acest lucru, deși nu e ceva despre care oamenii de rând să citească în revistele lor de weekend. Fratele lui, Josh, nu se sfia să admită că aterizarea cu un avion de vânătoare pe puntea unui portavion îl excita întotdeauna:

– Este aproape la limita orgasmului, obișnuia să spună.

Joe, care putea să piloteze orice avion construit vreodată, se abținea de la comentarii, însă pe chip îi apărea un zâmbet lent, cu subînțeles.

Cât despre Zane și el însuși, Chance știa că trecuseră amândoi prin momente în care, de-abia scăpați din situații limită, de regulă de sub o ploaie de gloanțe, nu își doriseră nimic mai mult decât să aibă o femeie sub ei.

Dorința lui sexuală era feroce în astfel de clipe; corpul îi era inundat de adrenalină și testosteron, era *viu* și avea nevoie cu disperare de trupul moale al unei femei în care să se poată îngropa ca să descătușeze toată acea tensiune. Din nefericire, nevoia trebuia întotdeauna amânată: amânată până ajungea undeva în siguranță, eventual în altă țară; amânată până găsea o femeie disponibilă și dornică; și, mai ales, amânată

până se liniștea el suficient cât să poată fi relativ civilizat în așternut.

Deocamdată însă, nu existau decât el și motocicleta, biciuitul aerului de munte pe fața lui și amestecul de bucurie și teamă al întoarcerii acasă. Dacă mama lui l-ar fi văzut conducând cu capul gol l-ar fi urecheat zdravăn, motiv pentru care purta întotdeauna casca la el, fixată bine în spatele șeii. Avea să și-o pună înainte de a urca muntele la o viteză normală. Tatăl lui nu avea să se lase amăgit, dar nu ar fi făcut nici un comentariu, căci Wolf Mackenzie știa ce însemna să zbori liber.

Când ajunse în vârful unei culmi zări casa lui Zane, cuibărită în valea largă de dedesubt. Era spațioasă, cu cinci dormitoare și patru băi, dar nu ostentativă; Zane o concepuse anume ca să nu atragă atenția. Nu își trăda la exterior adevărata mărime, căci unele încăperi se aflau la subsol. Pentru o securitate optimă, era situată astfel încât să aibă vedere liberă în toate direcțiile, dar folosind formele de relief naturale pentru a împiedica accesul din orice altă parte în afară de singurul drum. Ușile erau de oțel, cu încuietori ultramoderne; ferestrele incasabile costaseră o mică avere. Zidurile de rezistență erau blindate pe dinăuntru, iar în subsol fusese instalat un generator.

Tot la subsol era ascunsă și calea de fugă, dacă acest lucru se dovedea necesar. În jurul casei fuseseră instalați senzori de mișcare, astfel că, atunci când intră cu motocicleta pe alee, Chance știu că sosirea lui fusese deja anunțată.

Fratele lui nu își ținea familia încuiată într-o închisoare, dar nici nu putea face rabat de la măsurile de securitate. Date fiind profesiile lor, prudența era de la sine înțeleasă, iar Zane fusese întotdeauna pregătit pentru urgențe, avusese întotdeauna un plan de rezervă.

Chance opri motorul și rămase nemișcat un minut, lăsându-și simțurile să revină la normal în timp ce își trecu o mână prin părul ciufulit de vânt. Apoi coborî cricul și sprijini motocicleta pe acesta, descălecând la fel

cum ar fi coborât de pe un cal. Scoase un dosar subțire din torpedo și porni spre veranda largă, umbrită.

Era o zi caldă de vară, în miez de august, iar cerul era de un albastru limpede, fără un nor. Caii păsteau fericiți pe pășune, deși câțiva dintre cei mai curajoși veniseră la gard pentru a privi cu ochi uriași și umezi mașinăria gălăgioasă ce tocmai intrase pe alee. Albinele zumzăiau în jurul florilor lui Barrie, iar în copaci cântau neobosite o mulțime de păsărele. Wyoming. Acasă. Nu departe era Muntele lui Mackenzie, locul unde i se oferiseră viața și toate lucrurile din lume care erau importante pentru el.

– Ușa e deschisă. Vocea gravă și calmă a lui Zane răsună din interfon. Eu sunt în birou.

Chance intră și străbătu culoarul ce ducea la biroul lui Zane fără ca pașii lui să scoată vreun sunet. Din câteva țăcăniturі discrete, încuietorile ușii se închiseră în urma lui. Era liniște, ceea ce însemna că Barrie și copiii nu erau acasă; dacă Nick ar fi fost pe undeva prin preajmă s-ar fi năpustit țipând să i se arunce în brațe, sporovăind neîncetat în engleza ei pestriță, în timp ce i-ar fi ținut fața strâns între mânuțele ei, asigurându-se că se bucura de întreaga lui atenție – de parcă el ar fi îndrăznit să-și abată privirea. Nick era ca un pachet minuscul de explozibil; era mai bine să o supraveghezi atent.

Surprinzător, ușa biroului lui Zane era închisă. Chance ezită o clipă, apoi o deschise fără să bată.

Zane se afla la computer, în dreptul ferestrelor deschise către aerul cald și proaspăt. Îi oferi fratelui său unul dintre rarele lui zâmbete.

– Ai grijă pe unde calci. Avem pitici la bord.

Chance coborî automat privirea, dar nu îl văzu pe nici unul dintre gemeni.

– Unde?

Zane se lăsă ușor pe spate, căutându-și copiii. Peste câteva secunde anunță:

– Sub birou. S-au ascuns când m-au auzit vorbind în interfon.

Chance ridică din sprâncene. Din câte știa el, cei doi gemeni de zece luni nu obișnuiau să se ascundă de nimeni și nimic. Se uită mai atent și zări patru mânuțe dolofane itindu-se de sub placa din spate a biroului lui Zane.

- Nu se descurcă prea bine, remarcă el. Le văd mâinile.

- Ia-o ușor cu ei, sunt novici. Nu practică exercițiul ăsta decât de o săptămână. Se joacă de-a atacul.

- De-a atacul? Înăbușindu-și un hohot de râs, Chance se interesă: Și eu ce trebuie să fac?

- Doar să stai acolo. Vor țâșni din ascunzătoare cât de repede se pot târî și te vor prinde de glezne.

- Să mă aștept și la mușcături?

- Nu încă.

- În regulă. Ce vor face cu mine după ce mă capturează?

- Încă n-au ajuns atât de departe. Deocamdată doar se ridică în picioare și chicotesc fericiți. Zane se scărpină meditativ în bărbie, apoi adăugă: Eventual se vor așeza pe picioarele tale ca să te imobilizeze, dar, cum abia au descoperit postura verticală, cred că o preferă.

Atacul izbucni. Chiar și cu avertizarea lui Zane, Chance fu ușor surprins. Cei doi erau remarcabil de silențioși pentru niște copilași. Nu putu să nu le admire precizia: se aruncară de sub birou târându-se rapid și, cu două strigăte victorioase identice, îi prinseră gleznele și își încleștară mânuțele pe blugii lui. Cel din stânga i se așeză o clipă pe laba piciorului, apoi se răzgândi în privința tacticii și se răsuci, începând să se ridice. Cu brațele lor de bebeluși încolăcite în jurul genunchilor lui, cei doi mici cuceritori țipară încântați, iar hohotele lor efervescente îi făcură pe ambii adulți să râdă.

- Grozav, spuse Chance admirativ. Bebeluși de pradă. Aruncă dosarul pe biroul lui Zane și se aplecă să-i ridice în brațe pe cei doi mici războinici, cuibărind fiecare fundulеț îmbrăcat în scutec pe câte un antebraț musculos. Cameron și Zack îi rânjiră cu cei șase dințișori minusculi pe care-i poseda fiecare și începură imediat

să se joace cu mânuțele grăsune pe fața lui, trăgându-l de urechi și scotocindu-i prin buzunarele cămășii. Era ca și cum ar fi fost atacat de două bezele agitate și remarcabil de grele.

– Dumnezeule bun, exclamă el uluit. Au câte o tonă fiecare. Nu se așteptase să fi crescut atât de mult în cele două luni de când nu-i mai văzuse. Sunt aproape cât Nick. Ea este mai mare, sigur, dar jur că mi se par mai grei.

Gemenii erau solizi și cu o constituție puternică, moștenindu-i pe bărbații din familia Mackenzie, pe când Nick era la fel de delicată precum bunica ei, Mary.

– Unde sunt Barrie și Nick? întrebă Chance, simțind lipsa frumoasei lui cumnate și a nepoatei lui exuberante și năzdrăvane.

– Am avut o criză de pantofi. Nu mă întreba.

– Cum poți avea o criză de pantofi? râse Chance.

Se așeză pe un fotoliu din fața biroului lui Zane și îi mută pe bebeluși mai confortabil în poala lui. Aceștia se plictisiră să îl tragă de urechi și începură să gângurească împletindu-și brațele și picioarele ca și cum ar fi căutat apropierea de care se bucuraseră cât timp crescuseră în pântec. Chance îi mângâie distrat savurând moliciunea pielii lor. Toți copiii din familia Mackenzie erau obișnuiți din primele clipe de viață să fie atinși constant, cu multă iubire, de întreaga familie extinsă.

Zane își împreună mâinile la ceafă, relaxându-și corpul masiv.

– Mai întâi ai o fetiță de trei ani care își adoră pantofii de duminică, negri, lucioși, din piele lăcuită. Apoi faci greșeala tactică deosebit de gravă de a o lăsa să se uite la *Vrăjitorul din Oz*.

Gura lui severă tresări, iar ochii albastru-deschis îi scânteiară amuzați.

Mintea agilă a lui Chance pricepu imediat legătura, iar faptul că o cunoștea pe fetița de trei ani îi permise să facă o presupunere logică. Nick hotărâse că voia neapărat o pereche de pantofi roșii.

– Ce a folosit pentru a încerca să-i vopsească?

– Ruj, ce altceva? oftă Zane.

Absolut fiecare dintre copiii Mackenzie avusese câte un incident legat de un ruj. Era o tradiție de familie începută de John, care, la vârsta de doi ani, folosise rujul preferat al mamei lui pentru a înfrumuseța uniforma de gală a lui Joe. Caroline fusese furioasă, căci nuanța aceea nu se mai producea, iar cumpărarea unui tub nou se dovedise cu mult mai dificilă decât înlocuirea baretelor reprezentând medaliile câștigate de Joe.

– N-ai putut să-l ștergi pur și simplu?

Gemenii îi descoperiseră catarama de la curea și fermoarul, iar Chance îndepărtă mânuțele ocupate care încercau să-l dezbrace. Cei doi începură să se foiască, vrând să fie lăsați jos, prin urmare se aplecă și îi puse pe podea.

– Închide ușa, altfel vor fugi, îi recomandă Zane.

Lăsându-se pe spate, Chance întinse un braț lung și închise ușa, exact la timp. Cei doi aproape ajunseseră la ea. Uimiți pentru o clipă, se trântiră pe fundurile căptușite cu scutece și analizară situația, apoi se lansară într-un tur târâș al încăperii.

– Aș fi *putut* să-l șterg, dacă aș fi știut ce se întâmplă, continuă Zane. Din păcate, Nick și-a curățat singură pantofii. I-a băgat în mașina de spălat vase. Netulburat de râsetele fratelui său, adăugă: Barrie i-a cumpărat ieri o pereche nouă. Ei bine, știi că Nick a avut dintotdeauna gusturi foarte precise. A aruncat o singură privire spre pantofi, a declarat că sunt urâți, deși erau identici cu aceia pe care i-a distrus, și a refuzat chiar și să-i probeze.

– Ca să te corectez, a declarat e că sunt „ulâți".

– Așa e. Totuși, face progrese cu sunetul „r". Exersează repetând la nesfârșit cuvinte foarte importante, cum ar fi caramel.

– Reușește deja să spună „Chance" în loc de „Dance"?

Nick refuza cu încăpățânare chiar și să admită că nu-i putea pronunța numele; insista că toți ceilalți îl rosteau greșit.

– Nici o șansă, răspunse Zane fără să clipească.

Chance își dori să nu fi întrebat.

– Înțeleg că Barrie a dus-o pe drăgălașa mea mică la cumpărături pentru a putea să-și aleagă singură pantofii.

– Exact.

Zane aruncă o privire către copilașii lui rătăcitori. Ca și cum ar fi așteptat să fie băgați în seamă, mai întâi Cam, apoi Zack se trântiră în fund și scoaseră câte un strigăt scurt de avertizare, în tot acest timp uitându-se plini de speranță la tatăl lor.

– E timpul pentru masă, spuse Zane, rotindu-și scaunul astfel încât să poată lua două sticle din frigiderul aflat în spatele biroului. Îi întinse una fratelui său și-i ordonă: Ia un copil.

– Ești pregătit, ca întotdeauna, comentă Chance, aplecându-se să ridice un bebeluș în brațe.

Ținându-l în aer, studie scurt fața mică și posomorâtă pentru a se asigura că nu greșise. Era Zack, într-adevăr. Chance nu ar fi putut spune exact de unde știa să-i deosebească pe cei doi gemeni, de unde știa oricare dintre rude, căci bebelușii semănau atât de mult, încât pediatrul lor le sugerase să le pună brățări de identificare la glezne. Dar aveau personalități atât de bine definite, care se reflectau în mimică, încât nimeni din familie nu-i confunda vreodată.

– Trebuie să fiu pregătit. Barrie i-a înțărcat luna trecută și nu reacționează prea bine când sunt nevoiți să aștepte cina.

Ochii albaștri și rotunzi ai lui Zack erau fixați cu îndârjire pe biberonul din mâna lui Chance.

– De ce i-a înțărcat atât de repede? întrebă acesta, așezându-se la loc și cuibărind copilașul în scobitura brațului. Pe Nick a alăptat-o până la un an.

– Ai să vezi, spuse Zane sec, instalându-l pe Cam în poala lui.

De îndată ce Chance apropie biberonul de mânuțele grăsune ale lui Zack, bebelușul se repezi să-l înhațe și îl duse spre gura lui flămândă, larg deschisă. Mușcă sălbatic tetina, apoi, hotărând că era mai bine ca unchiul lui

să țină sticla, se asigură totuși că situația era sub control încleștându-și ambele mâini pe încheietura lui Chance și încolăcindu-și picioarele grăsune pe după antebrațul lui. Satisfăcut, începu să mârâie în timp ce sugea, oprindu-se doar ca să înghită.

Un mârâit identic se auzi și din poala lui Zane. Chance văzu că brațul fratelui său era imobilizat în același mod.

Gura ca un boboc de trandafir a lui Zack era mânjită cu bule de lapte, iar Chance clipi surprins când văzu șase dinți mici și albi mușcând cu înverșunare tetina.

– Pe toți dracii, nici nu-i de mirare că v-a înțărcat!

Zack nu se opri din molfăit, supt și mârâit, însă îi aruncă unchiului său o privire absurd de arogantă înainte de a se concentra din nou exclusiv pe umplutul burticii sale.

Zane îl ridică pe Cam suficient cât să poată dezmierda cu nasul piciorușul grăsuț încolăcit atât de strâns în jurul brațului său. Cam se strâmbă furios de întrerupere, apoi, răzgândindu-se, îi oferi tatălui său un zâmbet cu gropițe și mânjit de lapte. În clipa următoare reveni la lucrurile esențiale și atacă din nou biberonul.

Părul negru și pufos al lui Zack era moale ca mătasea pe brațul lui Chance. Bebelușii erau pură desfătare tactilă, își spuse el, deși nu la fel simțise și la primul contact cu un reprezentant al acestei specii. Pe atunci, John urla cât îl țineau rărunchii de durerea provocată de ieșirea dinților.

Chance intrase în familia Mackenzie doar de câteva luni, și era încă extrem de circumspect. Reușise – cu mare dificultate – să își controleze instinctul de a ataca de fiecare dată când îl atingea cineva, dar continua să tresară ca un animal sălbatic speriat. Joe și Caroline veniseră în vizită și, judecând după expresiile lor când intraseră în casă, avuseseră un drum foarte lung. Chiar și Joe, de regulă imperturbabil, se enervase după toate eforturile zadarnice de a-și liniști fiul, iar Caroline era complet sleită de o situație pe care nu o putea gestiona cu logica ei îndeobște perfectă. Părul ei blond era

ciufulit, iar ochii verzi trădau un amestec uluitor de îngrijorare și furie.

Când trecuse pe lângă Chance, se răsucise brusc pe călcâie și îi pusese în brațe bebelușul care urla.

Surprins, alarmat, Chance încercase să dea înapoi, dar până să se dezmeticească rămăsese singur cu micuțul pus pe zbierat.

– Poftim, spusese Caroline cu ușurare și o încredere deplină. Fă-l tu să se liniștească.

Chance intrase în panică. Era mare minune că nu scăpase copilașul. Nu ținuse niciodată un bebeluș în brațe și nu știa cum să procedeze. O altă parte din el era năucită de faptul că soția lui Joe fusese dispusă să-și lase copilul adorat pe mâinile *lui*, ale corciturii vagabonde pe care Mary – Mama – o adusese într-o bună zi acasă. De ce nu vedeau oamenii aceia ce era el cu adevărat? De ce nu reușeau să priceapă că trăise ca un sălbatic într-o lume extrem de violentă și că ar fi fost mai în siguranță dacă se fereau de el?

Nimeni nu părea să găsească nimic neobișnuit sau înfricoșător în faptul că se ocupa de bebeluș, deși, cu brațele sale tinere și puternice, îl ținea pe John la o distanță cât mai mare de corp.

În casă se lăsase o tăcere bine-venită, iar surprinderea îl făcuse pe John să se oprească din plâns. Îl studiase curios pe necunoscutul care-l ținea și dăduse din picioare. Din reflex, Chance îl cuibărise în scobitura unui braț, așa cum îi văzuse pe ceilalți făcând. Copilașul saliva. În jurul gâtului avea legată o baveță minusculă, iar Chance o folosise pentru a-l șterge la gură. John profitase de ocazie și îi prinsese degetul mare, ducându-l imediat la gură și mușcând. Chance tresărise simțind forța gingiilor mici și tari, cu doi dinți mărunți și ascuțiți ieșind deja la suprafață. Se strâmbase de durere, dar rezistase, lăsându-l să-i folosească degetul drept inel pentru dentiție până fusese salvat de Mary, care adusese un prosop înmuiat în apă rece numai bun pentru gingiile inflamate.

Chance se aşteptase să fie scutit pe viitor de această sarcină, căci, de regulă, mama lui de-abia aştepta să-şi ia în primire nepotul. Dar în ziua aceea toată lumea păruse mulţumită să-l lase pe John în mâinile lui, chiar şi copilul însuşi, iar după o vreme devenise destul de sigur pe el cât să înceapă să-l plimbe. Îi arăta micului său prieten diverse lucruri interesante pe care John le studia ascultător, molfăind în tot acest timp prosopul ce îi oferea o oarecare uşurare.

Aceea fusese introducerea lui în creşterea copiilor; ulterior i se păruse floare la ureche să se ocupe de nepoţii pe care fraţii lui virili şi cumnatele lui fertile îi produceau cu regularitate. Slăbiciunea lui pentru micuţi nu făcuse decât să se accentueze odată cu trecerea timpului, astfel că în faţa celor trei odrasle ale lui Zane era moale ca o cârpă.

– Apropo, Maris e însărcinată.

Chance ridică brusc fruntea, iar pe chipul bronzat îi apăru un rânjet larg. Surioara lui era căsătorită deja de nouă luni, şi îşi făcuse griji că nu se ivea nici un bebeluş la orizont.

– Când trebuie să nască?

Întotdeauna îşi organiza cu stricteţe treburile astfel încât să poată fi acasă când venea pe lume un nou Mackenzie. Teoretic, acesta avea să fie un MacNeil, dar era un detaliu minor.

– În martie. Ea susţine că va înnebuni până atunci, fiindcă Mac nu o mai scapă din ochi.

Chance chicoti. În afară de tatăl şi de fraţii ei, Mac era singurul bărbat pe care Maris să nu-l poată intimida, acesta fiind unul dintre motivele pentru care îl iubea atât de mult. Dacă Mac hotărâse că avea să-şi păzească soţia ca pe ochii din cap cât timp era gravidă, era prea puţin probabil ca ea să scape la vreuna dintre lungile plimbări călare care îi plăceau atât de mult.

– Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba? întrebă Zane arătând spre dosarul de pe birou.

Nu se referea doar la conţinutul dosarului, ci voia să ştie şi de ce nu-i fusese transmis mai simplu, pe e-mail.

Zane îi cunoștea programul; era singura persoană, în afară de Chance însuși, care deținea această informație, deci știa că fratele său ar fi trebuit să se afle în Franța în acel moment. Prin urmare, era curios să afle și de ce nu fusese anunțat de schimbarea de traseu, de ce fratele lui nu dăduse un simplu telefon pentru a-l informa că venea.

– Nu voiam să-mi asum nici o umbră de risc ca vreun detaliu să ajungă la urechi străine.

– Avem probleme de securitate? întrebă Zane ridicând din sprâncene.

– Nu din câte știu eu. Tocmai ceea ce nu știu mă îngrijorează. Dar, după cum ziceam, nu putem lăsa pe nimeni să audă nici măcar o șoaptă din toate astea. E doar între noi.

– Acum m-ai făcut curios, spuse Zane cu o scânteie de interes în ochii săi albaștri și reci.

– Crispin Hauer are o fiică.

Zane nu se îndreptă din poziția lui relaxată, dar expresia i se înăspri. Crispin Hauer se afla de ani buni în capul listei lor de ținte, însă teroristul era la fel de alunecos pe cât era de malefic. Încă nu găsiseră nici o cale de a se apropia de el, nici o vulnerabilitate pe care să o poată exploata, nici o momeală pe care să o poată folosi pentru a-l atrage în capcană. Exista un certificat de căsătorie emis la Londra cu vreo treizeci și cinci de ani în urmă, dar soția lui Hauer, pe numele ei de fată Pamela Vickery, dispăruse brusc la un moment dat. Chance, la fel ca toți ceilalți, acceptase presupunerea că femeia își pierduse viața la scurt timp după căsătorie, fie în mâinile lui Hauer, fie în cele ale inamicilor lui.

– Cine e? insistă Zane. *Unde* e?

– Numele ei este Sonia Miller și se află aici, în America.

– Numele mi-e cunoscut, spuse Zane, cu o expresie tăioasă în privire.

– Păi, da. Ea e curierul despre care se presupune că a fost jefuit de colet săptămâna trecută la Chicago.

Lui Zane nu-i scăpă acel „se presupune", însă lui nu-i scăpa niciodată nimic.

- Crezi că a fost o înscenare?

- Cred că e o posibilitate al naibii de verosimilă. Am descoperit legătura când i-am verificat trecutul.

- Hauer ar fi știut că va fi investigată după pierderea coletului, mai ales că e vorba de documente aerospațiale. De ce și-ar fi asumat riscul?

- Poate nu se aștepta să descoperim ceva. A fost adoptată. Părinții din acte sunt Hal și Eleanor Miller, curați ca lacrima. Nu aș fi aflat că a fost adoptată dacă nu aș fi încercat să-i obțin certificatul de naștere. Și ia ghicește - Hal și Eleanor nu au avut niciodată copii. Micuța Sonia Miller nu a avut certificat de naștere. Așa că am săpat mai adânc și am găsit dosarul de adopție...

Zane ridică din sprâncene. Adopțiile deschise provocaseră atâtea probleme, încât se revenise la dosarele secretizate, ceea ce, în combinație cu legile privind protejarea informațiilor personale și diversele mijloace electronice de blocare a intruziunilor, îngreunase teribil chiar și identificarea dosarelor cu pricina, darămite accesul la conținutul lor.

- Ai lăsat vreo urmă?

- Nimic care să ne implice pe noi în vreun fel. Am trecut prin câteva servere, apoi am spart site-ul Fiscului și am accesat dosarul din sistemul lor.

Zane rânji. Chiar dacă cineva ar fi observat tentativa de spionaj electronic, cel mai probabil ar fi tăcut din gură; nimeni nu își făcea de lucru cu oamenii de la Fisc.

Zack își golise biberonul; încleștarea feroce a mâinilor lui slăbi, iar capul i se sprijini moale pe brațul unchiului său în cele câteva clipe cât se luptă să nu adoarmă. Chance îl ridică pe umăr și începu să-l bată ușor pe spate.

- Domnișoara Miller lucrează pe post de curier de cinci ani. Are un apartament în Chicago, dar vecinii ei spun că nu stă decât rar acolo. Probabil a fost un plan

cu bătaie foarte lungă, ceea ce înseamnă că a colaborat cu tatăl ei de la bun început.

Zane dădu din cap. Erau nevoiți să se aștepte la tot ce putea fi mai rău, căci așa le impunea profesia lor. Doar anticipând cele mai negre scenarii puteau fi pregătiți să le facă față.

– Te gândești la ceva anume? întrebă el, luând biberonul din strânsoarea slăbită a lui Cam și ridicând cu delicatețe pe umăr bebelușul somnoros.

– Să mă apropii de ea. Să o fac să aibă încredere în mine.

– Nu va fi genul care să aibă încredere în alții.

– Am un plan, anunță Chance și rânji, fiindcă acea replică îi aparținea de regulă lui Zane.

Zane îi rânji la rândul lui, dar redeveni serios când tabloul electronic din perete emise o avertizare discretă. Aruncă o privire spre monitorul de securitate și își sfătui fratele:

– Pregătește-te. S-au întors Barrie și Nick.

Câteva secunde mai târziu ușa se deschise, iar casa răsună de un țipăt ascuțit:

– Uncu *Dance!* UncuDanceUncuDance *UncuDance!*

Scandarea fu punctată de tropăitul unor picioruțe minuscule alergând și țopăind pe hol, anunțând apropierea lui Nick și bucuria stârnită de vizita lui. Chance se lăsă pe spate în scaun și deschise ușa biroului cu doar o secundă înainte ca Nick să dea buzna prin ea, cu întregul ei corp mititel tremurând de încântare.

Se aruncă asupra lui, iar el reuși să o prindă cu brațul liber, trăgând-o în poală. Nick se opri să-i ofere lui Zack un sărut de soră mai mare și să-l bată ușor pe ceafă – fără să țină cont că ajunsese aproape cât ea –, apoi își îndreptă întreaga atenție concentrată asupra lui Chance.

– Rămâi de data asta? îl întrebă ea chiar în timp ce îi întindea fața să i-o sărute.

El se conformă. Îi dezmierdă obrazul moale și gâtul și o făcu să chicotească, inhalând mirosul discret și dulce de bebeluș pe care încă îl mai emana.

– Doar pentru câteva zile, spuse, spre dezamăgirea ei.

Era suficient de mare cât să-i observe absențele lungi și frecvente, și la fiecare vizită încerca să-l convingă să rămână.

Se posomorî; apoi, după cum îi stătea în fire, decise să treacă la probleme mai importante. Se lumină la față.

– Alunci pot să cămălesc mobocicleta ta?

– Nu, replică el ferm. Nu poți s-o călărești, să stai pe ea, să te sprijini de ea sau să-ți pui oricare dintre jucăriile tale pe ea *decât dacă sunt cu tine.* Cu Nick era mai bine să nu lași nici o portiță de scăpare. Se întâmpla rar să nesocotească un ordin direct, dar avea un talent diabolic să găsească soluții pe ocolite. Îi mai trecu o posibilitate prin minte, așa că preciză: Și nici nu poți să-i pui pe Cam sau pe Zack pe ea.

Se îndoia că ar fi putut să-l ridice în brațe pe oricare din ei, dar nu era dispus să-și asume nici un risc.

– Mulțumesc, spuse Barrie sec, intrând în birou la timp pentru a auzi completarea.

Se aplecă să-l sărute pe obraz și, în același timp, îl luă pe Zack din brațele lui pentru a-i permite să se apere de picioarele lui Nick. Toți bărbații din familia Mackenzie fuseseră la un moment dat victimele unui picioruș înfipt între coapse.

– Misiune îndeplinită? întrebă Zane, lăsându-se pe spătar și zâmbindu-i soției sale cu o expresie leneșă care arăta că îi plăcea ceea ce vedea.

– Nu fără ceva mofturi și eforturi de persuasiune, dar da, misiunea a fost îndeplinită.

Își dădu la o parte din ochi o șuviță subțire de păr roșcat. Ca întotdeauna, era elegantă, deși nu purta nimic mai sofisticat decât o pereche de pantaloni largi de culoare bej și o bluză albă fără mâneci care îi scotea în evidență brațele zvelte, ușor bronzate. Puteai retrage o fată de la școala de bune maniere, reflectă Chance admirativ, însă bunele maniere rămâneau întipărite în personalitatea ei, iar Barrie urmase cursurile celei mai exclusiviste școli de acest gen din lume.

Nick era în continuare preocupată să-și negocieze drepturile de folosire a motocicletei. Îi prinse fața între mâini și se aplecă spre el până când nasurile aproape li se atinseră, asigurându-se că se bucura de întreaga lui atenție. Chance abia își stăpâni râsul când îi văzu pasiunea aprigă din ochi.

– Te las să cămălești tlicicleta mea, îi propuse fetița, hotărând să-l ia cu binișorul.

– La asta nu mă gândisem, murmură Zane amuzat.

– Te-ai *oferit* să mă lași să-ți călăresc tricicleta, o corectă Chance. Dar eu sunt prea mare să mă dau pe o tricicletă, iar tu ești prea mică să călărești o motocicletă.

– Atunci când *pot* să o cămălesc? stărui ea privindu-l languros cu ochii săi albaștri.

– Când obții permisul de conducere.

Replica lui o puse în încurcătură. Habar nu avea ce era un permis de conducere sau cum se putea obține. În timp ce reflecta cu un deget în gură, Chance încercă să-i distragă atenția de la subiect:

– Hei! Nu cumva sunt noi pantofii pe care îi porți?

Ca prin magie, chipul ei se lumină din nou. Își schimbă poziția pentru a putea să ridice un picior în aer atât de aproape de fața lui, încât aproape îl lovi în nas.

– Sunt atât de *flumoși*, chiță ea încântată.

Chance prinse admirativ picioruşul în mâna lui mare.

– Uau, e atât de lucios că pot să-mi văd fața în el!

Se prefăcu a-și inspecta dinții, ceea ce îi stârni lui Nick hohote de râs.

– Noi punem băieții la culcare până o ții tu ocupată, anunță Zane ridicându-se.

A o ține pe Nick ocupată nu era o problemă; ea nu rămânea niciodată în pană de cuvinte sau de activități. Încolăci pe după deget o șuviță neagră și mătăsoasă din părul ei și o ascultă sporovăind despre pantofii ei cei noi, caii Bunicului și ce spusese Tati când își dăduse cu ciocanul peste degete. Îi repetă exact ce spusese Tati, făcându-l pe Chance să se înece de uimire.

– Dar n-am voie să spun ata, precizã ea cu un aer solemn. Ăta e un cuvânt foalte, foalte rău.

– Da, replică el cu vocea gâtuită. Așa e.

– N-am voie să spun „naiba", sau „draci", sau „cur", sau...

– Atunci n-ar trebui să le rostești nici acum.

Reuși să dea o notă de fermitate tonului său, deși trebuia să facă un efort serios pentru a nu izbucni în râs.

– Atunci cum pot să-ți spun cale sunt? îl întrebă ea perplexă.

– Tati știe care sunt cuvintele rele?

Ea dădu emfatic din capul micuț.

– El le știe pe *toate*.

– Am să-l rog să mi le spună, ca să știu ce cuvinte să nu rostesc.

– În legulă. Oftă. Dar să nu-l lovești plea tale.

– Să-l lovesc?

– Doal atunci spune cuvântul ăta, când se lovește la dedet cu ciocanul. Mi-a spus el.

Chance își ascunse hohotul de râs în spatele unui acces de tuse. Zane fusese ofițer SEAL; limbajul lui era la fel de colorat ca marea în care se simțea atât de în largul lui, iar Chance auzise „cuvântul ăta", și altele mai rele, de multe ori în gura fratelui său.

Însă mama lor îi educase în spiritul unei politeți stricte, prin urmare limbajul lor era atent stăpânit în fața femeilor și a copiilor. Zane probabil nu știuse că Nick era pe undeva pe aproape când se lovise peste deget, altfel nici cea mai cruntă durere nu l-ar fi putut face să rostească așa ceva. Chance nu putea decât să spere că fetița avea să uite până mergea la grădiniță.

– Mătușa Malis o să aibă un bebeluș, spuse Nick, chinuindu-se să se cocoațe cu picioarele sprijinite pe coapsele lui.

Chance își petrecu ambele mâini în jurul ei pentru a o stabiliza, deși ajutorul lui probabil nu era necesar; Nick avea un simț al echilibrului demn de un acrobat.

– Știu. Mi-a zis tăticul tău.

Nick se posomorî la gândul că nu fusese prima care să-i dea vestea.

– O să fete la plimăvală, anunță ea.

De data aceasta Chance nu mai reuși să-și stăpânească râsul. O strânse la piept pe micuța lui dragă și o învârti prin aer, făcând-o să țipe încântată. Râse până i se umplură ochii de lacrimi. Dumnezeule, cât de mult o iubea pe copila aceasta care, în trei ani de viață, îi învățase pe toți să fie mereu în alertă, căci era imposibil de anticipat ce avea să facă sau să spună. Era nevoie de eforturile întregii familii Mackenzie pentru a o ține sub control.

Pe neașteptate, Nick lăsă să-i scape un oftat:

– Când e plimăvala? Mai e mut, mut timp până atunci?

– Foarte mult, răspunse el grav.

Șapte luni însemnau o eternitate pentru un copil de trei ani.

– Voi fi bătlână?

Chance afișă o expresie de compătimire și dădu din cap.

– Vei avea patru ani.

Ea păru oripilată și resemnată în același timp.

– Patlu. Cinealficlezut?

Când izbuti să se oprească din râs, Chance se șterse la ochi și întrebă:

– Cine te-a învățat să spui *cinealficlezut?*

– John, răspunse ea prompt.

– Te-a mai învățat și altceva? Cum fetița încuviință, unchiul ei stărui: Ce anume? Mai ții minte?

Ea își dădu ochii peste cap și studie tavanul o clipă, apoi îl privi cu un aer șiret:

– Mă lași să-ți cămălesc mobocicleta?

La naiba, era pusă pe negocieri! Se cutremură de teamă gândindu-se cum avea să fie la șaisprezece ani.

– Nu, replică el ferm. Dacă ai păți ceva, mama și tatăl tău ar plânge, bunicul și bunica ar plânge, *eu* aș plânge, mătușa Maris ar plânge, Mac ar plânge, Uncu Mike ar plânge...

Nick păru impresionată de această litanie de plânsete și îl întrerupse înainte să termine lista membrilor familiei.

– Pot să cămălesc un cal, Uncu Dance, atunci de ce nu pot să cămălesc mobocicleta ta?

Doamne, era neînduplecată. Unde naiba erau Zane și Barrie? Avuseseră timp suficient să-i culce pe gemeni. Cum îl știa el pe Zane, acesta profita acum de faptul că avea dădacă pentru Nick ca să petreacă un moment sexy cu soția lui; era întotdeauna pregătit să exploateze o situație spre propriul avantaj.

Se scurseră alte zece minute până când Zane reveni cu o vagă expresie somnoroasă în ochi și fața aspră relaxată subtil. Chance se încruntă spre fratele lui. Își petrecuse acele zece minute încercând să o convingă pe Nick să îi spună ce anume o învățase John, însă ea refuzase să se clintească de pe poziția inițială de negociere.

– Era și timpul, mormăi el.

– Hei, m-am grăbit, protestă Zane.

– Da, cum să nu.

– Atât cât a fost posibil, adăugă el zâmbind. Netezi cu mâna lui mare părul negru și lucios al fiicei sale. L-ai distrat pe unchiul Chance?

– Da. I-am spus cuvântul foalte, foalte rău pe care l-ai spus tu când te-ai lovit la dedet.

Zane păru mâhnit, apoi afișă un aer sever:

– Cum i-ai spus, când știi că nu ai voie să rostești acel cuvânt? Cum fetița începu iarăși să studieze tavanul cu degetul în gură, tatăl ei o luă din brațele lui Chance și insistă: Nick. Ai rostit cuvântul?

– Mda, recunoscu ea bosumflată în cele din urmă.

– Atunci diseară nu-ți mai primești povestea de dinainte de culcare. Ai promis să nu-l spui.

– Îmi pale lău, murmură ea îmbrățișându-l și sprijinindu-și capul pe umărul lui.

Zane o frecționă blând pe spate.

– Știu că-ți pare rău, scumpo, dar trebuie să îți respecți promisiunile. O puse jos. Du-te și caut-o pe mami.

Când rămaseră singuri, Chance întrebă:

– De ce nu i-ai interzis să se uite la televizor, în loc să-i refuzi povestea de dinainte de culcare?

– Nu vrem să facem televizorul atractiv folosindu-l ca recompensă sau privilegiu. De ce? Iei notițe despre ce înseamnă să fii părinte?

– Nu în viața asta, răspunse Chance oripilat.

– Da? Soarta cam are tendința să-ți joace feste când te aștepți mai puțin.

– Ei bine, eu până acum am fost scutit de feste și am de gând să mă feresc și în continuare. Arătă din cap spre dosarul de pe biroul lui Zane. Avem de planificat niște lucruri.

capitolul 2

Misiunea confirma întru totul legile lui Murphy, reflectă dezgustată Sunny Miller pe când aștepta în aeroportul din Salt Lake City să-i fie anunțat zborul – asta dacă avea să mai fie anunțat vreodată, lucru de care începea să se îndoiască. Era deja la al cincilea aeroport pe ziua respectivă și încă o mai despărțeau aproape o mie șase sute de kilometri de Seattle, destinația finală. Ar fi *trebuit* să se afle la bordul unei curse directe de la Atlanta la Seattle, însă fusese anulată din motive tehnice, iar pasagerilor li se oferiseră diverse variante, una mai lungă și mai întortocheată ca alta.

De la Atlanta zburase la Cincinnati, de la Cincinnati la Chicago, de la Chicago la Denver, iar de la Denver la Salt Lake City. Cel puțin avansa spre vest, în loc să se întoarcă, iar cursa de la Salt Lake City, presupunând că începea la un moment dat îmbarcarea, trebuia teoretic să aterizeze chiar la Seattle.

După cum îi mersese ziua aceea, era la fel de posibil ca avionul să se prăbușească.

Era obosită, nu primise nimic de mâncare în afară de alune și nu îndrăznea să meargă să-și ia un sendviș ca nu cumva să-i fie anunțat zborul între timp, iar avionul

să-și îmbarce pasagerii și să decoleze în timp record, lăsând-o cu ochii în soare.

Când lumea era controlată de legile lui Murphy, orice se putea întâmpla. Își notă în gând să-l găsească pe acest Murphy și să-i dea un pumn în nas.

Această fantezie o ajută să-și recapete buna dispoziție, astfel că se așeză mai comod în scaunul de plastic și scoase cartea pe care începuse să o citească. Era obosită, era flămândă, dar nu avea să se lase doborâtă de stres. Experiența o învățase cum să se descurce cât mai bine în orice situație. Unele călătorii decurgeau perfect, altele erau o adevărată pacoste; câtă vreme binele și răul rămâneau în echilibru, putea să le facă față.

Dintr-o obișnuință adânc înrădăcinată, își ținea servieta în bandulieră, astfel că nu-i putea fi smulsă ușor. Unii curieri foloseau cătușe pentru a-și prinde geanta de încheietură, însă compania ei era de părere că în acest mod ar fi atras atenția; era mai bine să se piardă în mulțimea de călători decât să iasă în evidență. Cătușele practic ar fi strigat „Servieta conține lucruri importante!"

După ceea ce se întâmplase la Chicago în urmă cu o lună, Sunny era de două ori mai circumspectă. Habar nu avea ce se afla în servietă, dar nu conta; treaba ei era s-o transporte din punctul A în punctul B. Când, la Chicago, îi fusese smulsă de pe umăr de un derbedeu cu părul verde, se simțise deopotrivă umilită și furioasă. Era *întotdeauna* atentă, dar, evident, nu destul de atentă, iar acum pe reputația ei trona o pată uriașă. La un nivel elementar, o alarma gândul că fusese prinsă pe picior greșit. Fusese învățată încă din leagăn să fie prudentă și pregătită pentru orice, să fie atentă la ceea ce se petrecea în jurul ei, iar dacă un derbedeu cu părul verde reușise să o înfrângă, asta însemna că nu era nici atât de bine pregătită, nici atât de atentă pe cât crezuse. Când o singură scăpare îți putea aduce moartea, nu era loc de greșeli.

Simpla rememorare a incidentului o neliniști. Își puse cartea înapoi în bagajul de mână, preferând să-și îndrepte atenția asupra oamenilor din preajmă.

Stomacul îi chiorăia. Avea mâncare în geantă, însă era pentru urgențe, iar situația de față nu constituia o urgență. Se uită înspre poarta de îmbarcare, unde doi reprezentanți ai companiei aeriene le răspundeau răbdători pasagerilor tot mai agitați. Judecând după expresiile nemulțumite de pe chipurile pasagerilor când se întoarseră la locurile lor, veștile nu erau bune; logica îi spunea că probabil avea timp suficient să caute ceva de mâncare.

Aruncă o privire la ceas: două fără un sfert, ora locală. Conținutul servietei trebuia să ajungă la Seattle până la nouă seara, ora Pacificului, ceea ce ar fi trebuit să fie floare la ureche, dar după cum mergeau lucrurile, începea să-și piardă convingerea că misiunea putea fi îndeplinită la timp. Detesta ideea de a suna la sediu ca să anunțe un nou eșec, chiar dacă nu era din vina ei. Pe de altă parte, dacă lucrurile nu se mișcau la aeroport, se impuneau unele măsuri. Clientul trebuia anunțat dacă pachetul nu avea să ajungă la ora programată.

Dacă veștile privind întârzierea zborului nu erau cu nimic mai bune când se întorcea de la masă, avea să ceară transferul la altă companie aeriană, deși studiase deja acea opțiune și nici una dintre posibilități nu păruse încurajatoare; se afla într-un iad al legăturilor aeriene. Dacă nu reușea să găsească o soluție, era obligată să dea acel telefon.

Prinzând ferm într-o mână servieta, iar în cealaltă geanta, porni în căutarea unor alimente care să nu provină dintr-un automat. Pasagerii care tocmai sosiseră se revărsau dintr-o poartă din stânga ei, așa că se trase mai în dreapta pentru a evita îmbulzeala. Manevra nu funcționă; cineva o înghionti în umărul stâng, moment în care, instinctiv, se uită în jur.

Nu văzu însă pe nimeni. O reacție de fracțiune de secundă, desăvârșită în urma atâtor ani de exercițiu, o salvă. Își încleștă din reflex mâna pe servietă exact

în clipa în care simți o smucitură pe curea, iar bucata de piele îi căzu fără vlagă de pe umăr.

„La naiba, nu din nou!"

Se lăsă jos și se răsuci pe călcâie, încercând să-și lovească atacatorul cu geanta destul de grea. Surprinse pentru o clipă doi ochi întunecați și sălbatici și o față bărboasă, cu o expresie rea; apoi atenția ei rămase fixată pe mâinile lui. Într-o mână ținea cuțitul pe care îl folosise pentru a tăia cureaua, iar cu cealaltă prinsese servieta, încercând să i-o smulgă. Geanta îl izbi în umăr, făcându-l să se clatine, dar nu își slăbi strânsoarea.

Sunny nici măcar nu se gândi să țipe sau să lase pradă fricii; era prea furioasă pentru oricare din aceste reacții și ambele i-ar fi compromis concentrarea. În schimb se pregăti pentru o nouă lovitură, plasând geanta în calea mâinii care ținea cuțitul.

În jurul ei auzi vocile ridicate ale oamenilor care încercau să ocolească blocajul înghiontindu-se unii în alții. Probabil că prea puțini dintre ei își dăduseră seama care era sursa problemei. Câmpul vizual îi era limitat; lucrurile se întâmplau prea rapid. Nu se putea baza pe nimeni să-i sară în ajutor, prin urmare ignoră gălăgia, concentrându-și întreaga atenție pe cretinul a cărui mână murdară era încleștată pe servieta ei.

Poc! Îl lovi din nou, dar el nu scăpă cuțitul din mână.

– Curvo, mârâi el.

Mâna înarmată țâșni spre ea. Sunny sări în spate, iar degetele îi alunecară pe piele. Triumfător, bărbatul îi smulse servieta.

Sunny se întinse după cureaua ce atârna și reuși să o prindă, dar cuțitul coborî cu o strălucire argintie și separă fâșia de piele de servietă. Dispariția bruscă a tensiunii o făcu să se clatine în spate.

Atacatorul se răsuci pe călcâie și fugi. Recăpătându-și echilibrul, Sunny strigă:

– Opriți-l!

Apoi o luă la goană după el. Fusta ei lungă avea în partea stângă o despicătură ce îi permitea să întindă

complet pasul, dar ticălosul avea nu doar un avans considerabil, ci și picioare mai lungi. Geanta i se izbea de picioare, încetinind-o și mai mult, dar nu îndrăznea să o abandoneze. Continuă să alerge, deși știa că era inutil. Simți un nod de disperare în stomac. Nu putea decât să se roage ca vreun pasager din mulțime să facă pe eroul și să îl oprească.

Iar rugăciunea îi fu brusc ascultată.

Ceva mai departe, un bărbat înalt care stătea cu spatele se întoarse și aruncă o privire nepăsătoare în direcția tărăboiului. Agresorul aproape ajunsese în dreptul lui. Sunny trase aer în piept să-i ceară ajutorul, deși era conștientă că hoțul avea să fi trecut de mult până să apuce bărbatul să reacționeze. Însă nu mai apucă să spună nimic.

Necunoscutul înțelese imediat ce se petrecea și, într-o singură mișcare fluidă și grațioasă ca o piruetă de balet, se răsuci, își luă avânt și întinse un picior încălțat în bocanc. Hoțul încasă lovitura direct în genunchiul drept, ceea ce îl făcu să cadă. Se rostogoli o dată, apoi ateriză pe spate, cu brațele deasupra capului. Servieta alunecă pe podeaua sălii de așteptare înainte de a se lovi de perete, după care se întoarse în calea unui flux de pasageri. Un bărbat sări peste ea, în timp ce alții o ocoliră.

Sunny se repezi s-o recupereze, dar nu scăpă complet din ochi evenimentele în derulare.

Cu o altă mișcare rapidă și grațioasă, bărbatul cel înalt se aplecă și îl întoarse pe hoț pe burtă, apoi îi trase ambele brațe la spate, imobilizându-le.

– Auuu, urlă hoțul. Lua-te-ar dracu', îmi rupi mâinile!

Înjurătura îl făcu pe bărbat să-i smucească și mai sus brațele. Agresorul urlă din nou, de data aceasta mult mai strident, fără să mai articuleze vreun cuvânt.

– Ai grijă cum vorbești, îl atenționă cel care îl capturase.

Sunny se opri brusc lângă el și îi spuse cu respirația tăiată:

– Ai grijă, avea un cuțit.

– L-am văzut. A zburat într-acolo. Bărbatul nu ridică privirea, însă arătă din bărbie spre stânga. În timp ce vorbea, smulse cureaua atacatorului din betelia pantalonilor și i-o legă într-un nod simplu, dar solid în jurul încheieturilor. Ia-l de acolo până nu-l înșfacă cineva și dispare cu el, o sfătui pe Sunny. Folosește două degete și nu atinge decât lama.

Părea să știe ce făcea, prin urmare tânăra femeie se supuse fără a crâcni. Scoase un șervețel din buzunarul fustei și prinse cu grijă cuțitul așa cum o sfătuise el, având grijă să nu mânjească mânerul cu amprente.

– Ce să fac cu el?

– Păstrează-l până ajung agenții de pază. Își înclină capul brunet spre cel mai apropiat membru al personalului, un însoțitor de bord care aștepta agitat, neștiind prea bine cum să procedeze. A chemat *cineva* paza, nu-i așa?

– Da, domnule, răspunse celălalt, cu ochii mari de emoție.

Sunny se lăsă pe vine lângă salvatorul ei.

– Mulțumesc. Arătă spre servietă, explicând: A tăiat cureaua și mi-a smuls-o.

– Cu plăcere, răspunse el.

Când întoarse capul pentru a-i zâmbi, îi permise să-l vadă bine pentru prima dată.

Acea primă dată era să fie și ultima. Stomacul îi tresări, inima îi făcu un salt uriaș, iar plămânii i se contractară. „Uau!" își spuse, încercând să inspire adânc fără a se trăda.

Era probabil cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată, fără a fi frumos în vreunul dintre sensurile clasice ale cuvântului. „Superb de-ți pică plombele" fu expresia care-i trecu prin minte. Năucită, studie detaliile: părul negru, puțin prea lung și puțin prea zburlit, atingând gulerul jachetei cam ponosite din piele maro; ten neted și bronzat; ochi de un căprui atât de limpede și luminos încât păreau de aur, încadrați de gene negre și dese. Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de-ajuns, fusese binecuvântat și cu un nas subțire și drept, pometi

înalți și buze atât de clar conturate și frumos modelate, încât o lovi impulsul nebunesc de a se apleca pur și simplu în față și a-l săruta.

Știa deja că era înalt, însă acum avu răgaz să-i observe și umerii lați, abdomenul plat și șoldurile înguste. Mama Natură fusese *foarte* bine dispusă când îl crease. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat, dar expresia din ochii lui avea o duritate pur masculină, impresia fiind completată de cicatricea subțire, în formă de semilună, de pe obrazul stâng. Coborând privirea, Sunny văzu o altă cicatrice tăind de-a curmezișul dosul mâinii drepte, o linie albicioasă ce ieșea în evidență pe pielea bronzată.

Cicatricele nu-i știrbeau cu nimic farmecul: dovada unei vieți dure nu făcea decât să i-l accentueze, arătând fără echivoc că avea de-a face cu un *bărbat*.

Era atât de ametită, încă îi luă câteva secunde până să observe că tipul o privea cu un amestec de amuzament și interes. Rușinată că fusese prinsă studiindu-l din cap până în picioare, ba chiar cu nesaț, simți cum obrajii i se încinseseră.

Cum nu-și putea permite să piardă timpul admirându-l, se forță să se concentreze asupra chestiunilor mai urgente. Hoțul gemea sfâșietor, dar Sunny se îndoia că suferea dureri prea mari, în pofida mâinilor legate și a felului în care eroul ei stătea cu un genunchi apăsat pe șalele lui. Își recuperase servieta, dar agresorul reprezenta o problemă. Era datoria ei civică să rămână și să depună o plângere împotriva lui, însă dacă zborul ei decola în curând, era foarte posibil să-l rateze cât timp stătea să răspundă la întrebări și să completeze formulare.

– Ticălosule, murmură. Dacă ratez îmbarcarea...

– Când decolează? întrebă eroul ei.

– Nu știu. Are întârziere, dar îmbarcarea ar putea începe din clipă în clipă. Verific la poartă și mă întorc imediat.

– Bine. Eu am să-l imobilizez pe amicul tău și discut cu agenții de pază până te întorci.

– Nu lipsesc decât un minut, promise ea, pornind grăbită spre poarta de îmbarcare.

Culoarul era blocat acum de călători furioși sau supărați, într-o dispoziție cu mult mai agitată decât atunci când plecase ea, cu doar câteva minute în urmă.

Aruncă rapid o privire spre panou, unde semnul de ÎNTÂRZIAT fusese înlocuit cu unul de ANULAT.

– La naiba, mormăi ea în barbă. La naiba, la naiba, la naiba!

Se alesese praful și de ultima ei speranță de a ajunge în Seattle la timp pentru a-și duce la bun sfârșit însărcinarea, doar dacă nu cumva i se pregătea un miracol. Însă două miracole în aceeași zi ar fi fost o pretenție exagerată.

Trebuia să sune la sediu, își spuse istovită, dar mai întâi se putea ocupa de hoț și de cei de la paza aeroportului.

Constată că situația evoluase: infractorul înainta împins de la spate de doi polițiști spre un birou unde aveau să fie la adăpost de ochii curioșilor.

Eroul ei o aștepta, iar când o văzu le spuse ceva agenților de pază, apoi porni în întâmpinarea ei.

Inima ei tresări ușor în semn de apreciere pur feminină. Doamne, dar era o desfătare pentru ochi! Hainele lui nu aveau nimic special: un tricou negru sub jacheta veche, blugi uzați și bocanci juliți, dar le purta cu o încredere și grație care arătau că se simțea perfect în pielea lui. Își permise o clipă de regret la gândul că nu avea să-l mai revadă după ce se rezolva acest mic deranj, dar își luă repede seama. Nu-și putea asuma riscul de a permite ca întâlnirea aceea să progreseze până la o relație – presupunând că ar fi existat un sâmbure din care să progreseze. Nu începea niciodată o aventură, fiindcă nu ar fi fost corect față de tipul respectiv și nu avea nici ea nevoie de inevitabila uzură emoțională. Poate că într-o bună zi avea să se stabilească undeva, să iasă la întâlniri, să găsească în cele din urmă un bărbat pe care să-l iubească, să-l ia de soț și eventual să aibă copii, dar nu acum. Era prea periculos.

Salvatorul ei îi oferi brațul cu o curtoazie de modă veche.

– E totul în regulă cu zborul tău?

– Într-un fel. A fost anulat, oftă ea. Trebuie să ajung la Seattle în seara asta, dar nu cred că am să reușesc. Toate zborurile pe care le-am avut azi au fost fie anulate, fie redirecționate, iar acum nu mai e nici o cursă care să mă ducă acolo la timp.

– Închiriază-ți un avion, îi sugeră el în timp ce se îndreptau spre biroul unde fusese dus hoțul.

– Nu știu dacă șeful meu îmi va deconta o asemenea cheltuială, dar e o idee, râse ea. Oricum, trebuie să sun la sediu când terminăm aici.

– Dacă asta te poate ajuta să-l convingi, să știi că sunt disponibil chiar acum. Aveam întâlnire cu un client care sosea cu ultimul zbor din Dallas, dar nu se afla în avionul respectiv și nici nu m-a contactat, deci sunt liber.

– Ești pilot de avion charter?

Nu-i venea să creadă. Situația – *el* – era de necrezut. Poate că totuși merita să aibă parte de două miracole într-o singură zi.

Bărbatul coborî privirea spre ea și îi zâmbi, făcând să-i apară o gropiță minusculă pe obraz. Doamne, avea și gropiță!

– Chance McCall – pilot, vânător de hoți, om bun la toate – la dispoziția dumneavoastră, doamnă, se prezentă el.

Ea râse și îi strânse mâna întinsă, observând că avea grijă să nu-i strivească degetele. La câtă forță simțea în acea mână aspră, îi era recunoscătoare că se stăpânea. Unii bărbați nu erau la fel de atenți.

– Sunny Miller, curier în întârziere și țintă a hoților. Mă bucur să vă cunosc, domnule McCall.

– Chance, spuse el relaxat. Haide să rezolvăm această mică problemă, apoi îți poți suna șeful să vedem dacă nu cumva un zbor charter e exact ceea ce îți trebuie.

În birou se aflau doi ofițeri de securitate, o femeie îmbrăcată într-un costum gri sever și agresorul de mai devreme, care fusese legat cu cătușe de scaun. Nemernicul

o privi furios când intră, ca și cum întreaga situație s-ar fi produs din cauza ei, nu a lui.

– Curvă mincinoasă...

Chance McCall întinse mâna și îl prinse de umăr.

– Poate nu ai priceput mesajul de mai devreme, dar nu îmi place limbajul tău, rosti el pe acel ton calm care nu-i ascundea nicidecum duritatea de oțel a vocii. Păzește-ți limba.

Nu îl amenințase cu nimic, doar îi dăduse un ordin. În plus, strânsoarea mâinii lui pe umărul individului nu părea blândă.

Hoțul se crispă și îi aruncă o privire neliniștită, amintindu-și cu câtă ușurință îl dovedise acel bărbat mai devreme. Apoi se uită la cei doi polițiști, așteptând parcă o intervenție din partea lor, însă ei își încrucișară brațele și rânjiră. Rămas fără aliați, alese să tacă.

Femeia în costum gri păru că voia să protesteze împotriva tratamentului dur aplicat prizonierului, dar peste o clipă decise că era de preferat să rezolve formalitățile cât mai repede.

– Eu sunt Margaret Fayne, directorul de securitate al aeroportului. Presupun că veți dori să depuneți plângere?

– Da, spuse Sunny.

– Bun, răspunse doamna Fayne aprobator. Va trebui să-mi dați amândoi declarații.

– Știți cumva cam cât poate să dureze? întrebă Chance. Domnișoara Miller și cu mine suntem foarte presați de timp.

– Vom încerca să grăbim lucrurile, îl asigură domnișoara Fayne.

Fie domnișoara Fayne era supereficientă, fie tocmai se produsese un alt mic miracol. În orice caz, documentele se finalizară într-un timp record. Peste jumătate de oră, hoțul era dus în cătușe spre arest, hârtiile erau pregătite și semnate, iar Sunny și Chance McCall primeau permisiunea de a pleca, acum că își făcuseră datoria civică.

Chance aşteptă lângă ea până sună la sediu ca să dea explicaţii. Şeful ei direct, Wayne Beesham, nu fu deloc încântat, dar acceptă situaţia.

– Mai spune-mi o dată cum îl cheamă pe acest pilot, îi ceru.

– Chance McCall.

– Aşteaptă, vreau să-l verific.

Sunny aşteptă. Firma lor avea o bază de date cu informaţii privind atât liniile aeriene comerciale, cât şi cele de zboruri charter. În ultimul domeniu existau câteva personaje dezagreabile care se ocupau mai mult de transportul de droguri decât de cel de pasageri, iar o firmă de curierat nu-şi putea permite să fie neglijentă.

– Unde are baza?

Sunny îi repetă întrebarea lui Chance.

– Phoenix, răspunse el, iar ea transmise din nou informaţia.

– În regulă, l-am găsit. Pare în regulă. Cât costă?

Sunny întrebă, iar domnul Beesham gemu auzind răspunsul:

– E cam scump.

– E aici şi e pregătit de decolare.

– Ce fel de avion are? Nu vreau să plătesc atâţia bani pentru o avionetă de răspândit îngrăşăminte care zboară ca melcul.

– Ce-ar fi să vi-l dau la telefon? zise oftând Sunny. Am economisi timp. Îi întinse receptorul lui Chance. Vrea detalii despre avionul tău.

– McCall, spuse el, apoi ascultă câteva secunde. E un Cessna Skylane. Autonomia e de aproximativ o mie trei sute de kilometri la şaptezeci şi cinci la sută putere, timp de zbor şase ore. Va trebui să realimentez, deci aş prefera să o fac undeva la jumătatea drumului, de exemplu aerodromul Roberts din Redmond, Oregon. Îi pot contacta în avans ca să-i mobilizez, deci nu vom petrece prea mult timp la sol. Aruncă o privire la ceasul de mână. Cu ora pe care o câştigăm schimbând fusul orar, poate să ajungă la timp – la limită.

Ascultă încă o clipă, apoi îi dădu receptorul înapoi lui Sunny.

– Care e verdictul? îşi întrebă ea şeful.

– Autorizez zborul. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te odată.

Ea închise şi îi rânji lui Chance. Sângele îi fierbea de plăcerea provocării.

– Avem verde! Cât ne va lua să decolăm?

– Dacă îmi dai voie să îţi car eu geanta şi alergăm... cincisprezece minute.

Sunny nu îşi lăsa niciodată geanta din mână. N-ar fi vrut să răspundă curtoaziei lui cu un refuz, dar prudenţa era atât de adânc înrădăcinată în ea, încât nu se putea hotărî să-şi asume riscul.

– Nu e grea, minţi, prinzând-o mai strâns. Ia-o înainte, vin după tine.

Răspunsul ei îl făcu să arcuiască o sprânceană brunetă, dar nu o contrazise, mulţumindu-se să o ia înainte prin sala aglomerată. Avioanele private se aflau într-o zonă diferită a aeroportului, departe de traficul comercial.

După ce cotiră de mai multe ori şi străbătură un şir de trepte, ieşiră din terminal pe suprafaţa betonată, unde soarele fierbinte al după-amiezii îi forţă să mijească ochii. Chance îşi puse o pereche de ochelari de soare, apoi îşi scoase jacheta.

Sunny îşi permise să admire felul în care umerii lui laţi şi spatele musculos îi umpleau tricoul negru. Chiar dacă nu avea să guste, putea fără îndoială să admire. Dacă lucrurile ar fi stat altfel – dar nu stăteau, se mustră ea. Trebuia să se ocupe de situaţia reală, nu să viseze frumos.

Chance se opri lângă un monomotor cu dungi gri şi roşii. După ce îi puse în compartimentul de bagaje geanta şi servieta şi le fixă cu o plasă, o ajută să urce în scaunul copilotului. Sunny îşi puse centura şi privi în jurul ei curioasă. Nu se mai aflase niciodată într-un avion privat, nici nu mai zburase în ceva atât de mic. Era surprinzător de confortabil. Scaunele erau din piele gri,

iar în spatele ei se afla o banchetă cu spătare individuale. Podeaua de metal era acoperită cu mochetă.

Avionul avea două parasolare, exact ca o mașină. Amuzată, îl deschise pe cel din fața ei și râse din toată inima când văzu oglinda micuță prinsă pe el.

Chance făcu o tură în jurul aparatului, verificând pentru ultima dată detaliile înainte de a urca în scaunul din stânga ei și a-și lega centura. Își puse o pereche de căști și începu să acționeze diverse butoane în timp ce discuta cu turnul de control. Motorul tuși, apoi porni, iar elicea din botul avionului începu să se învârtă, mai întâi lent, apoi tot mai rapid până deveni o formă vagă, aproape invizibilă.

Îi arătă lui Sunny căștile de lângă locul ei și îi făcu semn să și le pună.

– E mai ușor să vorbim așa, dar nu spune nimic până decolăm.

– Da, să trăiți, răspunse ea amuzată, iar el îi aruncă un rânjet scurt.

Decolară în doar câteva minute, mult mai repede decât în cazul unui avion de linie, se gândi Sunny. Zborul cu un avion mic îi dădea o senzație de viteză pe care nu o mai trăise niciodată, iar când roțile se desprinseră de la sol ascensiunea fu incredibilă, ca și cum i-ar fi crescut aripi și s-ar fi lansat în aer. Pământul rămase în urmă, iar lacul albastru, vast și scânteietor, se întinse în fața ei, mărginit de munții zimțați.

– Uau, șopti ea ducându-și o mână la ochi pentru a-i feri de lumina puternică.

– E o pereche de ochelari de soare în torpedo.

Deschise compartimentul din fața ei și scoase o pereche de ochelari Foster Grant ieftini, dar eleganți, cu ramă roșu-închis. Erau evident ochelarii unei femei, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva era căsătorit. Avea fără îndoială prietenă, firește; nu era doar foarte arătos, ci părea să fie și un tip de treabă, o combinație extrem de rară.

– Sunt ai soției tale? se interesă ea, oftând ușurată când lentilele fumurii atenuară lumina orbitoare.

– Nu, o pasageră i-a lăsat în avion.

Ei bine, nu aflase nimic concret. Hotărî să fie directă, deși nu avea prea multă importanță, ținând seama că nu avea să-l mai revadă după ce ajungeau la Seattle:

– Ești căsătorit?

– Nu, replică el cu același rânjet scurt. Întoarse capul spre ea și, cu toate că Sunny nu-i putea vedea ochii prin lentilele întunecate, avu impresia că o studia atent. Tu ești?

– Nu.

– Bun, spuse el.

capitolul 3

Chance o scruta prin ochelarii de soare, studiindu-i reacția la posibilitatea de flirt pe care i-o oferise. Planul decurgea mai bine decât sperase; era atrasă de el și nu se străduia prea mult să o ascundă. Nu avea altceva de făcut decât să profite de acea atracție și să-i câștige încrederea, ceea ce în mod normal ar fi presupus un oarecare efort, însă planul pe care îl ticluise avea să o pună într-o situație care nu era *normală* în nici un sens al cuvântului. Viața și siguranța ei aveau să depindă de el.

Spre mirarea lui, ea își îndreptă privirea în față, prefăcându-se că nu-l auzise. Se întrebă confuz dacă nu cumva îi interpretase greșit atitudinea. Nu, îl studiase destul de fățiș, iar din experiența lui o femeie nu se zgâia la un bărbat decât dacă îl găsea atrăgător.

Ceea ce îl surprindea cu adevărat era cât de atrăgătoare o găsea *el*. Era ceva la care nu se așteptase, dar atracția sexuală era un demon rebel care opera în afara logicii. Din fotografiile aflate în dosar știuse că era drăguță, cu ochi gri scânteietori și păr blond-auriu ce îi cădea lins pe umeri, doar că nu-și dăduse seama cât de *al naibii de tentantă* era. Îi aruncă o nouă privire piezișă, de data aceasta în scop de evaluare. Era de înălțime medie, poate, deși ceva mai slabă decât îi plăcea lui, aproape firavă. Aproape. Mușchii brațelor ei dezgolite,

dezvăluiți de o bluză albă fără mâneci, erau bine tonifiați și ușor bronzați, ca și cum ar fi făcut sport. Un agent bun avea întotdeauna grijă să-și păstreze condiția fizică, deci trebuia să se aștepte să fie mai puternică decât părea. Aspectul ei delicat reușea probabil să-i prindă pe mulți pe picior greșit.

Ei bine, și pe Wilkins îl prinsese pe picior greșit, se gândi el înăbușindu-și un zâmbet. Când Sunny se dusese să verifice situația zborului, de care Chance se ocupase să fie anulat, Wilkins îi povestise că fata, cu o singură mână, îl lovise cu geanta ei care probabil cântărea o tonă, căci aproape îl dăduse jos.

Până la această oră, Wilkins și celelalte trei persoane, „domnișoara Fayne" și cei doi „polițiști" din divizia de securitate, dispăruseră deja din aeroport. Adevărații agenți de pază fuseseră informați să nu intervină și totul se derulase la perfecție, deși Wilkins avea unele nemulțumiri:

– Mai întâi vrăjitoarea aia mică aproape mi-a rupt naibii mâna cu geanta ei, apoi ai venit tu și ai încercat să-mi sfărâmi spatele, mormăise el, în râsetele tuturor.

Și totuși, ce anume se afla în geanta aceea? Se agățase de ea ca și cum ar fi conținut bijuteriile coroanei, refuzând să o lase din mână vreo clipă și acceptând doar cu inima strânsă să i-o pună în compartimentul pentru bagaje din spatele lor. Greutatea ei îl surprinsese; nu putea să conțină doar schimburile necesare pentru o călătorie de o zi și o noapte, chiar și cu o gamă variată de cosmetice și eventual și un uscător de păr. Cântărea vreo douăzeci de kilograme bune, poate și mai mult. Ei bine, avea să afle cât de curând ce se afla înăuntru.

– Ce aveai de gând să faci cu tipul ăla dacă l-ai fi prins? o întrebă pe un ton leneș, parțial pentru a întreține conversația și parțial fiindcă era curios. O văzuse alergând după Wilkins cu o expresie încrâncenată pe chip, de parcă ideea de a se opri la un moment dat nici nu i-ar fi trecut prin minte.

– Habar n-am, spuse ea posomorâtă. Știam doar că nu puteam permite să se întâmple din nou.

– Din nou?

La naiba, oare avea de gând să-i povestească despre incidentul din Chicago?

– Luna trecută un cretin cu părul verde mi-a smuls servieta în aeroportul din Chicago, zise ea lovind nervoasă în brațul scaunului. A fost prima dată când mi s-a întâmplat așa ceva, iar să se repete după numai o lună... fără doar și poate, aș fi fost concediată. Pe toți dracii, și *eu* m-aș fi concediat!

– Nu l-ai prins pe tipul din Chicago?

– Nu. Eram la zona de recuperare a bagajelor, iar el a înșfăcat pur și simplu servieta, a țâșnit pe ușă și a dispărut.

– Cum rămâne cu agenții de pază? Nu au încercat să-l prindă?

– Glumești, nu? făcu ea privindu-l peste rama ochelarilor de soare imenși.

– Cred că da, râse el.

– Să pierd încă o servietă ar fi fost o catastrofă, cel puțin pentru mine, și nici firma n-ar fi fost prea încântată.

– Știi ce se află în serviete?

– Nu, și nici nu vreau. Nu contează. Poate cineva îi trimite niște salam unchiului său Fred aflat pe patul de moarte, sau poate sunt diamante în valoare de un miliard de dolari – nu că m-aș aștepta ca vreun bogătaș să facă apel la un serviciu de curierat ca să-și expedieze diamantele, dar ai prins ideea.

– Ce s-a întâmplat după incidentul de la Chicago?

– Firma mea a pierdut o grămadă de bani – sau, mai exact, compania de asigurări i-a pierdut. Clientul probabil nu va mai apela la noi niciodată, nici nu ne va recomanda.

– Iar pentru tine care au fost consecințele? Ai fost sancționată disciplinar?

– Nu. Într-un fel m-aș fi simțit mai bine dacă m-aș fi ales cu o penalizare.

La naiba, era tare, își zise el admirativ – fie era o actriță talentată, fie spunea adevărul și nu avusese nimic de-a face cu furtul de la Chicago. Până la urmă, nu conta foarte mult.

Indiferent dacă fusese sau nu implicată în pierderea acelei serviete, Chance era recunoscător că incidentul avusese loc, fiindcă altfel Sunny nu ar fi ajuns niciodată în atenția lui, iar el nu ar fi avut acest fir care să-l ducă la Crispin Hauer.

Nu credea că era inocentă; după toate probabilitățile, era vârâtă în acea poveste până la gâtul ei frumos. Era mai bună decât se așteptase el, o actriță demnă de un Oscar – atât de bună încât ar fi putut crede că nu știa nimic despre tatăl ei, dacă nu ar fi trădat-o geanta misterioasă și forța ei surprinzătoare. Chance fusese învățat să pună cap la cap detalii aparent neînsemnate și să creeze o imagine coerentă, iar experiența îl făcuse de două ori mai cinic. Prea puține persoane erau atât de sincere pe cât încercau să pară, iar oamenii care jucau rolul cel mai convingător erau adesea tocmai cei care aveau cel mai mult de ascuns. O știa prea bine, căci toată viața trebuise să-și ascundă secretele întunecate de restul lumii.

Se întrebă o clipă ce spunea despre caracterul lui faptul că era dispus să se culce cu Sunny ca parte a planului de a-i câștiga încrederea, dar poate era mai bine să nu se gândească prea mult la asta. Cineva trebuia să fie dispus să facă lucrurile de care oamenii obișnuiți s-ar fi ferit, doar pentru a-i proteja pe acei oameni obișnuiți. Sexul era... doar sex. Parte din munca lui. Putea să se detașeze de emoțiile sale destul cât să aștepte cu nerăbdare să-și îndeplinească sarcina.

Sarcina? Pe cine încerca să mintă? De-abia aștepta să se strecoare în ea. Îl intriga, cu trupul ei tonifiat și tare și cu scânteierea ce îi lumina ochii de un gri limpede, ca și cum ar fi fost amuzată de ea însăși și de lumea din jurul ei. Era fascinat de ochii ei, de striațiile albe ce îi făceau irisurile să pară fațetate, ca niște diamante albastre foarte palide. Însă cel mai mult îl intriga expresia ei,

care era atât de deschisă și bine dispusă încât i-ar fi adus oricând titlul de „Domnișoara Simpatie". Cum putea să arate astfel, dulce ca șerbetul de trandafir, când lucra mână în mână cu cel mai căutat terorist din dosarele lui?

O parte din el, cea mai mare parte, o disprețuia pentru ceea ce era. Esența lui animală savura însă latura periculoasă a jocului în care intrase, provocarea de a o face să se culce cu el și de a o convinge să aibă încredere în el. Odată ce intra în ea, nu avea să se mai gândească la sutele de oameni nevinovați pe care îi omorâse tatăl ei, ci doar la împletirea trupurilor lor. Nu avea să-și dea voie să se gândească la nimic altceva, ca nu cumva să se trădeze printr-o nuanță a expresiei, lucru pe care femeile se pricepeau atât de bine să-l descifreze. Nu, avea să facă dragoste cu ea ca și cum și-ar fi găsit sufletul pereche, fiindcă doar așa putea fi sigur că avea să o amăgească.

Se pricepea de minune să-i lase unei femei impresia că o dorea mai mult decât orice altceva în lume. Știa exact cum să-i atragă atenția asupra lui, cum să o preseze fără a-i stârni panica – ceea ce îi aminti că ea îi ignorase complet primul avans. Zâmbi ușor în sinea lui. Chiar credea că tactica ei avea să țină?

– Vrei să iei cina cu mine diseară?

Ea chiar tresări, ca și cum ar fi fost cufundată în gânduri.

– Poftim?

– Cina. Diseară. După ce îți duci coletul.

– O! Dar ora programată pentru livrare este nouă. Va fi târziu și...

– Și vei fi singură, și eu voi fi singur, și trebuie să mănânci. Promit să nu mușc. S-ar putea să ling, dar nu am să mușc.

Ea îl surprinse izbucnind în râs.

Râsul nu se număra printre reacțiile la care s-ar fi așteptat. Însă râsul ei era atât de liber și de sincer, cu capul dat pe spate, încât Chance se trezi zâmbind la rândul lui.

– „S-ar putea să ling, dar nu am să muşc." Asta a fost bună. Va trebui s-o ţin minte, spuse ea, chicotind.

După o clipă, când ea nu mai spuse nimic, Chance îşi dădu seama că îl ignora din nou, aşa că reluă imediat asaltul:

– Asta merge cu majoritatea bărbaţilor?

– Ce anume?

– Să-i ignori când te invită la o întâlnire. Se retrag cu coada între picioare?

– Nu din câte am observat eu. Vorbeşti de parcă aş fi o femeie fatală, care frânge inimi în stânga şi-n dreapta.

– Probabil aşa şi e. Însă noi, bărbaţii, suntem nişte duri. Putem sângera de moarte în suflet, dar ne vom preface atât de bine încât nu va şti nimeni niciodată. Ia cina cu mine, o rugă el zâmbind.

– Eşti perseverent, nu-i aşa?

– Tot nu mi-ai răspuns.

– În regulă. Nu. Gata, ţi-am răspuns.

– Ai răspuns greşit. Mai încearcă. Pe un ton mai blând, adăugă: Ştiu că eşti obosită şi, cu diferenţa de fus orar, ora nouă e de fapt miezul nopţii pentru tine. E doar o masă, Sunny, nu o seară de dans. Asta poate aştepta până la cea de-a doua întâlnire.

Ea râse din nou.

– Perseverent şi încrezător. Cu un zâmbet fin, adăugă: Răspunsul e tot nu. Nu ies la întâlniri.

Chance era de-a dreptul uluit. Dintre toate lucrurile pe care se aşteptase să le audă din gura ei, acea declaraţie nu-i trecuse nici o clipă prin minte. La naiba, chiar atât de mult să se fi înşelat?

– Deloc? Sau doar cu bărbaţi?

– Deloc. Făcu un gest de neputinţă. Vezi, de asta am încercat să te ignor, fiindcă nu voiam să mă lansez într-o explicaţie pe care nu ai acceptat-o oricum. Nu, nu sunt lesbiană, îmi plac bărbaţii foarte mult, dar nu ies la întâlniri. Sfârşitul explicaţiei.

Uşurarea lui fu atât de intensă, încât se simţi vag ameţit.

– Dacă îţi plac bărbaţii, de ce nu ieşi la întâlniri?

- Vezi? Nu ai acceptat explicația. Ai început imediat să pui întrebări.

- La naiba, credeai că am să renunț pur și simplu? Există ceva între noi, Sunny. Știu asta și o știi și tu. Sau ai de gând să ignori și asta?

- Exact asta am de gând să fac.

Chance se întrebă dacă își dădea seama de implicațiile spuselor ei.

- Ai fost violată?

- Nu! replică ea în culmea exasperării. Doar că... nu ies... la întâlniri.

Era foarte aproape de a-și ieși din fire, reflectă Chance amuzat. Îi rânji:

- Ești drăguță când ești furioasă.

Ea bombăni ceva, apoi începu să râdă.

- Cum să rămân furioasă când spui așa ceva?

- Nu rămâne. Asta era și scopul.

- Ei bine, metoda a dat rezultate. Însă nu a reușit să mă facă să mă răzgândesc. Îmi pare rău, pur și simplu... am motivele mele. Renunță. Te rog.

- În regulă. Deocamdată, preciză el după o clipă, iar geamătul ei demonstrativ îl făcu să zâmbească din nou. De ce nu încerci să tragi un pui de somn? îi sugeră. Probabil ești obosită, și ne așteaptă un zbor lung.

- E o idee bună. Nu poți să mă bați la cap dacă dorm.

Cu acea replică piezișă își sprijini capul pe tetieră. Chance întinse mâna în spatele scaunului ei și scoase o pătură.

- Poftim. Folosește asta drept pernă, altfel o să te trezești cu gâtul înțepenit.

- Mulțumesc.

Își scoase căștile și vârî pătura între cap și umăr, apoi se întoarse în scaun pentru găsi o poziție mai confortabilă.

Chance îi aruncă din când în când câte o privire pentru a vedea dacă într-adevăr adormise. După un sfert de oră, respirația ei deveni mai profundă și uniformă.

Chance mai aşteptă câteva minute, apoi ghidă uşor avionul în direcţia soarelui ce apunea.

capitolul 4

– Sunny. Vocea era insistentă, şi în acelaşi timp o mână îi scutura umărul. Sunny, trezeşte-te.

Ea se foi şi deschise ochii, întinzându-se puţin pentru a scăpa de nodurile din spate şi umeri.

– Am ajuns?

Chance arătă spre căştile din poala ei, iar tânăra femeie şi le puse.

– Avem o problemă.

Sunny simţi brusc un gol în stomac. Nu existau cuvinte mai înspăimântătoare când te aflai într-un avion. Inspiră profund, încercând să-şi stăpânească valul de panică.

– Ce e în neregulă? Vocea îi răsunase surprinzător de calmă. Se uită în jur, vrând să identifice problema în mulţimea de cadrane din carlingă, deşi habar nu avea ce indicau. Apoi se uită pe geam la peisajul aspru de sub ei, colorat în nuanţe sumbre de roşu şi negru de soarele care, apunând, proiecta umbre mari peste pietrele zimţate. Unde suntem?

– Sud-estul statului Oregon.

Motorul tuşi şi se poticni. Sunny îşi simţi inima făcând la fel. De îndată ce auzi ruperea de ritm, îşi dădu seama că murmurul constant al motorului se întrerupsese de mai multe ori în timp ce dormea. Subconştientul ei detectase modificarea sunetului, dar nu o pusese în context.

Acum contextul era cât se poate de limpede.

– Cred că e pompa de carburant, zise el.

Calm. Trebuia să-şi păstreze calmul. Trase aer adânc în piept, deşi avea impresia că plămânii i se micşoraseră.

– Ce facem acum?

– Găsim un loc unde să-l punem jos înainte să cadă, o informă el cu un zâmbet sumbru.

– Prefer fără discuție o aterizare în locul unei prăbușiri. Se uită pe geamul lateral, studiind relieful de dedesubt. Nu se vedeau decât creste tăioase, bolovani enormi și pâraie înguste. Brr!

– Da. De o jumătate de oră tot caut un loc de aterizat.

Nu era bine, nu era bine deloc. În balanța dintre bine și rău, situația trăgea mult în partea răului. Motorul se poticni din nou. Întregul corp al avionului se zgudui. La fel tremură și vocea ei când îl întrebă:

– Ai transmis prin radio un apel de ajutor?

– Suntem în mijlocul unei zone pustii, între radiobalize, replică el cu același zâmbet sumbru. Am încercat de câteva ori să contactez un turn de control, dar nu am primit nici un răspuns.

Balanța se dezechilibra și mai mult.

– Am știut eu, bombăni Sunny. După cum mi-a mers azi, am *știut* că mă voi prăbuși dacă mai urc într-un avion.

Tonul ei ursuz îl făcu să chicotească, în ciuda situației dramatice. O masă blând pe spatele gâtului, surprinzând-o cu atingerea lui, cu senzația mâinii lui mari și calde pe ceafa ei sensibilă.

– Nu ne-am prăbușit încă, și am să fac toate eforturile să mă asigur că nu se ajunge la asta. Aterizarea s-ar putea să fie brutală, însă.

Nu era obișnuită să fie atinsă. Se învățase să se lipsească de contactul fizic, să țină oamenii la o anumită distanță. Chance McCall o atinsese mai mult într-o singură după-amiază decât fusese atinsă în ultimii cinci ani. Șocul plăcerii aproape îi distrase atenția de la situația lor – aproape. Coborî din nou privirea spre peisajul nemilos.

– Cât de brutală trebuie să fie o aterizare pentru a fi considerată prăbușire?

– Dacă scăpăm întregi, se consideră aterizare.

Își puse mâna înapoi pe comenzi, iar ea regretă în tăcere acea atingere pierdută.

Uriașul lanț muntos se întindea în jurul lor cât vedeau cu ochii, în orice direcție. Șansele de a scăpa cu viață nu erau prea bune. Cât avea să dureze până să li se descopere cadavrele, dacă erau descoperite vreodată?

Sunny își încleștă mâinile, gândindu-se la Margreta. Sora ei, neștiind ce se întâmplase, avea să-și imagineze cel mai negru scenariu – iar a-și pierde viața într-un accident de avion *nu* era cel mai negru scenariu. De durere, era posibil chiar să-și abandoneze refugiul și să facă vreo prostie care să-i aducă și ei moartea.

Studie mâinile puternice ale lui Chance, atât de abile și sigure pe comenzi. Profilul lui clasic era zugrăvit pe fundalul cerului vermilion perlat, genul de apus care nu putea fi văzut decât în statele vestice și cel mai probabil ultimul apus pe care avea să-l mai vadă vreodată. El era ultimul om pe care avea să îl vadă ori să-l atingă, și se simți brusc furioasă, amarnic de furioasă, la gândul că nu se putuse bucura niciodată de viața pe care majoritatea femeilor o considerau ceva firesc, că nu avusese libertatea de a-i accepta invitația la cină și de a-și petrece drumul fremătând de nerăbdare, libertatea de a flirta cu el și poate de a vedea o scânteiere de dorință în ochii lui căprui brăzdați cu auriu.

I se refuzaseră multe, dar în special i se refuzase șansa de a trăi ca o femeie normală, lucru pentru care nu avea să-și ierte tatăl niciodată, absolut niciodată.

Motorul se poticni, porni, se poticni din nou și gata. Nu mai fu capabil să-și reia ritmul liniștitor. Sunny simți un gol imens în stomac. Doamne, o, Doamne, aveau să se prăbușească! Chinuindu-se să-și stăpânească panica, își înfipse unghiile în palme. Nu se mai simțise niciodată atât de mică și neputincioasă, atât de fragilă, cu țesuturi moi și oase subțiri ce nu ar fi putut susține un asemenea impact. Avea să moară, deși nu apucase să trăiască.

Avionul se smuci și se zgudui, apoi se înclină în dreapta, izbind-o pe Sunny de ușă cu atâta forță, încât brațul drept îi amorți pe loc.

– Gata, spuse Chance scrâșnind din dinți, cu încheieturile degetelor albite de efort. Când reuși să îndrepte aripile, decretă: Trebuie să aterizez acum, cât mai am puțin control. Caută cel mai bun loc.

Cel mai bun loc? Nu *exista* cel mai bun loc. Aveau nevoie de o întindere relativ plată și relativ lipsită de obstacole; ultimul loc pe care îl văzuse ea și care s-ar fi potrivit acestei descrieri fusese în Utah.

Chance ridică vârful aripii drepte, înclinând avionul pentru a putea să vadă mai bine în lateral.

– Vezi ceva? întrebă Sunny cu o voce tremurândă.

– Nimic. Rahat.

– „Rahat" nu e cuvântul potrivit. Altceva trebuie să spună piloții chiar înainte să se prăbușească.

Umorul nu era o armă prea eficientă pentru a înfrunta moartea, însă la umor apelase de fiecare dată pentru a trece de momentele dificile.

De necrezut, Chance îi rânji.

– Dar eu nu m-am prăbușit încă, scumpo. Ai puțină încredere. Îți promit că am să rostesc cuvântul potrivit dacă nu găsesc un loc de aterizat cât de curând.

– Dacă nu găsești un loc de aterizat, am să spun eu cuvântul cu pricina, îi promise ea.

Trecură peste o creastă zimțată, plină de bolovani, iar în fața lor se căscă un hău lung și îngust ca o poartă către iad.

– Acolo! spuse Chance, îndreptând botul avionului în jos.

– Poftim? Unde?

Se ridică în scaun, însuflețită de o speranță imposibilă, dar nu văzu decât hăul negru.

– Canionul. E cea mai bună opțiune.

Hăul cel negru era un canion? Nu cumva canioanele ar fi trebuit să fie mari? Arăta mai degrabă a albie de pârâu secat. Cum naiba ar fi putut un avion să încapă acolo? Dar ce mai conta, dacă era singura lor șansă?

Inima i se opri în gât. Își încleștă mâinile pe marginile scaunului în timp ce Chance cobora avionul înclinat.

Motorul se opri.

Timp de o clipă nu auzi decât liniștea oribilă, mai asurzitoare decât orice tumult.

Apoi detectă sunetul aerului gonind peste învelișul metalic al fuzelajului, aer care nu-i mai susținea. Își auzi inima bătând, rapid și cu forță, auzi șoapta propriei respirații. Auzi tot în afară de ceea ce își dorea cel mai mult să audă, sunetul plăcut al unui motor de avion.

Chance nu spuse nimic. Se concentra din răsputeri să țină aparatul în poziție orizontală, plutind tot mai jos pe curenții de aer, către acea despicătură lungă și îngustă din pământ. Avionul se învârti în spirală ca o frunză și se apropie atât de mult de coasta accidentată din stânga lor, încât Sunny văzu gropile din piatra roșiatică.

Își mușcă buza până când gura i se umplu de sânge, luptându-se să-și stăpânească teroarea ce amenința să erupă în țipete. Nu putea să-i distragă atenția acum, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Voia să închidă ochii, dar se încăpățână să-i țină deschiși. Era exclus să moară ca o lașă. Se temea, desigur, dar nu trebuia să fie lașă. Avea să privească moartea venind spre ea, avea să-l privească pe Chance luptându-se să pună avionul la sol în siguranță, fentând-o pe doamna cu coasa.

Alunecară sub lumina soarelui și se cufundară tot mai adânc în umbrele întunecate. Răcoarea se strecură imediat prin geamuri, ajungându-i în oase. Nu vedea absolut nimic.

Își scoase rapid ochelarii de soare și văzu că Chance făcuse la fel. Ochii îi erau îngustați, expresia dură și concentrată, studiind terenul de dedesubt.

Pământul se năpustea spre ei, un pământ brăzdat de pârâiașe și presărat cu bolovani. Era destul de plat, dar nicidecum un loc potrivit pentru aterizare. Se propti cu picioarele în podea, cu tot corpul rigid, ca și cum ar fi putut forța avionul să rămână în aer.

– Ține-te bine, îi spuse el pe un ton calm. Am să încerc să ajung în albia pârâului. Nisipul ne va ajuta să încetinim destul cât să evităm ciocnirea cu vreuna dintre pietrele alea.

O albie de pârâu? Chance era, în mod evident, mult mai priceput la deslușirea reliefului decât ea. Încercă să vadă o panglică de apă, dar își dădu seama că pârâul era secat; albia era o linie îngustă și sinuoasă ce nu părea mai lată decât o mașină obișnuită.

Dădu să-i ureze succes, dar nu i se păru potrivit. Nici să spună: „Mi-a făcut plăcere să te cunosc".

– Bine, reuși să îngaime în cele din urmă.

Totul se întâmplă rapid. Dintr-odată, solul nu se mai văzu. Era *acolo*, chiar sub ei, iar impactul fu atât de puternic, încât Sunny ar fi zburat în față dacă n-ar fi reținut-o centura de siguranță. Ajunseră din nou în aer pentru scurt timp, când roțile se desprinseră; în clipa următoare loviră pământul cu și mai multă forță. Auzi metalul protestând violent, după care se lovi cu capul de geamul lateral. Preț de câteva momente haotice, nu mai văzu și nu mai auzi nimic, simțind doar zgâlțâitul și salturile avionului. Era moale ca o cârpă, incapabilă să se țină, fluturând din brațe ca o cămașă într-un uscător de rufe.

Atunci veni cea mai violentă desprindere, urmată de o cădere care făcu să-i clănțănească dinții. Avionul se roti într-o parte, cu o mișcare ce îi stârni greața, apoi se opri greoi. Timpul și realitatea se fracturară, astfel că nu mai înțelese nimic; nu pricepea unde se afla sau ce se întâmplase.

Auzi o voce, iar lumea reveni brusc la normalitate.

– Sunny, ești bine? o întrebă Chance îngrijorat.

Încercă să-și vină în fire. Năucită, lovită, își dădu seama că forța aterizării o întorsese pe sub centura de siguranță, iar acum era îndreptată spre geamul lateral, cu spatele spre Chance. Îi simți mâinile pe ea, îl auzi înjurând în barbă în timp ce îi desfăcu centura și o trase ușor la pieptul lui.

– Sunt bine, bolborosi într-un târziu.

Simplul fapt că putea vorbi însemna că era în viață. Erau amândoi în viață. O uluire veselă îi umplu pieptul. Chiar reușise să aterizeze!

– Trebuie să ieșim. E posibil să existe o scurgere de carburant.

Deschise larg ușa și sări afară, trăgând-o cu el ca și cum ar fi fost un sac de făină. Adevărul era că așa se și simțea, cu membrele moi și tremurânde.

O scurgere de carburant. Motorul fusese oprit când aterizaseră, dar mai existau bateria și diverse fire care ar fi putut face un scurtcircuit, provocând scântei. Dacă vreo scânteie ajungea la o picătură de carburant, avionul, cu tot ce se afla în el, avea să explodeze într-o minge de foc.

„Tot ce se afla în el." Cuvintele îi zdrăngăniră în minte ca niște pietre într-o cutie de metal. Cu groază crescândă, le percepu semnificația: geanta ei rămăsese înăuntru.

– Stai! țipă ea. Panica îi pompă un nou val de adrenalină în organism, redându-i vlagă în picioare, forță în mușchi. Se smuci din strânsoarea lui și își încleștă mâna pe mânerul ușii. Geanta mea!

– La naiba, Sunny! tună el, încercând să-i desprindă degetele de pe mâner. Lasă naibii geanta!

– Nu!

Se trase cu toată puterea și dădu să urce în carlingă. Înjurând în barbă, Chance o prinse de talie și o luă pe sus de lângă avion.

– Îți aduc eu nenorocita de geantă! Tu du-te, fugi de aici! Fugi!

Sunny fu oripilată de gândul că bărbatul și-ar fi riscat viața pentru a-i salva geanta, în timp ce pe ea o trimitea la adăpost. Rosti cu înverșunare:

– O iau eu. *Tu* să fugi!

Preț de o fracțiune de secundă Chance încremeni, zgâindu-se la ea șocat. Apoi clătină ușor din cap, se întinse după geantă și o recuperă. Fără un cuvânt, Sunny încercă să o ia, însă el se mulțumi să-i arunce o privire incendiară, nelăsându-i timp să se împotrivească. Ducând geanta în mâna stângă și prinzând-o de braț cu dreapta, o târî grăbit cât mai departe de avion. Pantofii ei se scufundau în pietrișul moale și nisipul și tufișurile pitice o zgâriau pe glezne, dar se chinui să rămână în picioare și să țină pasul cu el.

De-abia după vreo cincizeci de metri hotărî el că erau la adăpost. Lăsă geanta să cadă şi se întoarse spre ea ca o panteră aruncându-se pe o bucată de carne proaspătă. Îi prinse braţele cu ambele mâini de parcă ar fi vrut să o zgâlţâie.

– Ce naiba ai în cap? se răsti, dar, în momentul în care îi văzu faţa, expresia i se schimbă. Sângerezi, spuse el aspru. Îşi scoase batista din buzunar şi i-o apăsă pe bărbie. În pofida brutalităţii din tonul lui, atingerea îi era incredibil de blândă. Ai zis că nu eşti rănită, o certă.

– Nu sunt. Cu o mână tremurătoare, Sunny luă batista şi îşi tamponă bărbia şi gura, constatând că sângerarea se oprise. Mi-am muşcat buza, mărturisi ea. Înainte să aterizezi. Ca să mă abţin să nu ţip.

– De ce nu ai ţipat pur şi simplu?

– Nu am vrut să-ţi distrag atenţia.

Tremuratul se înrăutăţea cu fiecare clipă; încercă să-l stăpânească, dar fiecare membru îi vibra ca şi cum s-ar fi transformat în gelatină.

Chance îi ridică faţa spre el şi o fixă cu privirea pe fundalul amurgului tot mai pronunţat. Rosti şoptit o înjurătură sălbatică, apoi se aplecă lent şi îşi apăsă buzele pe gura ei. În pofida violenţei ce răzbătea din adâncurile lui, sărutul fu uşor, blând, ca un fel de întâmpinare. Tânăra femeie icni, sedusă de moliciunea buzelor lui, de parfumul cald al pielii lui, de gustul lui. Îl prinse de tricou agăţându-se de forţa lui, încercând să se cufunde în căldura lui.

– Asta fiindcă ai fost atât de curajoasă, murmură el. Nu mi-aş fi putut dori un partener mai bun pentru un accident de avion.

– Aterizare forţată, îl corectă ea cu glas slab. A fost o aterizare forţată.

Replica îi atrase un nou sărut blând, de data aceasta pe tâmplă. Sunny scoase un sunet gâtuit şi se sprijini de el, cuprinsă acum de un alt fel de tremurat. El îi prinse faţa între mâini şi îi dezmierdă colţurile gurii în timp ce o studia. Sunny îşi simţi buzele fremătând uşor,

dar, la drept vorbind, întregul corp îi tremura. Chance atinse rana micuță pe care dinții ei o lăsaseră în buza de jos; apoi o sărută din nou, de data aceasta fără pic de blândețe.

Acest sărut o zgudui până în străfundurile sufletului. Era însetat, brutal, adânc. Avea motive pentru care nu ar fi trebuit să-i răspundă, dar nu reușea să și le amintească. În schimb îl prinse strâns de încheieturile mâinilor și se ridică pe vârfuri pentru a-și apăsa pieziș buzele peste ale lui, deschizând gura pentru a-i lăsa limba s-o exploreze. Avea gust de bărbat și de sex, un amestec tare ce i se urcă la cap mai repede decât un pahar de whisky. Un val de căldură i se revărsă între picioare și pe sâni, o fierbințeală disperată, flămândă, ce făcu să-i scape un geamăt șoptit din gât.

Chance o trase lângă el, mulând-o pe trupul lui de la genunchi până la sâni, în timp ce săruturile deveneau și mai adânci, și mai brutale. Ea își încolăci brațele pe după gâtul lui și se arcui în față, tânjind să-i simtă corpul cu mușchi tari lipit de al ei, dorindu-l cu o urgență ce nu mai lăsa loc de rațiune.

Când, instinctiv, își împinse șoldurile spre ale lui, mădularul erect, lung și tare, se înfipse în scobitura dintre coapsele ei. De data aceasta strigă de poftă, de nevoie, de o dorință ce îi mistuia fiecare celulă a trupului.

Mâinile lui se închiseră brutal peste sânii ei, frământând, masându-i sfârcurile prin straturile de material ale bluzei și ale sutienului, potolind și intensificând în același timp foamea ce îi făcea să se umfle, întinzându-se după atingerea lui.

Dintr-odată, Chance își smuci capul în spate.

– Nu-mi vine să cred, bombăni el. Ridicând mâinile, îi desfăcu brațele și o desprinse de el. Arăta chiar mai sălbatic decât cu o clipă în urmă, venele groase ieșindu-i în evidență pe gât. Stai aici, îi ordonă. Nu te mișca nici un milimetru. Trebuie să verific avionul.

Lipsită de căldura lui, de forța lui, înfrigurată până în măduva oaselor, Sunny își simți picioarele cedând încet și se lăsă la pământ.

Chance mormăia o înjurătură după alta în timp ce verifica aparatul, căutând scurgeri de carburant și alte defecțiuni, mai ales că îl așezase pe sol mai brutal decât ar fi fost necesar. Avionul avea un tren de aterizare ranforsat, precum și sisteme de protecție suplimentare pentru țevile și rezervorul de carburant, dar un pilot inteligent nu lăsa nici un detaliu la voia întâmplării. Trebuia să procedeze ca la carte, jucându-și rolul la perfecție.

Nu voia să-și joace rolul. Voia să o lipească de unul dintre acei bolovani mari și să-i ridice fusta. La naiba! Ce îl apucase? În ultimii ani prin brațele lui trecuseră o mulțime de femei superbe și, deși își lăsase corpul să răspundă, mintea lui rămăsese întotdeauna detașată. Sunny Miller nu era cea mai frumoasă, nici pe departe; era mai mult puștoaică decât zeiță, cu ochi luminoși ce duceau cu gândul la râs mai degrabă decât la seducție. Atunci de ce era atât de nerăbdător să-i ajungă în chiloți?

„De ce" nu conta, își aminti el furios. Dimpotrivă, dorința pe care i-o inspira fata reprezenta un avantaj, un instrument de care să se folosească. Nu avea să fie nevoit să mimeze, deci era cu atât mai mic riscul ca ea să intre la bănuieli.

Pericolul intensifica emoțiile, distrugând inhibițiile. Trecuseră împreună printr-o situație care le pusese viața în primejdie, erau singuri și exista o atracție fizică evidentă între ei. Primele două circumstanțe erau rezultatul eforturilor lui, pe când cea de-a treia era un bonus. Situația nu putea fi mai propice: studiile științifice arătaseră că, dacă un bărbat și o femeie erau aruncați laolaltă într-o situație periculoasă și nu se puteau baza decât unul pe celălalt, între ei se formau rapid legături atât sexuale, cât și emoționale. Chance era într-o poziție avantajoasă, știind prea bine că avionul nu fusese nici o clipă în pericol de a se prăbuși și nu se aflau într-o

situație de viață și de moarte. În ciuda temerilor fetei, nu erau rătăciți în pustietate. În clipa în care îi transmitea un semnal lui Zane, aveau să fie „salvați" imediat, dar nu intenționa să transmită acel semnal până nu o făcea pe Sunny să-i mărturisească adevărul despre tatăl ei.

Totul era sub control. Nici măcar nu se aflau în Oregon, așa cum îi spusese el, ci în Nevada, într-un canion îngust pe care el și Zane îl aleseseră fiindcă permitea aterizarea unui avion, dar nimeni nu-l putea părăsi fără echipamente pentru a escalada pereții de piatră verticali. Erau departe de ruta oricărui avion de linie, dezactivase transponderul ca nu cumva să emită vreun semnal și se abătuseră mult de la itinerarul stabilit. Nu aveau să fie găsiți.

Sunny se afla în întregime sub controlul lui; doar că nu o știa.

Întunericul îl împiedica să vadă prea multe; oricum, dacă ar fi fost ca avionul să sară în aer, acest lucru s-ar fi întâmplat deja. Chance se întoarse cu pași mari la Sunny, care stătea așezată pe pământ, cu genunchii ridicați la piept și brațele încolăcite în jurul picioarelor, ținându-și aproape nenorocita aceea de geantă.

Se ridică stângace când îl văzu apropiindu-se.

– E totul în regulă?

– Da. Nu sunt scurgeri de carburant.

– Asta e bine. Reușești să zâmbească. Degeaba ai reușit să repari pompa de carburant dacă nu am mai avea carburant în rezervor.

– Sunny... dacă e o țeavă înfundată, o pot rezolva. Dacă s-a stricat pompa de carburant, nu pot.

Decise să o informeze de la bun început că era posibil să nu poată pleca de acolo în dimineața următoare.

Ea primi vestea în tăcere, frecționându-și brațele goale ca să alunge răcoarea aerului din deșert. Temperatura se prăbușea vertiginos după apusul soarelui, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Chance alesese acel loc. Aveau să fie nevoiți să se încălzească reciproc peste noapte pentru a supraviețui.

Se aplecă să ridice geanta, mirându-se din nou de cât era de grea, apoi o luă de braț și o conduse la avion.

– Sper că ai o jachetă în bagajul ăsta nenorocit, dacă tot l-ai considerat atât de important încât să-ți riști viața pentru el.

– Un pulover, spuse ea distrată, ridicând ochii spre cerul limpede, presărat cu stele. Din ambele părți se înălțau amenințători pereții negri ai canionului, amintindu-i că se aflau într-o prăpastie teribil de adâncă. Se scuturâ, ca pentru a-și forța gândurile să se întoarcă la chestiunea cea mai presantă, și adăugă: Vom fi bine. Am niște mâncare și...

– Mâncare? Ai mânare acolo?

– Doar câteva chestii pentru urgențe.

Dintre toate lucrurile la care se așteptase, mâncarea era ultima pe listă. La naiba, mâncarea nici măcar *nu era* pe listă. Ce motive ar fi avut o femeie pornită la drum pentru doar o zi și o noapte să-și pună mâncare în valiză?

Când ajunseră la avion, Chance îi puse geanta pe pământ.

– Stai să-mi iau câteva lucruri, apoi vom găsi un loc unde să ne facem tabăra peste noapte. Mai încape ceva acolo, sau e plin?

– E plin, spuse ea hotărâtă.

La drept vorbind, nu se așteptase nici el să o deschidă cu atâta ușurință. Chance ridică din umeri și își scoase propria geantă de voiaj, plină cu lucrurile pe care și le-ar fi luat în mod normal un bărbat pe un zbor charter: obiecte de toaletă, un rând de haine. Geanta nu era importantă, însă ar fi părut ciudat dacă n-ar fi luat-o cu el.

– De ce nu putem înnopta aici? vru ea să știe.

– Suntem în albia unui pârâu. E secată acum, dar dacă plouă undeva în munți, am fi prinși de torent.

Chance luă o lanternă, pătura și un pistol din buzunarul ușii de pe partea pilotului. Vârî arma la curea și acoperi umerii lui Sunny cu pătura.

– Am niște apă, anunță el, scoțând o sticlă de plastic pentru lapte pe care o reumpluse cu apă. Va fi de ajuns pentru noaptea asta.

Apa fusese elementul cel mai greu de găsit. El și Zane identificaseră mai multe canioane fără ieșire în care ar fi putut ateriza cu avionul, dar acesta era singurul care avea apă. Sursa nu era prea bogată, doar un firicel subțire scurgându-se din stânca de la capătul opus al prăpastiei, dar era suficientă. Avea să „descopere" izvorul în ziua următoare. Îi întinse lanterna lui Sunny și, ridicând ambele genți, îi ceru s-o ia înainte.

Solul canionului urca înclinat într-o parte; albia pârâului era singura fâșie de pământ neted. Terenul era accidentat, iar Sunny își croi cu atenție drum peste pietre și făgașe, având grijă să proiecteze lumina astfel încât să vadă și el pe unde călca.

La naiba, își spuse Chance, mai bine s-ar fi plâns, cel puțin o idee, sau s-ar fi supărat. Și-ar fi dorit să nu fie atât de simpatică. Majoritatea oamenilor ar fi fost pe jumătate isterici, punând întrebări fără sfârșit despre șansele lor de a fi salvați dacă nu reușea să repare avionul. Nu și Sunny. Ea înfrunta situația, exact așa cum făcuse și la aeroport, cu un minim de agitație. Fără *urmă* de agitație, de fapt; își mușcase buza până la sânge pentru a nu-i distrage atenția cât timp adusese avionul la sol.

Canionul era atât de îngust, încât nu le luă mult timp să ajungă la peretele vertical. Chance alese o bucată destul de plată de pământ nisipos, cu o grămadă de bolovani uriași ce formau un semicerc aproximativ.

– Asta o să ne asigure o oarecare protecție în fața vântului la noapte.

– Cum rămâne cu șerpii? întrebă ea, studiind bolovanii.

– Sunt o posibilitate. Ți-e frică de ei?

Oare găsise o slăbiciune de care să se poată folosi pentru a o face să se apropie de el?

– Doar de cei cu două picioare. Se uită în jur ca pentru a evalua situația, apoi schiță un gest vag de îndreptare a umerilor. Fusese o mișcare măruntă, una pe care

Chance nu ar fi observat-o dacă nu ar fi studiat-o atât de atent. Pe un ton aproape vesel, Sunny zise: Hai să ne instalăm tabăra şi să mâncăm ceva. Mi-e foame.

Se lăsă pe vine lângă geanta ei şi formă combinaţia cifrului. Cu un ţăcănit discret lacătul se deschise, iar Sunny trase fermoarul.

Chance, puţin surprins că avea să afle atât de uşor ce se afla în geanta aceea, se lăsă pe vine lângă ea.

- Ce ai? Batoane de ciocolată?

- Nimic atât de gustos, chicoti ea. Chance îi luă lanterna din mână şi proiectă lumina în geantă în timp ce Sunny începu să scoată diverse obiecte. Conţinutul era împachetat la fel de minuţios ca eşantioanele unui agent de vânzări şi nu minţise când spusese că nu mai avea loc pentru nimic altceva. Puse o pungă de plastic sigilată pe pământ şi anunţă: Uite. Batoane proteice. Îi aruncă o privire piezişă. Au exact gustul la care te aştepţi de la un baton proteic, dar sunt concentrate. Câte un baton pe zi ne va asigura necesarul vital. Am douăsprezece bucăţi.

Următorul obiect se dovedi a fi un telefon mobil minuscul. Sunny se zgâi la el preţ de o clipă, apoi ridică spre Chance o privire în care licărea o speranţă fragilă în timp ce apăsa pe butonul de pornire. Nu aveau semnal acolo, dar o lăsă să încerce, simţind o vagă strângere de inimă la gândul dezamăgirii pe care urma s-o simtă.

Umerii ei se prăbuşiră.

- Nimic, oftă ea stingând telefonul. Fără un alt cuvânt, continuă să despacheteze. Următorul obiect fu o cutie de plastic albă cu o cruce roşie pe capac. Începu să enumere, pe măsură ce le scotea din geantă: Trusa de prim-ajutor. Tablete pentru purificarea apei. Câteva sticle de apă, alte câteva de suc de portocale. Bastonaşe luminoase. Chibrituri. Fixativ, deodorant, pastă de dinţi, şerveţele umede, perie de păr, ondulator, uscător, două folii termoizolante şi - făcu o pauză când ajunse la fundul genţii şi începu să tragă afară ceva mai mare decât restul obiectelor - şi un cort.

capitolul 5

Un cort? Lui Chance nu-i venea să creadă. Era genul conceput pentru supraviețuirea în situații critice, un obiect de păstrat în adăposturile subterane în caz de război sau dezastru natural. În mod clar, persoana care îl includea în bagajul său era pregătită să petreacă mult timp în sălbăticie.

– E mic, spuse ea pe un ton de scuză. E pentru o singură persoană, dar trebuia să fie destul de ușor ca să-l pot căra.

De ce și-ar fi luat cu ea *un cort*, când se așteptase să petreacă doar o noapte la Seattle – într-un hotel – apoi să se întoarcă la Atlanta? De ce ar fi vrut să care peste tot o geantă atât de grea când ar fi putut s-o predea la cală? Evident, voia s-o aibă tot timpul la îndemână, dar Chance încă nu înțelegea motivul. Ceva nu se potrivea.

Tăcerea lui o puse în gardă. Sunny îmbrăcă un pulover și o pereche de șosete, apoi îndesă hainele de schimb și obiectele de îngrijire personală înapoi în geantă. Gândurile îi goneau prin minte. Era în expresia lui Chance o duritate pe care nu o observase până atunci. Își aminti cu câtă ușurință îl prinsese pe hoț la aeroport, dând dovadă de o agilitate și o tehnică uimitoare. După toate probabilitățile, tipul cu care urma să petreacă noaptea în mijlocul pustietății nu era un simplu pilot de avion charter.

Se simțise atrasă de el încă din prima clipă în care îl văzuse, dar asta nu-i diminua vigilența. Era obișnuită să ducă o viață periculoasă, însă acum avea de-a face cu un gen diferit de primejdie și nu știa sub ce formă urma să se manifeste. Poate că tipul era pur și simplu foarte capabil să se descurce pe cont propriu. Sau poate că era plătit de tatăl ei. Gândul o înfioră și mai tare, valul de frig pătrunzând-o până în măduva oaselor înainte ca bunul-simț să își spună din nou cuvântul. Nu, era absolut imposibil ca tatăl ei să fi organizat tot ceea ce se întâmplase în acea zi, imposibil să fi știut că avea să se afle la aeroportul din Salt Lake City. Faptul că ajunsese acolo

fusese pur ghinion, consecința unui orar de zbor dat peste cap. Nici măcar *ea* nu știuse că avea să ajungă la Salt Lake City. Dacă la mijloc ar fi fost mâna bătrânului, el ar fi încercat să o înșface fie la Atlanta, fie la Seattle.

Când mintea i se eliberă de panica mută, își aminti cum o luase Chance pe sus ca s-o îndepărteze de avion, cum îi drapase pătura în jurul umerilor, cât de politicos fusese la aeroport. Era un bărbat puternic, obișnuit să comande și să-și asume riscuri. „Pregătire militară", își dădu ea seama. Cum de îi scăpase până atunci? Viața ei și cea a Margretei depindeau de cât de bine reușea să descifreze oamenii, de cât era de pregătită, de atentă. În acest caz, intensitatea atracției față de Chance și constatarea că era la rândul lui interesat o destabilizaseră în așa măsură, încât nu mai gândise rațional.

– Ce-i cu toate astea? întrebă el încet, lăsându-se pe vine lângă ea și arătând spre cort. Și să nu-mi spui că aveai de gând să campezi în holul hotelului.

Sunny nu se putu abține. Gândul de a-și monta cortul în holul unui hotel era atât de caraghios, încât izbucni în râs. Capacitatea ei de a vedea partea amuzantă a lucrurilor fusese secretul care o ferise de nebunie în toți acești ani.

O mână mare îi cuprinse blând ceafa.

– Sunny, rosti el pe un ton de avertizare. Spune-mi.

Ea clătină din cap, continuând să zâmbească.

– Suntem izolați aici în noaptea asta, dar în esență suntem străini. După ce scăpăm de aici nu ne vom mai vedea niciodată, deci nu are nici un rost să ne descărcăm sufletul unul în fața celuilalt. Tu păstrează-ți secretele tale, iar eu le voi păstra pe ale mele.

Lumina lanternei îi făcea și mai tăioase unghiurile feței. Chance lăsă să-i scape o răsuflare prelungă, exasperată.

– În regulă. Nu știu de ce mai contează, oricum. Dacă nu reușesc să repar avionul, vom rămâne aici pentru foarte mult timp, iar motivul pentru care ai acest cort va fi irelevant.

Ea îi studie chipul, încercând să-i descifreze expresia impasibilă.

– Asta nu mă liniștește.

– E purul adevăr.

– Când se va descoperi că nu am ajuns la Seattle, vor începe să ne caute. Patrula Aviației Civile, probabil. Aparatul nu are un transponder?

– Ne aflăm într-un canion.

Nu mai trebui să adauge nimic. Orice semnal, cu excepția unuia emis pe verticală, ar fi fost blocat de pereții canionului. Îngustimea prăpastiei limita și mai mult șansele ca semnalul să fie recepționat de cineva.

– Fir-ar să fie, răbufni ea.

De data aceasta el fu cel care râse. Își luă mâna de pe gâtul ei și se ridică în picioare.

– Asta e tot ce ai mai rău de spus?

– Suntem în viață. Deznodământul e atât de fericit, având în vedere ce *ar fi putut* să se întâmple, încât, prin comparație, petrecerea câtorva zile în pustietatea asta nu merită mai mult decât „fir-ar să fie". S-ar putea să reușești să repari avionul. Nu are nici un rost să irosim cuvintele urâte până nu știm mai multe.

Chance se aplecă și o ajută să se ridice.

– Dacă nu dau de capăt avariei, am să te învăț niște înjurături noi. Deocamdată, hai să montăm cortul ăsta înainte să scadă și mai mult temperatura.

– Ce-ar fi să facem un foc?

– O să căutăm lemne mâine, *dacă* vom avea nevoie. În noaptea astea ne putem descurca fără foc. În plus, nu vreau să irosesc bateriile lanternei. Dacă o să rămânem aici mai mult timp, vom avea nevoie de lanternă.

– Am eu bastonașele luminoase.

– Le vom economisi și pe alea. Pentru orice eventualitate.

Montară cortul împreună. S-ar fi descurcat și singură; fusese gândit să poată fi instalat de o singură persoană, iar ea exersase tehnica acasă, dar cu ajutorul lui Chance termină în câteva minute. Le luă mai mult să dea la o parte pietrele pentru a avea o suprafață netedă

dedesubt, dar asta nu însemna că aveau să-şi petreacă noaptea într-un pat confortabil.

La final, Sunny studie cortul cu un aer sceptic. Era suficient de lung pentru Chance, dar... Măsură din priviri lăţimea umerilor lui, apoi lăţimea cortului. Trebuia să doarmă întinsă pe o parte, dacă nu se culca peste el.

Valul de fierbinţeală ce o inundă brusc îi arătă clar care ar fi fost opţiunea preferată de trupul ei. Inima ei îşi acceleră uşor bătăile, anticipând intimitatea forţată, plăcerea de a sta lipită de corpul lui puternic şi cald, poate chiar de a dormi în braţele lui.

Spre lauda lui, Chance se abţinu de la comentarii cu subînţeles, deşi, când privise cortul, probabil ajunsese la aceeaşi concluzie. În schimb se aplecă să ia punga de batoane proteice şi spuse încântat:

– Ştiam eu că ai să iei cina cu mine în seara asta.

Ea începu să râdă din nou, fermecată atât de tactul lui, cât şi de simţul umorului. Îşi dădu seama că se îndrăgostea de el cu fiecare clipă care trecea.

Ar fi trebuit să fie alarmată, dar nu era. Desigur, vulnerabilitatea emoţională era nedorită, însă trecuseră împreună printr-un eveniment înspăimântător şi *avea nevoie* de o ancoră sufletească în momentul acela. Până acum nu descoperise la el absolut nimic care să nu-i placă. Chiar şi acea vagă impresie de pericol pe care i-o stârnea avea un aspect pozitiv: într-o astfel de situaţie, un bărbat dur reprezenta un avantaj, nu o problemă.

Îşi permise să savureze acel sentiment cu care nu era obişnuită cât timp rontăiră câte un baton de proteine – comestibil, dar nicidecum gustos – şi băură puţină apă. Apoi puseră totul, în afară de cele două folii izoterme, înapoi în geantă, pentru a-şi proteja proviziile de şerpi, insecte şi alţi prădători.

Nu aveau motive să se teamă de urşi, nu în acel ţinut deşertic, însă coioţii erau o posibilitate. Geanta ei era, teoretic, indestructibilă; dacă apărea vreun coiot, avea

să afle dacă această calitate se confirma, căci în cort nu era destul spațiu cât să încapă și ei, și geanta.

Chance se uită la cadranul luminos al ceasului.

– E încă devreme, dar ar trebui să intrăm în cort pentru a ne păstra căldura corporală, în loc să ardem calorii aici. Pătura asta o întind pe jos, iar cele două folii ale tale le vom folosi ca să ne învelim.

Pentru prima dată, Sunny își dădu seama că el era în tricou.

– Nu ar trebui să-ți iei jacheta din avion?

– E prea voluminoasă. În plus, eu nu simt frigul la fel de tare ca tine. Mă descurc fără ea.

Se așeză și își scoase bocancii, îi aruncă în cort, apoi se târî înăuntru cu pătura. Sunny se descălță și ea, bucuroasă că avea șosetele care să-i țină de cald la picioare.

– În regulă, vino, o chemă el. Cu picioarele înainte.

Sunny îi dădu pantofii, apoi se așeză și intră în cort cu picioarele înainte. Chance era întins pe o parte, ceea ce îi lăsă spațiu de manevră, dar tot era greu să nu mototolească pătura în timp ce își croia drum înăuntru. El trase fermoarul cortului, apoi își scoase pistolul de la curea și îl puse lângă cap. Sunny studie pistolul automat mare și negru; nu era expertă în arme de foc, dar știa că era unul dintre cele de calibru mai mare, fie de 0.45, fie de 9 mm. Le încercase, însă erau prea grele ca să le poată mânui cu ușurință, prin urmare optase pentru unul de calibru mai mic.

Chance despături deja foliile de protecție și le pregătise pentru a fi trase peste ei. Sunny îi simțea deja căldura corpului în acel spațiu restrâns, deci nu avea nevoie de folie încă, dar, odată cu scăderea temperaturii, izolarea avea să fie absolut necesară.

Se foiră amândoi, încercând să găsească o poziție comodă. Fiindcă Chance era atât de mare, Sunny vru să-i lase cât mai mult loc posibil. Se întoarse pe o parte și își strânse brațul sub cap, dar tot se loveau și se frecau unul de celălalt.

– Gata? întrebă el.

– Gata.

Chance stinse lanterna. Întunericul era deplin, ca și cum s-ar fi aflat în adâncurile unei peșteri.

– Slavă Domnului că nu sufăr de claustrofobie, spuse ea, inspirând adânc.

Parfumul lui îi umplu plămânii, cald și... diferit, nu o aromă de mosc, nu tocmai, ci un miros aspru, viril.

– Gândește-te pur și simplu că ești în siguranță, îi murmură el. Întunericul îți poate da senzația de securitate.

Avea dreptate, se gândi ea. Pentru prima dată în viață era sigură că nimeni în afară de el nu știa unde se afla. Nu era nevoită să verifice yalele, să caute o ieșire alternativă sau să doarmă atât de iepurește, încât uneori se trezea la fel de obosită ca la culcare. Nu trebuia să-și facă griji că fusese urmărită, că îi erau înregistrate convorbirile telefonice sau pentru oricare dintre celelalte lucruri care s-ar fi putut întâmpla. Își făcea într-adevăr griji pentru Margreta, dar trebuia să gândească pozitiv. A doua zi Chance avea să descopere că problema fusese o țeavă înfundată, urma să o rezolve și aveau să-și încheie călătoria. Urma să ajungă prea târziu pentru a mai duce coletul la Seattle, dar ținând cont de faptul că aterizaseră teferi în loc să se prăbușească, nu prea îi păsa de colet. Deznodământul acelei zile ar fi putut fi cu mult mai rău, prin urmare nu putea decât să mulțumească sorții pentru că erau întregi și se bucurau de un confort relativ – „relativ" fiind cuvântul cheie, își spuse, căutându-și o poziție mai bună. Pământul era tare ca piatra, ceea ce era normal pentru solul stâncos acoperit cu un strat subțire de praf.

Se simți brusc extenuată. Evenimentele acelei zile – zborul lung și legăturile date peste cap, lipsa hranei, stresul de a fi fost tâlhărită, apoi tensiunea aproape insuportabilă a acelor ultime minute în avion – își spuseră în sfârșit cuvântul. Căscă și încercă din nou, inconștient, să își găsească o poziție comodă, întorcându-se pentru a-și sprijini capul pe celălalt braț. Cotul i se lovi de ceva foarte solid, iar Chance gemu.

– Îmi cer scuze, murmură ea. Se mai foi puțin, lovindu-l fără să vrea cu genunchiul. E atât de înghesuit, încât s-ar putea să fiu nevoită să dorm deasupra.

Auzi cuvintele și își dădu seama șocată că le rostise cu voce tare. Deschise gura să se corecteze, însă el i-o luă înainte:

– Sau aș putea eu să stau deasupra.

Răsuflarea i se opri în gât și nu mai reuși să scape. Vocea lui profundă păru să răsune cu ecou în beznă, acaparându-i mintea. Brusc deveni conștientă de fiecare centimetru din corpul lui, de promisiunea senzuală din tonul lui. Sărutul – sărutul ar fi putut să-l ignore, considerându-l o simplă reacție; pe bună dreptate se spunea că pericolul era un bun afrodiziac. Dar acum nu mai era vorba de o reacție, ci de o dorință caldă, plină de curiozitate.

– Am auzit un „nu"?

Plămânii ei reîncepură să funcționeze, așa că trase șuierat aer în piept.

– N-am spus nimic.

– Tocmai asta e și ideea. Presupun că nu mi-e dat să am noroc în noaptea asta.

Simțindu-se mai sigură pe ea grație glumelor lui, replică:

– Presupun că nu. Ți-ai folosit deja porția de noroc pe ziua de azi.

– Am să încerc din nou mâine. Cum ea își înăbuși un hohot de râs, Chance se interesă: Chicotul ăla înseamnă că nu te-am speriat?

Ar fi trebuit să fie speriată, sau cel puțin circumspectă, dar tentația era prea puternică.

– Nu, nu sunt speriată.

– Bun. Chance căscă. Atunci ce-ar fi să-ți dai jos puloverul și să mă lași să-l folosesc drept pernă, iar tu poți să dormi pe umărul meu. Va fi mai confortabil pentru amândoi.

Bunul-simț îi spunea că avea dreptate. Bunul-simț îi spunea și că se băga singură în bucluc dacă dormea în brațele lui. Avea încredere în el că se putea stăpâni,

dar nu era la fel de sigură în ceea ce o privea pe ea însăși. Chance era sexy, cu accent pe SEX.

O făcea să râdă. Era puternic și capabil, cu o vagă notă de periculozitate. Ce altceva și-ar mai fi putut dori o femeie?

Acesta era probabil cel mai periculos lucru la el, faptul că o făcea să-l dorească. Le rezistase ușor altor bărbați, întorcându-le spatele fără o privire peste umăr sau fără o clipă de regret. Chance o făcea să tânjească după toate lucrurile pe care și le refuzase, o făcea să-și conștientizeze solitudinea.

– Ai încredere că o să fiu cuminte? îl întrebă, doar pe jumătate în glumă. Nu am vrut să spun chestia aia despre statul deasupra. Eram pe jumătate adormită și mi-a scăpat pur și simplu.

– Cred că mă descurc dacă se întâmplă să te agiți. În primul rând, vei adormi bușteau imediat ce te oprești din vorbit.

– Știu, zise ea căscând. Mă prăbușesc ca un bolovan, dacă îmi scuzi exprimarea.

– Nu ne-am prăbușit, am aterizat. Haide, dă-ți jos puloverul, apoi poți dormi.

Nu avea loc să se ridice complet în capul oaselor, prin urmare o ajută el să se dezbrace. Chance făcu puloverul sul și și-l puse sub cap, apoi, cu multă blândețe, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu o înspăimânte, o trase lângă el.

O cuprinse cu brațul drept, iar ea se cuibări strâns, punându-și capul în scobitura umărului lui.

Poziția era surprinzător de confortabilă și liniștitoare. Își întinse brațul peste pieptul lui, căci nu părea să fie nici un alt loc unde să-l pună. Ei bine, ar fi fost alte locuri, dar nici unul care să pară la fel de sigur. În plus, îi plăcea să-i simtă bătăile inimii sub palmă. Acel bubuit puternic și uniform îi satisfăcea un instinct primitiv, dorința de a nu fi singură în noapte.

– Stai bine? o întrebă el pe un ton grav.

– Îhî.

Chance întinse mâna stângă după o folie și o acoperi pe Sunny până la umeri. Învăluită în căldură și întuneric, tânăra femeie se abandonă plăcerii pure de a fi culcată la pieptul lui. O dorință somnoroasă vibră în ea foarte aproape de suprafață, încălzind-o, înmuind-o. Sânii ei, apăsați pe coastele lui, se contractară de plăcere, iar tensiunea din sfârcuri îi spuse că se întăriseră. Oare le simțea și Chance? se întrebă. Ar fi vrut să se frece de el ca o pisică, intensificând senzația, dar rămase perfect nemișcată și se mulțumi să-i asculte bătăile inimii.

O atinsese pe sâni când o sărutase. Voia să simtă acea atingere din nou, să-i simtă mâinile pe pielea ei dezgolită. Îl dorea, își dorea atingerea lui și gustul lui și să îl simtă în ea. Forța acelei pasiuni fizice era atât de intensă, încât senzația de gol lăuntric se transformă efectiv în durere.

„Dacă nu scăpăm de aici mâine, voi ajunge sub el înainte ca soarele să apună din nou", își spuse chiar înainte de a adormi.

Sunny era obișnuită să se trezească imediat când o deranja ceva; odată, motorul unei mașini aflate în stradă dăduse un rateu, iar ea își înșfăcase pistolul de sub pernă și se rostogolise din pat înainte ca sunetul să se fi risipit cu totul. Învățase să tragă un pui de somn la comandă, fiindcă era foarte posibil ca în momentul următor să fie nevoită să fugă pentru a-și salva viața. Putea număra pe degetele de la o singură mână nopțile în care dormise liniștit până dimineață.

Acum însă, când se trezi în brațele lui Chance, își dădu seama că dormise toată noaptea, că prezența lui nu numai că nu o deranjase, ci fusese chiar liniștitoare. Era în siguranță, mai mult, îi era cald și bine și se simțea nespus de relaxată. Mâna lui o mângâia încet pe spate, și acesta fusese lucrul care o trezise.

Fusta i se ridicase în timpul nopții, desigur, și stătea răsucită deasupra genunchilor. Picioarele li se împletiseră, astfel că îi simțea materialul aspru al blugilor

pe interiorul coapsei. Nu era complet întinsă peste el, dar nici mult nu mai lipsea. Capul îi era sprijinit pe pieptul lui, în loc de umăr, bătaia uniformă a inimii lui răsunându-i sub ureche.

- Bună dimineață, spuse el, cu vocea încă răgușită de somn.

- Bună dimineața.

Nu voia să se ridice de acolo, își dădu ea seama, deși știa că ar fi trebuit să o facă. Se iviseră deja zorile; razele dimineții se strecurau prin materialul maro al cortului, scăldându-i într-o lumină aurie.

Chance ar fi trebuit să se apuce de lucru la pompa de carburant, ca să poată să decoleze și să ia legătura cu un turn de control cât mai curând posibil. Știa ce ar fi trebuit să facă, dar preferă să rămână întinsă, savurând momentul.

El îi ridică o șuviță de păr și o privi cum aluneca înapoi.

- Aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

- Ai mai dormit și altă dată cu o femeie.

- Nu am mai dormit niciodată *cu tine*.

Ar fi vrut să întrebe în ce fel era ea diferită, dar era mai bine să nu știe. Nu putea să iasă nimic din această atracție ce se intensifica rapid, căci nu avea s-o permită. Trebuia să creadă că Chance putea repara avionul, că peste doar câteva ore urmau să se despartă pentru totdeauna. Acest gând îi dădu forța să se desprindă din îmbrățișarea lui, să-și dea părul la o parte de pe față și să deschidă fermoarul cortului.

Aerul răcoros al dimineții se năpusti în micul lor cocon.

- Uau, exclamă ea, ignorându-i ultimul comentariu. Ar merge niște cafea fierbinte, nu-i așa? Presupun că nu ai un borcan de nes în avion?

- Vrei să spui că nu ai cafea în geanta pentru supraviețuire?

- Nu, am doar apă, zise ea, refuzând să accepte provocarea.

Se târî afară din cort, iar el îi întinse pantofii și puloverul prin deschizătură. Se grăbi să se îmbrace, bucuroasă că își luase o jachetă de lână în locul uneia ușoare de vară.

Apoi ieșiră bocancii lui Chance, urmați de el însuși. Se așeză pe pământ să se încalțe.

– La naiba, ce frig e! Mă duc să-mi iau jacheta din avion. Tot acolo o să-mi rezolv și treburile. Tu du-te pe partea cealaltă a bolovanilor ăstora. Nu cred că șerpii s-au trezit atât de devreme, dar fii cu ochii în patru.

Sunny scoase câteva șervețele din buzunarul fustei și merse în spatele bolovanilor. Peste zece minute, odată cele necesare rezolvate, se șterse pe față și pe mâini cu un șervețel umed, apoi se spălă pe dinți și își perie părul. Simțindu-se în sfârșit capabilă să înfrunte lumea, zăbovi o clipă să studieze canionul care le salvase viața.

Se aflau într-o despicătură cu lățimea de maximum cincizeci de metri, iar albia pârâului era la propriu singurul loc în care ar fi putut ateriza în siguranță. Imediat după locul în care se găsea avionul, prăpastia cotea brusc spre stânga, deci habar nu avea cât era de lungă. Solul acoperit de pietre și tufișuri pitice era brăzdat de rigole adânci acolo unde ploaia se revărsase în torente de pe pereții abrupți și se scursese spre pârâu.

În pământul și pietrele canionului se regăseau toate nuanțele de roșu, de la ruginiu până la vermilion și un roz nisipos. Tufișurile nu erau de un verde luxuriant; culoarea era palidă, ca și cum ar fi fost ștearsă de soare. Unele erau argintii, o nuanță intensă în contrast cu tonurile monocromatice ale solului.

Ei doi păreau a fi singurele ființe vii din locul acela. Nu se auzea nici o pasăre ciripind, nici o insectă foșnind.

Fără îndoială, exista o faună măruntă de genul șopârlelor și șerpilor, ceea ce însemna că aveau ce să mănânce, dar în acel moment solitudinea lor era aproape copleșitoare. Văzând că Chance se apucase deja

de treabă, își îndesă mâinile reci în buzunarele puloverului și se apropie de el.

- Nu vrei să mănânci ceva?

- Prefer să amân micul dejun până mă lămuresc aici. Nu te supăra, dar nu vreau să mai mănânc un baton de proteine decât dacă chiar nu am încotro, zise el cu un rânjet.

- Și dacă reușim să decolăm de aici, te gândești că mai poți aștepta până ajungem la un aeroport.

- Exact.

- Nici eu nu am mâncat, îi mărturisi ea.

Chance verifica țevile de carburant, cu fața încremenită în acea expresie concentrată pe care o aveau bărbații când se ocupau de mecanică. Sunny se simțea inutilă; ar fi putut să-l ajute dacă ar fi lucrat la o mașină, dar nu știa nimic despre avioane.

- Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă în cele din urmă.

- Nu, trebuie pur și simplu să dezmembrez conductele de carburant și să verific dacă sunt înfundate.

Sunny mai așteptă câteva minute, dar, cum procesul era teribil de plictisitor, începu să-și piardă răbdarea.

- Cred că am să fac o plimbare, aș dori să explorez împrejurimile.

- Stai suficient de aproape să te aud dacă țipi, spuse el absent.

Dimineața, deși încă răcoroasă, se făcea tot mai caldă cu fiecare clipă, aerul uscat al deșertului fiind încins de soare. Sunny avea grijă la fiecare pas, căci o gleznă sucită ar fi putut însemna diferența dintre viață și moarte dacă era pusă în situația de a alerga.

Într-o bună zi, o entorsă nu avea să mai fie decât un simplu deranj, nimic mai mult, își spuse. Într-o bună zi avea să fie liberă.

Ridică privirea spre cerul senin și inspiră aerul curat și tare. Străduindu-se să-și păstreze capacitatea de a se bucura de viață, învățase să se bizuie pe simțul umorului pentru a nu-și pierde mințile. Margreta nu se descurca nici pe departe la fel de bine, dar ea suferea de o boală de inimă care, deși putea fi controlată cu medicamente,

îi impunea unele precauții. Era absolut necesar ca ascunzătoarea ei să nu fie descoperită, căci Margreta nu avea talentul lui Sunny de a dispărea pur și simplu fără urmă. Trebuia să-și completeze cu regularitate stocul de medicamente, ceea ce însemna că era obligată să-și viziteze periodic medicul pentru a obține o nouă rețetă. Dacă ar fi fost nevoită să își găsească alt doctor, ar fi trebuit să-și refacă întâi analizele, ceea ce implica niște costuri importante.

Din aceste motive, nu se mai văzuseră de mult. Era mai puțin riscant să nu stea împreună, în caz că cineva căuta două surori. Sunny nu avea nici măcar numărul ei de telefon. Margreta o suna pe mobil, o dată pe săptămână la o oră prestabilită, întotdeauna de la altă cabină publică. Astfel, dacă Sunny ar fi fost capturată, nu deținea nici o informație pe care răpitorii ei să i-o poată smulge, nici măcar cu droguri.

Mai erau patru zile până la următorul apel. Dacă nu răspundea la telefon, sau dacă Margreta nu suna, fiecare trebuia să presupună că cealaltă fusese prinsă. Dacă Sunny nu răspundea la telefon, Margreta avea să-și părăsească ascunzătoarea imediat, fiindcă, pe baza evidenței apelurilor, ar fi putut fi localizată cu ușurință. Sunny nici măcar nu se putea gândi la urmări; era posibil ca Margreta, în ghearele durerii și ale furiei, să renunțe la orice prudență pentru a căuta să se răzbune.

Patru zile. Trebuia *neapărat* ca problema să fie o conductă înfundată. Neapărat.

capitolul 6

Sunny luă în serios avertismentul și nu se aventură prea departe. La drept vorbind nu prea avea ce să privească, doar pietriș, bolovani, tufe răzlețe și pereții aceia verticali. Deșertul avea o frumusețe sălbatică și solitară, însă i-ar fi plăcut mai mult dacă n-ar fi fost prizonieră în el. Când ploaia umplea albia pârâului, acel petic

de pământ probabil exploda de culoare, dar cât de des ploua acolo? O dată pe an?

Pe măsură ce crescu temperatura începură să apară și reptilele. Văzu o șopârlă maro țâșnind într-o crăpătură când se apropie ea. O pasăre pe care nu o recunoscu se năpusti din aer după o insectă gustoasă, apoi își luă din nou zborul spre libertate. Cei peste treizeci de metri adâncime nu însemnau nimic pentru pasăre, în timp ce lui Sunny i-ar fi fost imposibil să escaladeze pereții abrupți.

Începu să i se facă foame, iar când aruncă o privire la ceas văzu că se plimbase mai bine de o oră. De ce dura atât reparația? Dacă ar fi existat un blocaj pe undeva pe conducte, Chance ar fi trebuit să-l identifice deja.

Porni înapoi spre avion. Îl văzu pe Chance lucrând în continuare, ceea ce însemna că probabil nu găsise nimic. Își alungă fiorul înghețat de teamă, gândindu-se că nu avea rost să anticipeze problemele. Avea să le înfrunte pe măsură ce apăreau, iar dacă Chance nu reușea să repare motorul, urmau să caute o altă cale de a scăpa din canion. Nu explorase prea departe; poate că celălalt capăt era deschis și puteau pleca pur și simplu pe jos. Nu știa cât de departe se aflau de cel mai apropiat orășel, dar era dispusă la efort. Orice era mai bine decât să aștepte cu mâinile în sân.

Când se apropie de el, Chance ridică o mână pentru a arăta că o văzuse, apoi își îndreptă din nou atenția asupra motorului. Sunny își lăsă privirea să zăbovească, admirând felul în care tricoul i se mula pe mușchii spatelui și ai umerilor. Nici blugii nu-i veneau rău, reflectă ea, studiindu-i fesele și picioarele lungi.

Ceva se mișcă în nisip lângă picioarele lui. Sunny simți că avea să leșine. Câmpul vizual i se îngustă până nu mai văzu decât șarpele, periculos de aproape de bocancul lui stâng. Inima îi tresări, izbindu-se de cutia ei toracică atât de violent, încât simți bubuiturile.

Nu conștientiză nici gândul, nici mișcarea; timpul devenise vâscos ca un sirop. Nu știa decât că șarpele era din ce în ce mai mare, din ce în ce mai aproape. În acea

clipă, Chance se îndepărtă de avion, trecând pe lângă reptila încolăcită. Capul șarpelui se trase înapoi, moment în care mâna lui Sunny se închise peste pielea surprinzător de caldă și de netedă și azvârli creatura oribilă cât de departe putu. Șarpele se profilă pentru o clipă pe pietrele golașe, apoi alunecă în spatele unui tufiș și dispăru de sub ochii lor.

– Ești bine? Te-a mușcat? Ești rănit?

Incapabilă să-și stăpânească torentul verbal, se lăsă în genunchi și începu să-l pipăie pe picioare, căutând picături de sânge, o ruptură mică în pantaloni, orice indiciu al pătrunderii colților.

– Sunt bine. Sunt foarte bine. Sunny! Nu m-a mușcat. O trase în picioare, scuturând-o pentru a-i capta atenția. Uită-te la mine! Când, șocată, își ațintă privirea în ochii lui, Chance adăugă pe un ton mai calm: N-am nimic.

– Ești sigur? Nu se putea stăpâni să nu-l atingă, pipăindu-l pe piept, mângâindu-l pe față, deși logica îi spunea că șarpele nu ar fi avut cum să-l muște atât de sus. Și nici nu reușea să se oprească din tremurat. Urăsc șerpii, spuse ea pe o voce nesigură. Mă înspăimântă. L-am văzut, era chiar sub piciorul tău. Aproape ai *călcat* pe el.

– Șttt, murmură el, trăgând-o în brațele lui și legănând-o încet. E totul în regulă. Nu s-a întâmplat nimic.

Sunny își încleștă mâinile pe cămașa lui și își îngropă fața în pieptul său ferm. Parfumul lui, deja atât de familiar, la care se adăuga acum mirosul vag de vaselină, o liniștea. Bătăile inimii lui erau calme, ca și cum nu ar fi fost la un pas de a fi mușcat de un șarpe. Și *el* era calm, tare ca o stâncă, oferindu-i sprijinul pe care și-l dorea din răsputeri.

– O, Doamne, a fost îngrozitor. Ridică fața și îl privi cu o expresie oripilată pe chip. Ce scârbos! L-am *atins*! Își smulse mâna de pe el și și-o ținu departe de corp. Dă-mi drumul, trebuie să mă spăl. Acum!

Urcă în fugă panta ce ducea la cort și, luând un șervețel umed, își frecă furioasă palma și degetele. Chance veni agale în spatele ei.

– Care e problema? Șerpii nu au păduchi. În plus, ieri ziceai că nu ți-e frică de ei.

– Am mințit. Și nu mă interesează ce au, nu vreau să văd nici unul prin preajmă.

Convinsă că nu-i mai rămăsese nici un microb de șarpe pe mână, răsuflă prelung pentru a se calma.

– În loc să te năpustești ca un uliu, de ce nu ai țipat pur și simplu ca să mă avertizezi? o întrebă el cu blândețe.

– Nu am putut.

Nici măcar nu-i trecuse prin minte să țipe. Fusese învățată toată viața ei să nu țipe în momentele de tensiune sau pericol, fiindcă astfel și-ar fi trădat poziția.

Oamenii normali puteau să urle și să țipe, dar ei nu i se dăduse voie niciodată să fie normală.

Chance își puse un deget sub bărbia ei, ridicându-i fața spre soare. O studie preț de o clipă îndelungată cu o licărire sumbră în ochi, apoi o trase spre el și înclină capul.

Gura îi era sălbatică și flămândă, limba exploratoare. Sunny i se prăbuși fără vlagă în brațe, agățându-se de umerii lui și sărutându-l la fel de sălbatic, la fel de flămând. Chiar mai tare. Se simțea ca și cum n-ar mai fi primit hrană de o veșnicie. Sorbea viață din gura lui și nu se mai putea sătura.

Mâinile lui îi explorau tot corpul, sânii, fesele, ridicând-o spre umflătura tare dintre picioarele lui. Gândul că o dorea stârni în ea o dorință profundă de a afla mai mult, de a simți tot ceea ce își refuzase până atunci. Nu știa dacă ar fi fost în stare să se desprindă din îmbrățișare, dar el fu cel care puse capăt sărutului, ridicând capul și afișând o expresie posomorâtă.

– Chance? întrebă ea ezitant.

Mârâi o înjurătură în barbă, apoi deschise ochii și o privi mânios.

– Nu-mi vine să cred că întrerup asta a doua oară, izbucni el frustrat. De reținut, totuși, *nu* sunt atât de nobil. Naiba s-o ia de treabă... Se opri să-și regleze respirația, apoi adăugă: Nu e o conductă de carburant

înfundată. Probabil e pompa. Avem o mulțime de lucruri de făcut, nu ne putem permite să irosim nici o clipă.

„Margreta." Sunny își mușcă buza pentru a-și înăbuși un geamăt de mâhnire. Conștiința pericolului în care se aflau se materializase ca o umbră între ei.

Nu avea de gând să se dea bătută. Mai avea doar patru zile:

- Putem pleca pe jos?

- În deșert? În august? Chance ridică privirea spre muchiile canionului. Chiar presupunând că am putea ieși de aici, ar trebui să mergem noaptea și să ne adăpostim peste zi. Până pe după-amiază temperatura va trece de patruzeci de grade.

Ajunsese deja la vreo douăzeci și cinci de grade, își spuse ea; murea de căldură sub jacheta groasă, sau poate senzația se datora doar dorinței fizice frustrate, căci până acum nu observase cât era de cald. Își scoase puloverul și-l aruncă peste geantă.

- Ce trebuie să facem?

Cu o scânteie de admirație în ochi, o strânse scurt de talie.

- Plec în recunoaștere. Nu putem ieși prin capătul ăsta, dar poate există o ieșire mai departe.

- Eu ce să fac?

- Caută bețe, frunze, orice chestie care arde. Strânge cât de multe într-o grămadă.

Chance porni în direcția în care se plimbase ea mai devreme, iar Sunny o luă în direcția opusă. Tufișurile pitice se îndeseau spre capătul canionului, așa că avea să găsească mai mult lemn acolo. Totuși nu avea să le ajungă prea mult timp. Dacă nu reușeau să iasă din canion, urmau să-și consume în cele din urmă puținele provizii și să moară.

Detesta să o mintă. Cu o expresie sumbră pe chip, Chance străbătea cu pași mari solul canionului. Mințise teroriști, infractori și șefi de stat fără nici o tresărire de conștiință, dar îi venea din ce în ce mai greu să o mintă pe Sunny. Își proteja cu înverșunare un miez solid

de onestitate în acea parte din el pe care nu o lăsa la iveală decât în fața familiei, dar Sunny începuse să i se vâre în suflet. Nu era așa cum se așteptase el. Bănuia din ce în ce mai mult că nu colabora cu tatăl ei. Era prea... șic, acesta fu cuvântul care îi veni în minte. Teroriștii nu erau șic. După părerea lui, erau fie nebuni, fie amorali. Sunny nu era nici una, nici alta.

Episodul cu șarpele îl zguduise mai mult decât o lăsase pe ea să vadă. Nu șarpele în sine - era încălțat cu bocanci și, cum nu auzise clopoței, bănuia că reptila nu fusese veninoasă -, ci reacția ei. Nu avea să uite niciodată cum arătase în acel moment, năpustindu-se ca un înger al răzbunării, albă la față ca hârtia și pe deplin concentrată asupra țintei. Ea singură îi mărturisise că o înspăimântau șerpii, și totuși nu ezitase. De cât curaj avusese nevoie pentru a prinde creatura aceea sinistră cu mâna goală?

Și mai era și felul în care îl pipăise, căutând o mușcătură. În afară de alinturile din familie și actele sexuale, nu suporta să fie atins. Învățase să accepte afecțiunea rudelor fiindcă mama și Maris refuzau să-l lase în pace. Nu se sfia să admită că adora să se joace cu nepoții lui, dar familia fusese singura excepție. Până acum. Până la Sunny. Nu numai că nu-l deranjase, dar, pentru o clipă, își permisese luxul de a-i savura atingerea pe picioarele lui, pe piept. Iar acea senzație pălea în fața plăcerii pe care o simțise dormind cu ea, îmbrățișând din lateral toate acele curbe dulci. Mâna i se încleștă în pumn când își aminti senzația sânului ei în palma lui, acea elasticitate minunată a cărnii moi și ferme în același timp. Tânjea să-i simtă pielea goală, să o guste. Voia să o dezbrace și s-o tragă sub el pentru o partidă lungă și brutală la lumina zilei, pentru a putea să-i privească ochii sticlind în momentul extazului.

Dacă Sunny nu ar fi fost cine era, ar fi dus-o în sudul Franței sau pe o insulă din Caraibe, în orice loc unde ar fi putut să stea întinși pe plajă goi-puști și să facă dragoste scăldați în razele soarelui ori într-o încăpere umbrită, cu fâșii înguste de lumină strecurându-se

printre obloanele trase. În schimb trebuia să o mintă în continuare, fiindcă, indiferent dacă lucra sau nu pentru Crispin Hauer, doar prin intermediul ei îl putea localiza.

Nu putea schimba planul acum. Nu putea să „repare" brusc avionul. Îi mulțumea lui Dumnezeu că fata nu știa nimic despre avioane, fiindcă altfel nu ar fi înghițit niciodată gogoașa cu pompa de carburant; aparatele Skylane aveau o pompă de carburant de rezervă exact pentru astfel de urgențe. Nu, trebuia să joace în continuare rolul pe care și-l pregătise, fiindcă obiectivul era mult prea important ca să-l abandoneze și nu își putea asuma riscul ca Sunny să fi fost totuși vârâtă în treburile lui Hauer până peste capul ei drăgălaș.

El și Zane planificaseră totul la limită. Situația trebuia să fie una în care să poată supraviețui, dar cu greu, ca să nu-i trezească suspiciunile. Trebuia să poată găsi mâncare, dar nu ușor. Trebuia să aibă apă, dar nu multă. El nu își adusese nici un fel de provizii, pentru a nu o face să se întrebe de ce le avea, prin urmare se limitase la pătură, apă și pistol, plus obiectele firești într-un avion, precum lămpile de semnalizare.

La naiba, era mult mai pregătită decât fusese el, ceea ce îl făcea circumspect. Și nici nu se prea grăbea să-i explice de ce căra după ea un nenorocit de cort. Doamna avea secretele ei.

Când ajunse la capătul îndepărtat al canionului, aruncă o privire pentru a se asigura că nu se schimbase nimic de când fuseseră el și Zane pe acolo. Că nu cumva o alunecare de teren neașteptată dusese la prăbușirea unui perete, creând o ieșire. Că firicelul subțire de apă încă se mai scurgea pe piatră. Văzu urme de iepuri și păsări, deci hrana le era asigurată. Ar fi fost însă prea ușor să vâneze cu pistolul; trebuia să construiască o serie de capcane, astfel încât muniția să-i rămână pentru urgențe.

Totul era exact așa cum ținea el minte. Planul funcționa. Atracția fizică dintre ei era puternică; Sunny nu avea să-i mai reziste mult timp, poate chiar deloc.

Cu siguranță nu făcuse nimic pentru a încerca să-l oprească mai devreme. Iar după ce devenea amantul ei, totul era în regulă, căci femeile se lăsau ușor seduse de plăcerea erotică. Chance știa cum să-și folosească priceperea în materie de sex pentru a o face să aibă încredere în el. Și-ar fi dorit să poată avea și el încredere *în ea* – întreaga poveste ar fi fost mult mai ușoară dacă ar fi putut –, dar știa că binele nu ieșea mereu câștigător în lupta cu răul ce se desfășura permanent în sufletul omenesc, iar o față drăgălașă nu avea neapărat în spate un caracter frumos.

Când consideră că trecuse destul timp cât să poată pretinde că făcuse o recunoaștere completă a canionului, se întoarse.

Sunny încă strângea uscături pe care le așeza în grămada tot mai mare de lângă cort. Ridică privirea când Chance se apropie, cu o flacără de speranță arzându-i pe chip.

– E un canion închis din toate părțile. Nu avem pe unde ieși, spuse el sec. Vestea bună e că am găsit apă la capătul îndepărtat.

Ea înghiți un nod. Ochii îi erau atât de mari de mâhnire, încât aproape îi eclipsau fața.

– Nu putem nici să ne cățărăm până la o ieșire?

– Pereții sunt perfect netezi. Își puse mâinile în șold, uitându-se în jur. Trebuie să ne mutăm mai aproape de sursa de apă. Am găsit o streașină care ne va asigura umbra, iar pământul de sub ea e mai nisipos, deci va fi mai confortabil.

Sau cât de confortabil putea fi dormitul în cortul acela minuscul.

Fără un cuvânt, Sunny dădu din cap și începu să strângă cortul. Se mișca vioi, fără gesturi inutile, dar Chance văzu că se chinuia să se stăpânească. O mângâie pe braț, simțindu-i pielea fină, caldă și ușor umedă de la efortul fizic.

– Vom fi bine, o liniști. Trebuie doar să rezistăm până când cineva o să vadă focul și o să vină să cerceteze.

– Suntem în mijlocul pustietății. Ai spus-o chiar tu. Și nu mai am decât patru zile până când...

– Până când, ce? o întrebă el văzând că se oprise.

– Nimic. Nu contează.

Ridică ochii spre cer, spre întinderea senină ce devenea tot mai albă pe măsură ce soarele urca în văzduh.

„Patru zile până la ce?" Ce urma să se întâmple? Sunny avea o misiune? Exista un plan pentru un atac terorist? Avea să se desfășoare și fără ea?

Cotul canionului era lung de vreo opt sute de metri, iar în zona aceea stâncile ofereau mai multă umbră decât în locul în care aterizaseră. Munciră fără oprire la mutarea taberei, Chance cărând cele mai grele lucruri. Sunny încercă să-și golească mintea, să nu se gândească la Margreta, să se concentreze în întregime pe ceea ce avea de făcut.

Era amiază, iar soarele incandescent ardea chiar deasupra capetelor lor. Umbra de sub streașina de piatră era atât de primitoare, încât Sunny oftă ușurată când ajunseră la adăpostul acesteia. Adăpostul era mai mare decât se așteptase ea, având cam trei metri și jumătate lățime și vreo doi metri în adâncime. În plus, deschiderea era suficient de înaltă ca Chance să poată sta în picioare fără a se lovi la cap.

– Aștept până se mai răcorește înainte să aduc restul, spuse el. Nu știu cum ești tu, dar eu sunt lihnit. Hai să împărțim pe din două un baton proteic, iar pentru cină am să încerc să prind un iepure.

Ea găsi suficientă energie cât să-i arunce o privire de falsă consternare.

– Ai fi în stare să-l mănânci pe Iepurașul Coconaș?

– În momentul de față l-aș mânca și pe Iepurașul de Paște dacă l-aș putea prinde.

Încerca să o facă să râdă. Sunny aprecie efortul, dar nu reuși să se scuture cu totul de depresia ce o copleșise când ultima ei speranță de a scăpa rapid de acolo se făcuse praf.

Își pierduse pofta de mâncare, dar scoase un baton proteic și îl rupse în două, prefăcându-se că nu observase

că „jumătatea" lui Chance era mai mare decât a ei. El era mai mare; avea nevoie de mai mult. Își luară masa spartană stând în picioare, cu ochii la nuanțele roșietice ale canionului.

- Bea câtă apă vrei, o îndemnă el. Căldura te deshidratează chiar și la umbră.

Ascultătoare, Sunny goli o sticlă întreagă; avea nevoie de asta ca să poată mânca batonul proteic. Pentru a reuși să înghită, mușcă bucățele mici pe care le rontăi îndelung.

În mijlocul unui cerc din pietre, Chance adună bețe și frunze, atât verzi, cât și uscate, și aprinse focul. În scurt timp, o coloană subțire de fum plutea afară din canion. Nu-i luă mai mult de cinci minute să facă asta, dar când se întoarse sub streșină tricoul îi era ud de sudoare.

Sunny îi dădu o sticlă de apă, iar el bău cu sete, încolăcindu-și brațul pe după talia ei, după care o sărută ușor pe frunte. Avea o nevoie disperată de forța lui, se gândi ea. Toată viața trebuise să se arate puternică, să nu se bizuie pe sprijinul nimănui. Se străduise atâta să țină lucrurile sub control, să se pregătească pentru orice obstacol imaginabil, dar nu se așteptase la o asemenea situație, și acum habar nu avea cum să procedeze.

- Trebuie să mă gândesc la ceva, rosti cu voce tare.

- Șșșșt. Nu trebuie decât să rămânem în viață. Asta e cel mai important.

Avea dreptate, desigur. Nu putea face nimic în privința Margretei în acel moment. Canionul le salvase viețile cu o zi în urmă, însă devenise o închisoare din care nu putea scăpa. Trebuia să joace cărțile ce îi fuseseră date și să nu permită depresiei să-i saboteze eforturile. Trebuia să spere că Margreta nu avea să facă nimic riscant, ci pur și simplu să se dea la fund. Nu știa cum ar fi putut-o regăsi, dar putea să accepte această perspectivă dacă știa că sora ei era în viață și în siguranță.

– Ai familie care să-și facă griji pentru tine? o întrebă el.

Doamne, o lovise direct în inimă! Clătină din cap. Margreta nu avea să-și facă griji, ci urma să presupună direct că se realizase cel mai negru scenariu.

– Dar tu? replică ea, dându-și seama că era deja pe jumătate îndrăgostită și nu știa absolut nimic despre el.

– Haide să stăm jos, zise Chance arătându-i o piatră. După-amiaza asta am să scot două scaune din avion ca să ne fie mai comod. Și ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu am pe nimeni. Părinții mei au murit și nu am frați sau surori. Există un unchi pe undeva, din partea tatei, iar mama a avut câțiva veri, dar nu am ținut niciodată legătura.

– Ce trist. Familiile ar trebui să rămână împreună. „Dacă pot", adăugă Sunny în sinea ei. Unde ai crescut?

– Peste tot. Tata nu se pricepea să păstreze un loc de muncă. Dar părinții tăi?

Sunny tăcu preț de o clipă, apoi oftă:

– Eu am fost adoptată. Erau oameni buni. Încă le mai simt lipsa. Desenând cu degetul în praful de pe jos, îl întrebă: Când nu am mai ajuns la Seattle aseară, crezi că a anunțat cineva Administrația Federală pentru Aviație?

– Probabil au început deja căutările. Necazul e că vor căuta mai întâi în zona unde ar fi trebuit să mă aflu conform planului de zbor.

– Ne-am abătut de la traseu? întrebă ea cu vocea stinsă.

Situația se înrăutățea cu fiecare clipă.

– Ne-am abătut de la traseu când căutam un loc în care să aterizez. Dar dacă va căuta cineva în zona asta, în cele din urmă ne va vedea fumul. Trebuie doar să ținem focul aprins peste zi.

– Câtă vreme vor căuta? Când o să renunțe?

Chance tăcu, studiind cerul cu ochii mijiți. În cele din urmă spuse:

– Vor căuta câtă vreme cred că sunt șanse să mai fim în viață.

- Dar dacă ei cred că ne-am prăbuşit...

- În cele din urmă vor înceta să ne mai caute, zise el încet. S-ar putea să dureze o săptămână, poate ceva mai mult, dar vor înceta.

- Deci dacă nu ne găseşte nimeni în, să zicem, zece zile...

Nu avu forţă să continue.

- Nu renunţăm. Există întotdeauna posibilitatea să treacă pe deasupra noastră vreun avion privat.

Nu menţionă că posibilitatea era redusă, dar Sunny văzuse cu ochii ei peste ce fel de relief zburaseră şi ştia cât de îngust era acel canion şi cât de uşor ar fi putut trece neobservat.

Îşi strânse genunchii la piept şi îşi încolăci braţele în jurul picioarelor, privind melancolică rotocoalele leneşe de fum cenuşiu.

- Era o vreme când îmi doream să plec undeva unde să nu mă poată găsi nimeni. Nu m-am aşteptat ca în acel loc să nu am parte de room-service.

Chance chicoti şi se lăsă pe spate, sprijinit într-un cot, întinzându-şi picioarele lungi.

- Nimic nu reuşeşte să te doboare, aşa-i?

- Încerc să nu las să se întâmple asta. Situaţia noastră nu e grozavă, dar suntem în viaţă. Avem mâncare, apă şi adăpost. Ar fi putut fi şi mai rău.

- Avem şi distracţii. Am un pachet de cărţi în avion. Putem juca pocher.

- Trişezi?

- Nu am nevoie să o fac, răspunse el tărăgănat.

- Ei bine, află că eu trişez.

- Am reţinut avertismentul. Ştii ce li se întâmplă trişorilor, nu?

- Câştigă?

- Nu şi dacă sunt prinşi.

- Dacă sunt cât de cât buni, nu sunt prinşi.

Chance îşi înfăşură un deget în părul ei şi o trase uşor.

- Da, dar dacă sunt prinşi dau de naiba. Ăsta e avertismentul meu.

– Voi avea grijă, promise ea, după care își înăbuși un căscat. Cum se poate să-mi fie somn? Am dormit suficient azi-noapte.

– E din cauza căldurii. Ce-ar fi să te tragi la umbră și să te odihnești puțin? Eu am să păzesc focul.

– Ție de ce nu ți-e somn?

– Eu sunt obișnuit, zise el ridicând din umeri.

Sunny nu avea chef să monteze cortul, prin urmare își puse geanta pe post de pernă. Fără un cuvânt, Chance îi aruncă puloverul în poală. Urmându-i exemplul, ea îl făcu sul și și-l îndesă sub cap. Aţipi în câteva minute, dar avu parte de un somn iepuresc. Era prea conștientă de căldură, de mișcările lui Chance și de îngrijorarea ei legată de Margreta. Pe de altă parte, își simțea mușchii grei și vlăguiți, așa că spera măcar să-și revină fizic.

Ca întotdeauna după o siestă, se trezi amețită și ursuză. Hainele i se lipiseră de piele, ceea ce nu era surprinzător având în vedere căldura. Când se ridică în capul oaselor, văzu că soarele, mai aproape de orizont, căpătase o strălucire roșiatică, iar căldura nu mai era atât de înăbușitoare.

Chance stătea așezat cu picioarele încrucișate, împletind bețe și bucăți de frânghie pentru a confecționa o cușcă. Îl urmări lucrând la umbra streșinii de piatră, cu atenția pe deplin concentrată asupra cursei pe care o construia, în timp ce lumina reflectată de pe nisipul din jur îi dansa pe pomeții înalți. Dintr-odată avu o revelație:

– Ai sânge de american nativ, nu-i așa?

– Amerindian, o corectă el absent. Toți cei născuți aici sunt americani nativi, cel puțin așa mi-a spus tata. Ridică privirea și îi oferi un rânjet scurt. Desigur, nici termenul de „indian" nu e foarte corect. Majoritatea etichetelor nu sunt corecte. Dar da, sunt metis.

– Și ai fost militar.

Nu știa de ce o spusese. Poate era din cauza îndemânării cu care construia capcana. Nu era atât de naivă încât s-o atribuie deprinderilor ancestrale ale poporului

său, dar gesturile lui trădau un antrenament temeinic pentru supraviețuire.

- De unde ai știut? replică el surprins.

- Era doar o bănuială. Felul în care ai mânuit pistolul, ca și cum ai fi fost foarte obișnuit cu el. Ceea ce faci acum. Și ai folosit cuvântul „recunoaștere".

- Mulți oameni sunt familiarizați cu armele de foc, în special cei care petrec mult timp în natură. Aceia știu probabil și cum să construiască o cursă.

- Te-a trădat vocabularul, râse ea. Ai spus „arme de foc" în loc de „puști", așa cum ar fi spus majoritatea oamenilor - chiar și cei care petrec mai mult timp în natură.

Fu recompensată din nou cu acel rânjet fulgerător.

- În regulă, am purtat o uniformă cândva.

- Ce armă?

- Forțele terestre. Vânători de munte.

Deci așa se explica antrenamentul lui! Sunny nu cunoștea prea multe detalii despre vânătorii de munte, dar știa că erau trupe de elită.

Chance puse deoparte cursa terminată și începu să lucreze la alta. Sunny, dându-și seama că nu putea să-l ajute, oftă și își scutură mizeria de pe fustă. Fir-ar să fie, erau naufragiați acolo doar de o zi și deja se trezea ilustrând perfect vechile stereotipuri de gen! Se dădu bătută cu grație.

- Avem apă suficientă ca să spăl hainele? Le port de două zile.

- Avem destulă apă, doar că ne lipsește un recipient în care s-o strângem. Hai să-ți arăt.

O conduse afară de sub streașină. Sunny se cățără peste pietre în urma lui, simțind căldura arzând-o prin pantofi. Când ajunseră din nou la umbră, ușurarea fu aproape palpabilă.

- Aici.

Îi arătă un firicel subțire de apă scurgându-se pe peretele stâncii. Tufișurile erau mai bogate aici, datorită apei, iar temperatura părea cu cel puțin cinci grade mai

mică. Era parțial o iluzie datorată contrastului, însă verdeața avea într-adevăr un efect răcoritor.

Sunny oftă. Puteau să-și umple sticlele de apă și să se spele, dar cu hainele nu era la fel de simplu. Nu exista un ochi de apă în care să le poată înmuia, nici măcar o baltă. Apa era absorbită imediat în pământul arid și însetat.

Singurul lucru pe care îl putea face era să umple o sticlă în repetate rânduri și să clătească praful de pe haine.

– O să-mi ia o veșnicie, bombăni ea.

Chance, afișând un rânjet iritant, își trase tricoul peste cap și i-l întinse.

– Nu suntem foarte presați de timp, nu?

Sunny fu tentată să-i arunce tricoul înapoi și să îi ceară să se îmbrace la loc, însă nu din cauza comentariului. Nu era genul de mironosiță puritană, văzuse piepturi dezgolite de atâtea ori încât le pierduse șirul, dar nu îl mai văzuse niciodată *pe el* la bustul gol. Avea un trunchi impresionant, cu pectorali ca o platoșă de oțel și un abdomen pe care mușchii se reliefau perfect. Un petic de păr negru se întindea între cele două sfârcuri. Nemaiputându-și stăpâni dorința de a-l atinge, își încleștă cu forță degetele pe tricoul lui.

Rânjetul lui păli, iar privirea i se întunecă. Își curbă degetele sub bărbia ei, cu ochii vibrând de patimă, și o ridică spre el.

– Știi ce se va întâmpla între noi, nu-i așa? o întrebă cu o voce joasă și răgușită.

– Da, reuși ea să îngaime. Avea un nod în gât, reacție firească a corpului la atingerea lui, la intenția lui.

– Îți dorești asta?

Dorința era atât de mare, încât îi provoca durere, se gândi Sunny. Ridică privirea spre ochii lui căprui-auriu și, cutremurându-se de enormitatea pasului pe care îl făcea, murmură:

– Da.

capitolul 7

Trecuse prin viață fără să fi trăit cu adevărat, reflectă Sunny în timp ce clătea hainele și le întindea la uscat pe pietrele fierbinți. Poate că ea și Chance nu aveau să scape din acel canion, ori salvarea avea să vină târziu, peste câteva săptămâni, poate luni, sau mai mult.

Indiferent ce ar fi decis Margreta, își pusese de mult decizia în aplicare, iar Sunny nu putea face absolut nimic în această privință. Pentru prima dată de când se știa trebuia să se gândească doar la ea însăși și la ceea ce își dorea *ea*. Asta era simplu; îl dorea pe Chance.

Trebuia să înfrunte realitatea, lucru pentru care se antrenase toată viața. Realitatea flagrantă era că riscau să-și sfârșească zilele în acel canion și nu voia să moară continuând să se agațe de motivele pentru care își refuzase orice aventură sentimentală, motive care, deși temeinice și valabile în civilizație, nu însemnau nici cât negrul sub unghie aici. *Avea* deja o relație cu el, luptau împreună pentru a-și salva viața. Cu siguranță nu voia să moară fără să fi cunoscut mai întâi plăcerea de a fi iubită de el, fără să-l fi simțit în ea, fără să-l fi ținut în brațe și să-i fi spus că era îndrăgostită. Avea un întreg ocean de iubire zăgăzuit în inimă. Până atunci secase încet, fiindcă nu avusese cui să i-l dăruiască, un motiv în plus de a nu irosi această șansă.

Un psihanalist ar fi spus că era doar din cauza proximității: genul de atracție născută dintr-o situație dramatică sau sindromul Adam și Eva. Poate că era parțial adevărat, pentru el. Fără îndoială, Chance era obișnuit să aibă parte de sex oricând își dorea. Avea acea siguranță de sine care probabil atrăgea femeile ca pe muște. În acel moment ea era singura muscă disponibilă.

Era însă mai mult de atât. Chance se simțise atras de ea și înainte, la fel cum și ea fusese atrasă de el. Dacă ar fi ajuns la Seattle fără probleme, ar fi fost suficient de puternică încât să-i refuze invitația și să-i întoarcă spatele, dar situația era cu totul alta. Chiar dacă nu se cunoscuseră decât cu douăzeci și patru de ore în urmă,

acele ore fuseseră mai intense decât orice altceva trăise ea vreodată.

Își imagina că era ca și cum ar fi pornit la luptă împreună; pericolul cu care se confruntaseră, cu care încă se confruntau țesuse între ei o legătură la fel de strânsă ca aceea dintre soldații de pe front. Aflase despre el lucruri pe care, în împrejurări normale, nu ar fi putut să le afle decât în câteva săptămâni, răgaz pe care nu și l-ar fi oferit niciodată. Iar ceea ce descoperise îi plăcea: era un bărbat dispus să-și asume riscuri, să se implice, altfel nu l-ar fi oprit pe hoțul din aeroport. Era calm și descurcăreț într-o situație de criză și se purtase cu ea mai atent decât toți tipii pe care îi cunoscuse până atunci. Pe deasupra, era atât de sexy încât îi lăsa gura apă. Majoritatea bărbaților, după ce ar fi auzit ceva de genul vorbelor pe care le rostise ea mai devreme, s-ar fi năpustit imediat să se bucure de sex.

Chance nu o făcuse. În schimb, o sărutase foarte blând și spusese:

– Aduc restul lucrurilor din avion ca să-mi pot schimba hainele și să ți le dau pe cele murdare să le speli.

– Vai, mulțumesc, replicase ea sarcastic.

– Cu plăcere, râsese el făcându-i cu ochiul.

Era un bărbat capabil să-și amâne plăcerea personală pentru a se ocupa de aspectele practice. Drept urmare, Sunny se afla acum în postura de a-i spăla lenjeria. Nu era chiar cea mai romantică activitate din lume, însă caracterul ei intim întărea suplimentar legătura pe cale să se înfiripe. El făcea rost de hrană, pe când ea muncea să asigure haine curate pentru amândoi.

Până în acel moment Chance se dovedise o întruchipare a soliditătii și încrederii. Atunci de ce tot simțea acea notă de periculozitate la el? Oare era ceva izvorât din pregătirea lui militară și care *exista* pur și simplu, indiferent ce ar fi făcut? Nu mai cunoscuse pe nimeni care să fi făcut parte din trupele de vânători de munte, deci nu avea termen de comparație. Dar dacă experiența lui le permitea să rămână în viață, cu atât mai bine.

După ce îi spălă hainele, ezită foarte puțin înainte de a se dezbrăca la rândul ei. Nu-și mai putea suporta hainele jegoase nici măcar un minut. Aerul fierbinte al deșertului se revărsă peste pielea ei, lăsând o mângâiere caldă și proaspătă în spatele genunchilor și pe șale, o senzație ce îi făcu sfârcurile să se întărească asemenea unor muguri rigizi. Nu mai stătuse niciodată goală în aer liber. Dacă o vedea Chance? Dacă era copleșit de dorință la vederea trupului ei gol, s-ar fi întâmplat ceea ce era oricum pe cale să se întâmple. Nu că ar fi fost prea probabil să fie copleșit, reflectă amuzată Sunny; rotunjimile ei nu erau nici pe departe voluptuoase. Și totuși, când un bărbat avea în față o femeie goală și disponibilă, deznodământul era aproape cert.

Își turnă o sticlă de apă peste corp, apoi luă un pumn de nisip și începu să se frece. Pentru a clăti nisipul fu nevoită să reumple sticla de mai multe ori. Când termină, se simți răcorită, iar pielea îi era fină ca de bebeluș. Poate că industria cosmeticelor ar fi trebuit să renunțe la a mai măcina scoici și pietre pentru loțiuni de exfoliere și să folosească pur și simplu nisip, își zise.

Briza ușoară grăbi evaporarea apei de pe trupul ei, răcorind-o până ajunse la o temperatură confortabilă. Își spălă hainele, apoi se îmbrăcă rapid în blugii bej și tricoul verde pe care le purta întotdeauna în bagaj. Erau culori de pământ, nuanțe care o ascundeau perfect în mijlocul vegetației. Ar fi ales să poarte chiar haine cu model de camuflaj dacă acestea nu ar fi atras prea mult atenția asupra ei în public. Nu-și mai pusese sutienul, căci nu se uscase, așa că bumbacul moale al tricoului i se mula pe sâni, dezvăluindu-le limpede forma și vârfurile mici ale sfârcurilor. Se întrebă dacă Chance avea să observe.

– Bună, îi auzi vocea joasă și blândă de undeva din spate.

Tresărind, Sunny se răsuci pe călcâie spre el. Era ca și cum ar fi apărut direct din gândurile ei. Chance stătea nemișcat la vreo zece metri distanță, cu ochii îngustați și o expresie de concentrare pe chip. Privirea ochilor

lui de culoarea whisky-ului alunecă direct spre sânii ei. Ei bine, se părea că observase!

Sfârcurile i se întăriră și mai mult, ca și cum le-ar fi atins. Înghiți un nod, încercând să-și stăpânească tresărirea ridicolă de emoție. În fond, o atinsese deja pe sâni, iar ea îi dăduse voie să meargă și mai departe.

– De când stai acolo?

– De ceva vreme. Pleoapele îi erau grele, vocea ușor răgușită. Am tot așteptat să te întorci, dar n-ai făcut-o. Am savurat priveliștea, oricum.

Sunny își simți răsuflarea oprindu-i-se în gât.

– Mulțumesc.

– Ai cel mai apetisant funduleț pe care l-am văzut vreodată.

– Lingușitorule, murmură ea, străbătută de un torent de fierbințeală lichidă. Mie când îmi vine rândul să te privesc?

– Oricând dorești, scumpo. Tonul lui era umbrit de o promisiune senzuală. Oricând dorești. Apoi zâmbi cu regret: Oricând, în afară de acum. Trebuie să mutăm hainele ca să pot monta capcana. Cum aici e sursa de apă, tot aici va veni și vânatul. Sper să prind ceva pentru cină, apoi să mă spăl după ce curăț animalul prins – asta dacă vom prinde ceva.

Nu era tocmai orbit de pasiune, dar întâlnea din nou la el acea soliditate liniștitoare, capacitatea de a-și organiza prioritățile. În situația de față, nu avea nevoie de Conan Barbarul; avea nevoie de un bărbat care să facă ceea ce era necesar.

Chance începu să strângă hainele ude de pe pietre, iar Sunny veni să-l ajute.

– Stai să ghicesc, spuse ea. Hainele încă mai au miros de om.

– Corect. În plus, sunt o apariție neașteptată care poate speria vânatul.

Când porniră înapoi spre streașina de piatră, Sunny întrebă:

– Cât timp durează în mod normal să prinzi ceva în cursă?

– Nu există „în mod normal", zise el ridicând din umeri. Mi s-a întâmplat să am noroc și la zece minute după ce am pus cursa. Uneori durează câteva zile.

Nu era tocmai nerăbdătoare să-l mănânce pe Iepurașul Coconaș, dar nici nu-și dorea încă un baton de proteine. Ar fi fost bine dacă s-ar fi întâmplat ca în deșert să se rătăcească vreo găină mare și grasă, care apoi să cadă pur și simplu în capcană. Nu ar fi deranjat-o să mănânce o găină. După o clipă de speranțe deșarte, se resemnă cu gândul la un iepure – asta dacă soarta se milostivea de ei. Aveau să mănânce orice reușea Chance să prindă.

Când ajunseră „acasă", căci asta devenise streașina de piatră, își întinseră hainele pe alte pietre fierbinți. Câteva erau deja aproape uscate; fierbințeala deșertului era aproape la fel de eficientă ca un uscător de rufe electric.

După ce terminară, Chance își luă cele două curse și le examină încă o dată. Sunny observă în ochii și corpul lui aceeași intensitate care o frapase și mai devreme.

– Ție chiar îți place să faci asta, nu-i așa? îl întrebă, doar vag surprinsă.

Era, în definitiv, situația ideală pentru un tip pasionat de tehnicile de supraviețuire.

Chance nu o privi, însă un zâmbet fin îi tresări la colțurile gurii.

– Nu e atât de rău. Suntem în viață. Avem hrană, apă și adăpost. Sunt singur cu o femeie pe care am dorit-o din prima clipă în care am văzut-o.

Scoase din buzunarul de la șold un baton de ciocolată Baby Ruth și desfăcu ambalajul, apoi rupse bucăți mici și le puse în curse.

– Folosești ciocolata drept momeală? țipă ea scandalizată. Dă-mi-l mie! În capcane poți să pui batoanele mele de proteine.

Chance îi rânji și se feri din calea ei când încercă să-i smulgă ce mai rămăsese din ciocolată.

– Batonul de proteine nu ar fi bun ca momeală. Nici un iepure care se respectă nu s-ar atinge de el.

– De cât timp ţii ascunsă ciocolata aia?

– Nu am ţinut-o ascunsă. Am găsit-o în avion când am luat restul lucrurilor. În plus, e topită după ce a stat în carlingă toată ziua.

– Topită pe naiba, pufni ea. Dar asta nu afectează ciocolata.

– Ah. Chance dădu din cap, continuând să rânjească. Eşti dintr-alea.

– Dintr-alea, *care?*

– Dependente de ciocolată.

– Ba nu sunt, protestă ea, ridicând bărbia. Sunt dependentă de dulciuri.

– Atunci de ce nu ţi-ai pus şi ceva dulce în nenorocita aia de geantă pentru supravieţuire, în locul porcăriilor cu gust de iarbă uscată?

– Fiindcă ideea e să rămân în viaţă, oftă ea. Dacă aş avea o grămadă de dulciuri, le-aş mânca pe toate în prima zi şi apoi aş da de naiba.

Privirea ochilor lui căprui-auriu se opri scurt pe faţa ei, şfichiuind-o ca vârful unui bici.

– Când ai de gând să-mi spui de ce ţi-ai luat lucruri necesare pentru supravieţuire când urma doar să petreci o noapte la Seattle?

Îşi păstrase tonul relaxat, dar starea de spirit i se schimbase. Vorbea cât se poate de serios, înţelese Sunny. De ce conta pentru el motivul pentru care îşi căra cu ea acele lucruri oriunde s-ar fi dus? Avea dreptul să fie curios, dar nu insistent.

– Sunt paranoică, răspunse ea, pe un ton la fel de relaxat ca al lui. Am permanent convingerea că va apărea vreo urgenţă şi mă înspăimântă gândul că mă va prinde nepregătită.

– Aiurea. Nu încerca să-mi vinzi gogoşi.

– Încercam de fapt să fiu politicoasă şi să evit să-ţi spun că nu-i treaba ta.

Spre surprinderea ei, tensiunea lui se risipi.

– Aşa mai merge.

– Ce anume? Să fiu obraznică?

– Francă, o corectă el. Dacă sunt lucruri pe care nu vrei să mi le spui, în regulă. Nu-mi place, dar cel puțin a fost adevărul. Dată fiind situația noastră, trebuie să ne putem baza complet unul pe celălalt, iar pentru asta e nevoie de încredere. Trebuie să fim sinceri, chiar și atunci când adevărul nu e doar lapte și miere.

Sunny își încrucișă brațele și își îngustă ochii, aruncându-i o privire neîncrezătoare.

– Chiar și atunci când ești pur și simplu băgăcios? Nu prea cred. Își trase nasul. Încerci să mă manipulezi psihologic să mă faci să-ți spun tot.

– Și funcționează?

– Am simțit o tresărire momentană de vinovăție, însă apoi a intervenit logica.

Ghici efortul lui de a se stăpâni, dar îi văzu zâmbetul încreținduși ochii, apoi coborând pentru a curba colțurile acelei guri superb sculptate.

– Ai să-mi provoci o grămadă de bătăi de cap, spuse Chance pe un ton glumeț.

Luă cursele și porni spre izvor, dacă firicelul de apă merita acest nume.

– De ce anume? îi strigă ea din spate.

– Fiindcă mi-e teamă că am să mă îndrăgostesc de tine, îi aruncă el peste umăr, după care, ajungând la o curbă a canionului, dispăru de sub ochii ei.

Sunny își simți brusc picioarele fără vlagă și întinse o mână pentru a se sprijini de perete. Chiar spusese așa ceva? Vorbise serios? Ar fi fost dispus un bărbat să recunoască așa ceva dacă nu ar fi fost deja implicat emoțional?

Inima îi bubuia ca și cum ar fi făcut câteva ture de stadion. Avea aptitudini extraordinare în materie de luptă și supraviețuire, dar când venea vorba de o relație romantică era ca un copilaș rătăcit în pădure – sau în deșert, mai exact. Nu lăsase niciodată vreun tip să-i intre în suflet, fiindcă trebuia să-și păstreze libertatea de a dispărea în orice clipă și fără regrete. Dar de data asta nu putea să dispară; nu putea să fugă nicăieri. De data asta era într-un bucluc mult mai mare decât Chance, fiindcă

ea era deja îndrăgostită - complet, înspăimântător, amețitor de îndrăgostită.

Emoția era un amestec de extaz și groază ce îi împietrea stomacul. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să-l iubească pe Chance, dar era mult prea târziu ca să mai poată repara ceva. Sămânța deja încolțită crescuse și înflorise pe deplin când el *nu* profitase de acordul ei pentru a face dragoste. Atunci, la un nivel elementar, îl recunoscuse drept perechea sa. Era tot ceea ce-și dorise vreodată de la un bărbat, tot ceea ce visase vreodată, în măsura în care își lăsase gândurile să bântuie în această direcție.

Precauțiile erau însă valabile în lumea largă, nu aici în acea gaură inundată de soare și practic lipsită de viață. Se simțea jupuită pe dinăuntru, ca și cum toate terminațiile nervoase ar fi fost dezbrăcate de straturile lor de protecție, lăsând-o vulnerabilă în fața unor sentimente pe care până atunci reușise întotdeauna să le țină la distanță. Acele emoții o năpădeau acum în valuri de bucurie, purtând-o pe un teritoriu necunoscut.

Își dorea foarte mult să se protejeze, însă toate scuturile pe care le folosise de-a lungul anilor se dovedeau brusc inutile. În noaptea aceea aveau să devină amanți, și ultimul zid defensiv avea să fie străpuns irevocabil. Pentru ea, sexul nu era doar sex, ci un angajament, o dedicare totală ce avea s-o marcheze tot restul vieții.

Nu era atât de naivă încât să nu știe că puteau apărea consecințe nedorite. Nu folosea nici un mijloc de contracepție, și chiar dacă era posibil ca el să aibă câteva prezervative, acestea aveau să se termine rapid. Odată ce făceau dragoste, nu aveau să se mai poată întoarce la o relație castă. Ce ar fi făcut dacă rămânea însărcinată și nu erau salvați? Trebuia să se agațe de speranța că nu aveau să rămână acolo la nesfârșit, însă logica îi spunea că șansele erau mici. Chiar și așa, dacă erau salvați, ce ar fi făcut în cazul unei sarcini? Un copil ar fi reprezentat o complicație uriașă. Cum ar fi putut să-l ocrotească? Nu reușea nicidecum să se imagineze alături de Chance și un bebeluș, ducând un trai normal,

de familie americană tipică; ar fi continuat să fugă, fiindcă doar astfel își putea asigura supraviețuirea.

Menținerea relației la stadiul platonic era singura măsură de bun simț pe care o putea lua. Din păcate însă, bunul simț părea s-o fi părăsit. Avea impresia că valurile dorinței fizice o duseseră prea departe de țărm pentru a se mai putea întoarce acum. Resemnată, se gândi că nu putea decât să se lase purtată de curent oriunde avea să o ducă.

Chiar și așa, încercă. Încercă să se convingă de faptul că era iresponsabil să-și asume riscul de a rămâne gravidă în orice împrejurări, darămite în acelea. Da, în lumea întreagă existau femei care zămisleau copii și îi aduceau pe lume în condiții primitive, însă, indiferent de motive - culturale, economice sau ținând de capacitatea mentală - ele nu aveau de ales. Ea avea. Trebuia doar să spună „nu" și să-și ignore toate instinctele feminine ce țipau „da, da".

Chance o găsi tot acolo unde o lăsase, cu o expresie de consternare pe chip. Intră instant în alertă și duse mâna la pistolul vârât în betelia pantalonilor.

- Ce nu e în regulă?

- Dacă rămân însărcinată? întrebă ea sec, arătând cu un gest larg spre peisajul arid din jurul lor. Ar fi o prostie.

- Nu iei anticoncepționale? se miră el.

- Nu, și chiar dacă aș lua, nu aș avea o rezervă nelimitată de pilule.

Chance își frecă bărbia, încercând să găsească o soluție fără a se da în vileag. El știa că nu aveau să rămână acolo decât până când Sunny îi oferea informațiile de care avea nevoie în legătură cu tatăl ei, dar nu-i putea spune acest lucru. Și de ce naiba nu folosea nici un mijloc de contracepție? Toți agenții femei pe care îi cunoștea el apelau la mijloace contraceptive pe termen lung, iar situația lui Sunny nu era chiar atât de diferită.

- Am câteva prezervative, zise în cele din urmă.

Ea îi oferi un zâmbet strâmb.

– Câte? Și ce vom face după ce se termină?

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă în acel moment era să-i trezească ostilitatea. Hotărî să își încerce norocul, punând în balanță posibilitatea de a rămâne nesatisfăcut din punct de vedere sexual și necesitatea de a-i păstra încrederea. Prin urmare, o strânse tandru la piept. Era plăcut să o țină în brațe, constată el, căci trupul ei era ferm datorită exercițiilor fizice și totuși moale exact unde trebuia.

Nu-și putea lua gândul de la felul în care arătase goală: spatele zvelt și grațios, talia îngustă și rotunjimea tare, în formă de inimă, a feselor ei. Gambele îi erau subțiri și cu mușchi fini, exact așa cum se așteptase, iar gândul la acele picioare încolăcindu-se pe mijlocul lui îi declanșă instantaneu o erecție completă. O strângea atât de tare în brațe, încât era imposibil ca ea să nu sesizeze ce se întâmplase, dar nu se aruncă asupra ei; mai bine s-o lase să creadă că era un gentleman. *El* știa că nu era așa, însă era esențial ca Sunny să o creadă.

– Vom face orice vrei tu, spuse în cele din urmă, sărutând-o pe creștet. Te doresc, o știi prea bine. Am vreo trei duzini de prezervative...

Ea se trase brusc în spate, privindu-l oripilată.

– Trei duzini? Porți cu tine trei duzini de prezervative?

Din nou, Chance abia se abținu să nu râdă. Sunny reușea să-i stârnească această reacție mai repede decât orice altă femeie pe care o cunoscuse.

– Tocmai îmi refăcusem proviziile, îi explică el, păstrându-și tonul blând.

– Astea vin cu dată de expirare, să știi!

Chance își mușcă interiorul obrazului, forțându-se să rămână serios.

– Da, dar nu se strică la fel de repede ca laptele. Rezistă câțiva ani.

– Cât timp îți ajung treizeci și șase de prezervative? se interesă ea bănuitoare.

– Mai mult decât crezi tu, evident, oftă el.

– Șase luni?

Chance făcu un calcul rapid. Șase luni, treizeci și șase de prezervative... ar fi trebuit să facă sex mai des de o dată pe săptămână. Dacă ar fi avut o relație monogamă, nu ar fi fost mare lucru, dar pentru un celibatar singur cuc...

- Ascultă, spuse peste câteva clipe, lăsând frustrarea să i se strecoare atât în glas, cât și pe chip, cu tine trei duzini mi-ar ajunge, poate, o săptămână.

Sunny, părând surprinsă, începu să calculeze la rândul ei. Când, la obținerea rezultatului, făcu ochii mari, el îi prinse capul în căușul palmei și o ținu nemișcată în timp ce o sărută, folosindu-și neîndurător toate talentele pentru a o excita. Mâinile ei se zbătură moi pe pieptul lui, ca și cum ar fi vrut să-l împingă deoparte, dar fără mare entuziasm. Chance îi invadă gura lent și profund și se bucură că limba ei îi răspunse pe măsură. Avea un gust dulce, iar mirosul ei proaspăt era feminitate în stare pură. Îi simți sfârcurile întărindu-se sub materialul subțire al tricoului și fu copleșit brusc de nevoia de a le atinge, de a le lăsa să-i înțepe palma. Mâna lui ajunse sub tricoul ei aproape înainte să articuleze gândul. Sânii îi erau fermi și rotunzi, pielea ca o bucată de mătase răcoroasă încălzindu-se sub degetele lui. Mugurii mici și tari se contractară și mai mult când îi atinse. Se arcui în brațele lui cu ochii închiși, cu gâtul vibrându-i de un geamăt înfundat.

Intenționase să o sărute doar cât să-i vindece atacul brusc de responsabilitate, însă plăcerea de a o atinge i se urcă la cap ca o dușcă de whisky vechi, și fu năpădit brusc de nevoia de a o vedea, de a o gusta. Dintr-o singură mișcare rapidă îi trase tricoul în sus, dezgolindu-i sânii, și o împinse pe spate peste brațul lui, oferindu-și astfel cele două rotunjimi ferme ca într-un festin senzual. Își aplecă creștetul brunet și își închise gura peste un sfârc tare și roșu, mângâindu-l cu limba înainte de a-l lipi de cerul gurii, începând să sugă.

Auzi țipătul unei femei profund excitate, un sunet sălbatic și pătrunzător ce îl săgetă direct în vintre. Simți vag că unghiile ei i se înfipseseră în umeri, dar durerea

şi pălea în faţa dorinţei urgente care îl copleşise. Sângele îi bubuia în urechi, îi clocotea prin vine. O dorea cu o intensitate primitivă ce îl lovea în valuri violente, îndemnându-l să posede în loc să seducă.

Încrâncenat, făcu apel la autocontrolul ce părea să-i scape inexplicabil. Doar experienţa şi pregătirea profesională din întreaga lui viaţă de adult, petrecută în tranşeele unui război murdar, secret, fără sfârşit, îi dădură puterea de a se stăpâni.

Cu o strângere de inimă, îşi slăbi strânsoarea asupra sfârcului ei, lingând bobocul mic şi tare în semn de regret. Ea se cutremură şi scânci. Văzând-o cum atârna neputincioasă în braţele lui, cu părul de aur revărsat pe spate, Chance aproape îşi pierdu controlul din nou.

Naiba s-o ia de treabă, nu mai putea aştepta.

Se lăsă rapid jos şi smulse pătura de pe pământ, apoi îşi petrecu braţul drept pe sub genunchii ei şi, ridicând-o în aer, o duse la lumină. Razele aurii ale soarelui ce cobora la orizont îi inundară pielea cu o strălucire subtilă, accentuată de luminozitatea părului ei. Desenul delicat al venelor albastre ieşea la iveală prin pielea subţire a sânilor, iar sfârcurile mici se coloraseră într-un trandafiriu dulce şi se înălţau ca nişte mici culmi întărite, strălucind umede.

– Doamne, cât eşti de frumoasă, murmură el.

O puse în picioare; ea se clătină, ameţită de dorinţa ce îi plutea în ochii minunaţi. Chance întinse pătura şi se repezi s-o prindă înainte ca acea dorinţă să se fi domolit. O voia aşa cum era atunci, dogoritoare, atât de pregătită să-l primească încât nu mai putea să aştepte.

Îi trase tricoul peste cap, i-l aruncă pe pătură şi îşi agăţă degetele în betelia blugilor ei. Cu o pocnitură scurtă a capsei şi o smucitură pe limba fermoarului, pantalonii îi alunecară în jos.

– Chance? şopti ea strângându-i încheieturile.

Părea bizar de nesigură, uşor ezitantă. Dacă se răzgândea acum...

O sărută, lent şi profund, şi îi mângâie sfârcurile cu degetele mari. Scoţând din nou acel sunet gutural,

Sunny se ridică pe vârfuri pentru a se lipi de el. Chance îi împinse blugii până la glezne, își încolăci brațele în jurul ei și o trase jos pe pătură.

Ea icni, dându-și brusc capul pe spate.

- Aici? Acum?

- Nu mai pot aștepta.

Era purul adevăr. Nu mai putea aștepta până la lăsarea întunericului, până se târau politicos în cort, ca și cum ar fi respectat un scenariu. O dorea acum, în lumina soarelui, goală, caldă și complet spontană. Îi trase jos chiloțeii și îi eliberă gleznele din încâlceala de blugi și lenjerie.

După toate aparențele, nici ea nu voia să aștepte. Îl trase de tricou, însă, cum nu reuși să i-l scoată, Chance îl prinse de tiv și îl smuci peste cap, apoi îi desfăcu picioarele și se lăsă ușor cu toată greutatea peste ea, cuibărindu-se în scobitura dintre coapsele ei depărtate.

În timp ce Sunny îl privea încremenită, Chance scotoci în buzunar după prezervativul pe care îl pusese acolo mai devreme, apoi se ridică doar atât cât să-și descheie blugii și să-i împingă până jos. Își puse prezervativul dintr-o singură mișcare bruscă, îndelung exersată. Când se coborî din nou peste ea, Sunny își sprijini mâinile pe umerii lui ca și cum ar fi vrut să păstreze o mică distanță între ei. Dar orice distanță era prea mult; Chance îi strânse încheieturile într-o mână și i le trase deasupra capului, ținându-le de pătură și făcând-o să-și arcuiască sânii spre el. Mâna liberă o coborî între corpurile lor pentru a-și ghida mădularul lung și tare spre intrarea moale și umedă.

Sunny se cutremură. Nu se mai simțise niciodată atât de vulnerabilă, nici atât de vie. Pasiunea lui nu era controlată și blândă, așa cum se așteptase ea, ci violentă și furtunoasă, izbind-o cu toată forța. Chance o ținea imobilizată, făcând-o să se simtă mică în fața corpului lui musculos pe când aștepta șocul sălbatic al penetrării. Era pregătită pentru el, o, atât de pregătită! Tânjea dureros, ardea de dorință. Voia să-l implore să se grăbească, dar nu reușea să tragă suficient aer în piept. Când

el coborî mâna, Sunny simți între coapse atingerea ușoară a degetelor lui, apoi mădularul lui rigid și fierbinte împingându-se în despicătura incandescentă.

Totul în ea păru să se contracte, să se strângă ca un arc, concentrându-se pe acea invazie intimă. Carnea moale dintre picioarele ei începu să o ardă și să o usture, forțată să se lărgească sub presiunea lui directă. Chance se împinse mai tare, iar presiunea se transformă în durere. Sunny fu inundată de o frustrare sălbatică. Îl dorea *acum*, în ea, voia să-i elibereze dorința și tensiunea, s-o readucă, prin mângâierile lui, la acea plăcere febrilă.

Chance dădu să se tragă în spate, însă ea nu îl putea lăsa, nu putea îndura să piardă ceea ce atingerea lui doar îi promisese. Își refuzase atât de multe lucruri, dar nu și asta, nu acum. Își împleti picioarele în jurul coapselor lui și își ridică șoldurile, împungându-se cu forță în el.

Nu reuși să-și stăpânească strigătul subțire ce îi țâșni din gât. Fără vlagă de pe urma șocului, se prăbuși pe pătură moale ca o cârpă. Chance se urcă peste ea, blocând lumina soarelui cu umerii săi lați. Era o siluetă întunecată și masivă, cu forma încețoșată de lacrimile ei. Îi murmură cuvinte liniștitoare în timp ce se împingea mai adânc și mai adânc, până ajunse cu totul îngropat în ea.

Îi eliberă mâinile pentru a o strânge la piept. Sunny se agăță de umerii lui și se ținu cât de strâns putea, fiindcă fără forța lui avea impresia că ar fi putut să se dezintegreze. Nu se așteptase să doară atât de rău, să îl simtă atât de mare și fierbinte în ea, sau atât de adânc. O invadase complet, preluând controlul asupra corpului ei și dictându-i reacțiile, chiar și ritmul respirației, bătăile inimii și viteza de curgere a sângelui prin vene.

Se mișcă blând la început, lent, așezându-și corpul pieziș astfel încât să aplice presiune exact acolo unde avea ea mai mare nevoie. O dezmierdă cu răbdare până îi reaprinse plăcerea și o sărută, explorând-o pe îndelete cu limba, apoi o atinse pe sfârcuri, le supse,

o mușcă mărunt pe lateralul gâtului. Atenția lui tandră o făcu să se miște instinctiv, ridicând și coborând șoldurile în ritmul penetrării lui. Încă stătea agățată de umerii lui, dar din pasiune în loc de disperare. Peste câteva clipe, inundată de o fierbințeală incredibil de plăcută, se auzi gâfâind.

Chance îi desfăcu și mai mult picioarele și o pătrunse mai adânc, mai tare, mai rapid. Senzațiile explodară în ea, stârnindu-i zvâcniri violente în carne. Se zvârcoli sub el, incapabilă să-și înăbușe țipetele scurte și tăioase ce îi năvăleau din piept. Ritmul susținut al penetrării nu lăsă timp spasmelor să se liniștească; o zguduiră în continuare până o făcură să urle luptându-se cu el, dorindu-și să scape, dorindu-și mai mult, și în cele din urmă – când corpul lui tare încremeni și începu să tremure – nemaidorindu-și nimic.

capitolul 8

O virgină. Sunny Miller fusese *virgină*. Încercă să se gândească, atunci când reuși să-și recapete cât de cât judecata, la ramificațiile posibile, dar nici una nu părea importantă în acel moment. Mult mai urgent era să găsească o alinare pentru femeia care făcuse dragoste pentru prima dată în viața ei pe o pătură întinsă pe pământul tare, la lumina zilei, cu un bărbat care nici măcar nu se descălțase de bocanci.

Stătea întins lângă ea pe pătură. Sunny se întorsese pe o parte, cu spatele la el, ținându-și ghemuit trupul zvelt și gol, zguduit de un tremurat vizibil. Orice mișcare i se părea un efort – și *respiratul* i se părea un efort – când își scoase prezervativul și îl aruncă. Avusese un orgasm atât de violent, încât se simțea amețit. Și dacă pe el îl afectase atât de puternic, în ciuda experienței lui, ea ce gândea? Ce simțea?

Se așteptase oare la durere sau fusese șocată?

Știa că ajunsese și ea la orgasm. Fusese la fel de excitată ca el; când el dăduse să se retragă, înțelegând

năucit ce se întâmpla, Sunny își încolăcise picioarele peste șoldurile lui și forțase intrarea ea însăși. Văzuse șocul din ochii ei când o penetrase, îi simțise reverberațiile în carne. Și îi privise fața în timp ce o excitase atent, amânându-și nemilos propria plăcere, până simțise încleștarea sălbatică dintre coapsele ei.

Atunci nimic nu mai reușise să îl țină în frâu și explodase, răvășit de descărcarea ce îl zguduise până în străfundurile sufletului.

O femeie trebuia să aibă motive foarte puternice pentru a rămâne virgină până la douăzeci și nouă de ani.

Sunny renunțase de bunăvoie, deși nu cu lejeritate, la castitatea ei pentru el. Se simțea umilit și onorat și era înspăimântat de moarte. Nu se purtase blând cu ea, nici pe parcurs, nici în momentul culminant. Chiar dacă atinsese și ea orgasmul, nu avea experiența necesară pentru a face față violenței senzuale căreia îi fusese supusă. Avea nevoie să fie ținută în brațe și liniștită până se oprea din tremurat și își recăpăta echilibrul.

Își puse mâna pe brațul ei și o întoarse pe spate. Sunny nu îi opuse rezistență, dar părea rigidă, confuză. Era palidă, cu ochii neobișnuit de scânteietori, ca și cum s-ar fi luptat cu lacrimile. Se aplecă peste ea, oferindu-i atenția și contactul de avea atâta nevoie. Tânăra femeie ridică rapid ochii spre el, apoi, îmbujorată, își feri privirea și un val de culoare dădu o tentă rozalie obrajilor ei.

Vederea acelor obraji trandafirii îl fermecă. O mângâie blând pe pântece, după care își trecu degetele peste sânii care purtau încă urmele bărbiei lui țepoase. Le alină cu limba, având grijă să nu-i provoace și alte zgârieturi, și își notă în gând să se radă următoarea dată când își făcea toaleta.

Trebuia să spună ceva, dar nu știa ce anume. Se folosise de retorica lui abilă pentru a ajunge în fortărețe, în cuiburi de traficanți de droguri și în birouri guvernamentale; avea un talent supranatural de a evalua cu viteza fulgerului orice persoană sau situație și apoi

de a spune exact ceea ce trebuia pentru a obține reacția dorită, însă toată pregătirea din lume nu ar fi putut să-l protejeze de impactul ochilor ei scânteietori și al zâmbetului ei luminos, nici să-l prevină că o femeie îl putea dezarma doar cu simțul umorului. „Sunny cea Senină" era o poreclă foarte potrivită pentru ea.

Dar în acel moment era foarte tăcută, aproape mâhnită, ca și cum ar fi regretat intimitatea lor. Și nu putea suporta acest gând. De-a lungul anilor pierduse șirul nenumăratelor femei care încercaseră să se agațe de el după încheierea actului sexual, când el se îndepărta deja, atât fizic, cât și mental, dar nu suporta gândul că această femeie anume nu se străduia să-l țină doar pentru ea. Din motive de neînțeles, indiferent dacă ceea ce se întâmplase fusese prea mult și prea repede, sau poate dintr-un motiv mai profund, Sunny încerca să păstreze distanța față de el. Nu se cuibărea în brațele lui, oftând satisfăcută, ci se retrăgea în spatele unui zid invizibil, cel care existase între ei de la bun început.

Totul din ființa lui respingea acea idee. Năpădit de o furie primitivă, hotărî că Sunny era a lui și nu avea să renunțe la ea. În clipa următoare, simțind cum mușchii i se contractau într-un nou val de dorință carnală se urcă peste ea și se strecură în teaca îngustă și umflată. Sub șocul penetrării, Sunny icni, după care își vârî mâinile între ei și își înfipse unghiile în pieptul lui, fără a încerca să-l împingă deoparte. Picioarele i se ridicară aproape automat, încolăcindu-se pe după șoldurile lui. El o prinse de coapse și le ridică și mai sus, în jurul taliei.

– Obișnuiește-te, îi spuse, pe un ton mai aspru decât intenționase. Cu mine. Cu asta. Cu noi. Fiindcă nu am să te las să te îndepărtezi de mine.

– Nici măcar pentru binele tău? șopti ea.

Tristețea diluase notele subtile de albastru din ochii ei, lăsându-i de un cenușiu gol.

Chance se opri pentru o fracțiune de secundă, întrebându-se dacă se referea la tatăl ei.

– Cu atât mai puțin, îi răspunse, după care se cufundă în misiunea plăcută de a o stârni din nou.

De data aceasta urmări exclusiv plăcerea ei; o seduse cu o pricepere ce depășea granițele experienței sexuale. Ampla lui pregătire în domeniul artelor marțiale îl învățase cum să nenorocească un om cu o atingere, cum să ucidă dintr-o singură lovitură, dar îi dezvăluise și toate punctele erogene ale corpului uman. Partea din spate a genunchilor și a coapselor, arcadele plantare delicate, jumătatea inferioară a feselor ei, toate se bucurară de atenția meritată. Sunny se umezi din nou, ușurându-i accesul. Începu să se miște în ritmul mișcărilor lui, ridicându-se pentru a-i veni în întâmpinare. Când Chance îi mângâie ghemul de nervi din scobitura șalelor, fu recompensat cu o arcuire din reflex a trupului ei care îi permise s-o pătrundă și mai adânc.

Sunny oftă cu ochii închiși. Obrajii îi scânteiau; buzele îi erau umflate și roșii. Observând semnele excitației, Chance îi șopti cuvinte de încurajare. Capul ei căzu într-o parte, iar sfârcurile întărite îl împunseră în piept. Atent, cu multă blândețe, o mușcă pe curba delicată unde gâtul se întâlnea cu umărul.

Ea țipă și căzu pradă orgasmului, luându-l prin surprindere. La rândul lui, nu intenționase să termine, dar delicata succesiune de contracții interioare ale corpului ei făcu să fie invadat de o plăcere sălbatică, ce îi scăpă de sub control.

Încercă să se oprească, încercă să se retragă, însă corpul efectiv refuză să-l asculte. În schimb, o penetră adânc și se cutremură din cap până în picioare când sămânța lui țâșni în tunelul fierbinte și umed. Își auzi propriul țipăt grav, răgușit; apoi, atât timpul, cât și rațiunea dispărură, și tot ce mai rămăsese din el se prăbuși greoi și fără vlagă peste ea.

Solul canionului se îmbrăcase deja în umbre când o înveli în pătură și o duse în brațe până la streașina ce le servea drept adăpost. Stâncile din jur blocau soarele peste zi, dar îi și absorbeau căldura, astfel că noaptea, când temperatura scădea vertiginos, în micul lor colțișor confortabil era sensibil mai cald decât afară. Sunny

căscă, toropită de satisfacție, și își sprijini capul pe umărul lui.

– Pot să merg, îl asigură, deși nu făcu nici un efort să-și coboare picioarele pe pământ.

– Hei, eu îmi joc rolul de mascul feroce acum, protestă el. Nu-mi strica momentul.

Ea își dădu capul pe spate pentru a-l privi.

– Și totuși nu te prefaci, așa-i?

– Nu, recunoscu el, stârnindu-i un hohot de râs.

Timpul reușise să-i scape complet câtă vreme plutiseră în toropeala de după împreunarea pasională. Soarele coborâse atât de mult în văzduh, încât nu mai lumina decât buza de sus a canionului. Tonurile de roșu și auriu și violet ale pietrelor luaseră foc în asfințit, iar cerul se colorase într-un mov-închis.

– Mă duc să verific cursele cât încă mai avem câteva minute de lumină, spuse el, punând-o jos. Stai cuminte. Nu lipsesc mult.

Sunny stătu cuminte cam două secunde, apoi sări în picioare. Se spălă și se îmbrăcă rapid, de parcă hainele i-ar fi oferit protecție. Avea senzația tulburătoare că nimic nu mai era la fel cum fusese înainte ca Chance să o poarte în brațe la soare. Fusese pregătită să facă dragoste cu el, dar acel asalt copleșitor asupra simțurilor ei o surprinsese total. Sperase să aibă parte de plăcere, însă descoperise în schimb o pasiune atât de puternică, încât nu o putea controla.

Și, mai ales, Chance își dezvăluise adevărata față de prădător. O mai întrezărise ocazional și înainte, în momentele în care forța personalității sale îi străpunsese autocontrolul. Ar fi trebuit să-și dea seama încă de atunci; nimeni nu fereca o cameră goală cu o ușă de fier. Faptul că el se stăpânea perfect îi oferise senzația rară că era în siguranță, îndemnând-o să ignore puterea zăgăzuită de acea poartă și să nu se gândească la consecințele care s-ar fi produs dacă s-ar fi revărsat vreodată. În după-amiaza aceea, aflase.

Chance făcuse parte din trupele de vânători de munte. Acest detaliu ar fi trebuit să îi spună tot ce avea

nevoie să știe despre el, dar stresul aterizării forțate și îngrijorarea ei legată de Margreta o împiedicaseră să-i vadă adevărata natură.

Un fior senzual îi coborî pe șira spinării când își aminti ora - sau orele - tumultoase petrecute pe pătură. Fusese neputincioasă, complet luată prin surprindere de forța propriei reacții. Știuse de la început că el o tulbura așa cum n-o mai făcuse nici un alt bărbat până atunci, dar tot nu fusese pregătită pentru o învolburare atât de aprigă a simțurilor ei. Chance nu era singurul obișnuit să țină totul sub control; capacitatea ei de a păstra controlul asupra oricărei situații îi salvase viața de multe ori, însă acum descoperise că nu îl putea controla nici pe el, nici pe ea însăși.

Nu fusese nicicând mai înspăimântată.

Sentimentele ei se amplificaseră exponențial în ultimele ore. Nu era doar din cauza sexului, care fusese cu mult mai intens și mai dur decât și-l imaginase ea vreodată. Nu, era din cauza acelei părți din personalitatea lui pe care și-o dezvăluise, partea pe care încercase să o țină ascunsă și care o atrăgea atât de puternic încât știa că doar moartea ar fi putut pune capăt iubirii pe care o simțea pentru el. Chance făcea parte dintr-un soi foarte special de bărbați, era un războinic. Toate piesele pe care ea le intuise se așezaseră la locul lor, formând imaginea unui bărbat care avea să păstreze pentru totdeauna o latură sălbatică și necruțătoare, un bărbat dispus să-și rișteze pielea, să înfrunte gloanțele, să apere ceea ce iubea. Era complet opusul tatălui ei, care își dedicase viața distrugerii.

Sunny nu avusese de ales de prea multe ori în trecut. Mama lor le dăduse spre adopție atât pe ea, cât și pe Margreta într-o încercare de a le salva, dar nu reușise să se desprindă complet de ele. În schimb le transmisese toate deprinderile pe care le învățase atât de greu, le arătase cum să se ascundă, să dispară - și, dacă se dovedea necesar, cum să lupte. Forțată de împrejurări, Pam Vickery Hauer devenise expertă în tacticile unui război de gherilă personal. Le vizita ori de câte ori putea

să o facă fără a le pune în pericol, iar generoșii soți Miller se străduiau de fiecare dată să-i ofere cât mai mult timp alături de fiicele ei.

Când Sunny avea șaisprezece ani, norocul Pamelei se epuizase în cele din urmă. Tatăl lor avea la dispoziție o rețea extinsă și mult mai multe resurse decât ar fi putut strânge vreodată soția lui fugară. Logic, fusese doar o problemă de timp până s-o găsească. Iar când fusese în cele din urmă încolțită, Pamela își luase singură viața pentru a nu se expune riscului ca, fie prin tortură, fie folosind droguri, el să-i smulgă informații despre ascunzătoarea fetelor.

Aceasta era moștenirea lui Sunny, o viață trăită în umbră și o mamă curajoasă care alesese sinuciderea pentru a-și proteja copiii. Nimeni nu o întrebase dacă aceasta era viața pe care și-o dorea; era viața pe care o avea, deci trebuia să o trăiască așa cum știa mai bine.

Nici decizia de a trăi departe de Margreta nu îi aparținuse; sora ei hotărâse astfel. Margreta era mai mare; ea avea propriii demoni de înfruntat, propriile bătălii de dus și nu stăpânise niciodată la fel de bine ca Sunny tehnicile pentru supraviețuire pe care le învățaseră de la mama lor. Deci Sunny își pierduse sora, iar când muriseră soții Miller, mai întâi Hal, apoi Eleanor, rămăsese complet singură. Telefoanele primite de la Margreta erau singurul contact pe care îl avea, și știa că sora ei ținea ca lucrurile să continue în același mod.

Nu credea că avea forța să renunțe și la Chance. De aceea era înspăimântată până în pragul panicii, fiindcă simpla ei prezență îi punea în pericol viața. Singura ei consolare era că, așa cum îl știa ea pe Chance, era un bărbat foarte dur și competent, perfect capabil să-și păzească pielea.

Inspiră adânc, dându-și seama că nu avea rost să se gândească la problemele din viitor. Când și dacă scăpau din acel canion, atunci avea să decidă ce să facă.

Fiind prea agitată pentru a sta în loc, verifică hainele spălate și constată că se uscaseră deja. Îi luă doar câteva

minute să le strângă de pe pietre, dar când se întoarse la streașină era deja aproape întuneric.

Chance nu își luase lanterna, își aminti ea. Era o noapte neagră, fără lună; dacă nu se întorcea curând, avea să rămână în beznă. Focul arsese mocnit toată ziua, scopul fiind acela de a produce cât mai mult fum cu un consum minim de lemne, dar acum Sunny se grăbi să mai adauge bețe pentru a aprinde o flacără zdravănă. Lumina pâlpâitoare a focului penetră întunericul de sub streașină, proiectând desene mișcătoare pe peretele de piatră. Sunny scotoci printre lucrurile lor până găsi lanterna, pentru a o avea la îndemână în caz că trebuia să meargă să-l caute.

Bezna se lăsă dintr-odată, ca și cum Mama Natură și-ar fi aruncat juponul peste pământ. Sunny veni până la marginea streșinii și îl strigă tare pe Chance.

Se auzeau foșnete, șoaptele creaturilor nocturne târându-se la ale lor. O briză ușoară agita tufișurile pitice, amintindu-i de sunetul unui șarpe cu clopoței. Ascultă atentă, dar nu auzi nici un răspuns.

– Chance! Încercă din nou, mai tare de data aceasta. Nimic. La naiba, murmură ea.

Cu lanterna în mână, porni către capătul canionului, unde apa lor salvatoare se scurgea încet dintr-o crăpătură din piatră.

Înaintă prudent, având grijă unde punea piciorul. O a doua întâlnire cu un șarpe ar fi fost mai mult decât putea duce într-o singură zi. Continuând să meargă, îi strigă tot mai enervată numele. De ce nu-i răspundea? Cu siguranță o putea auzi acum; sunetul se propaga departe în aerul uscat.

Un braț solid o prinse de talie și o trase spre un corp la fel de solid. Sunny țipă speriată, dar sunetul fu întrerupt de o gură caldă și puternică. Capul i se dădu pe spate sub apăsarea buzelor ferme, așa că fu nevoită să se agațe de umerii lui pentru a nu cădea. Fără să se grăbească, Chance o stârni cu limba și o sărută până când tensiunea îi dispăru din corp și începu să se miște fluid în brațele lui.

Când ridică în sfârșit capul, respirația îi era ușor gâfâită. Trebuia totuși să protesteze:

- M-ai speriat, îl acuză ea, deși vocea îi era mai degrabă fierbinte decât mustrătoare.

- Ți-ai meritat-o. Ți-am spus să stai cuminte.

O sărută din nou, ca și cum nu s-ar fi putut abține.

- Asta face parte din pedeapsă? murmură Sunny, când el luă o pauză să respire.

- Da, spuse el, iar ea îi simți zâmbetul pe tâmplă.

- Fă-o din nou.

Chance se supuse, iar ea simți acea febră magică aprinzându-se din nou în adâncurile ființei sale. Încă o durea tot trupul de la ultima lor sesiune de amor; nu ar fi trebuit să simtă nici măcar o scânteie de dorință atât de curând, și totuși o simțea. Își dorea să perceapă întreaga forță a corpului lui superb lucrat, să îl primească în ea și să-l țină strâns, să-l simtă tremurând în momentele în care îl copleșea plăcerea exact așa cum o copleșea și pe ea.

În cele din urmă Chance se desprinse din sărut, dar ea îi simți inima bubuindu-i lângă a ei, îi simți creasta întărită din blugi.

- Ai milă, murmură el. Nici nu am să apuc să mor de foame. Am să mă sfârșesc de extenuare.

Asta îi aminti de capcanele pe care le instalase.

- Ai prins un iepure? îl întrebă pe un ton plin de speranță.

- Iepure nu, doar o amărâtă de zburătoare.

Ridică mâna liberă, iar ea văzu că ținea carcasa jupuită a unei păsări ce era considerabil mai mică decât o găină obișnuită.

- Ăla nu e struțul Roadrunner, nu?

- Ce tot ai cu animalele imaginare? Nu, nu e un struț. Încearcă să fii puțin mai recunoscătoare.

- Atunci ce anume e?

- Pasăre, răspunse el scurt. După ce o pun la proțap și o întorc deasupra flăcărilor o vreme, o să fie friptură de pasăre. Asta e tot ce contează.

– În regulă, capitulă ea, auzind cum îi chiorăia stomacul. Câtă vreme nu e struțul Roadrunner. E personajul meu favorit de desene animate. După Bullwinkle.

– Când ai văzut desenele astea vechi? râse el. Nu cred că mai rulează pe undeva.

– Se găsesc pe DVD-uri, le-am închiriat de la magazinul local.

Chance o luă de braț și porniră înapoi spre tabără, râzând și povestind despre filmele lor favorite. Erau amândoi de acord că desenele pretențioase din prezent nu se comparau cu cele mai vechi în materie de umor, oricât de realiste ar fi fost cele moderne. Sunny plimbă lumina lanternei de-a curmezișul drumului, căutând șerpi.

– Apropo, de ce mă strigai? întrebă Chance brusc.

– E beznă, în caz că n-ai observat. Nu ți-ai luat lanterna cu tine.

El pufni discret, nevenindu-i să creadă.

– Veneai să *mă salvezi*?

Sunny se simți ușor jenată. Firește că un fost vânător de munte era capabil să găsească drumul spre tabără și pe întuneric. Recunoscu spășită:

– Nu m-am gândit.

– Ba te-ai gândit prea mult, o corectă el cuprinzând-o mai strâns pe după umeri.

Ajunseră la micuța lor tabără. Focul pe care îl înteți-se ea încă mai producea mici limbi roșietice care lingeau ce mai rămăsese din uscături. Chance puse pasărea pe o piatră, confecționă rapid un proțap simplu și ascuți cu briceagul capătul unui băț. Trecu țepușa prin mijlocul păsării, apoi o puse în despicăturile proțapului și adăugă câteva surcele pe foc. În scurt timp începu să picure o zeamă sfârâitoare ce înteți flăcările.

Lui Sunny îi lăsa gura apă de la mirosul delicios al cărnii gătite. Împinse o piatră mai aproape de foc și se așeză să-l privească în timp ce întorcea pasărea. Stătea suficient de aproape cât să simtă căldura pe brațe; la cât de rece era noaptea deja, îi venea greu să creadă că, în urmă cu doar câteva ore, mai avusese foarte puțin până

să se topească. Nu mai dormise sub cerul liber decât o singură dată în viața ei, dar împrejurările fuseseră mult diferite. În primul rând fiindcă era singură.

Strălucirea roșiatică a flăcărilor lumina unghiurile aspre ale feței lui. Se spălase în timpul cât fusese plecat, părul încă îi era umed. Și se bărbierise. Zâmbi în sinea ei.

Chance ridică privirea și îi observă atitudinea contemplativă, moment în care un ocean de înțelegere, de conștiință senzuală, se revărsă între ei.

- Ești bine? o întrebă încet.

- Sunt în regulă.

Habar nu avea cât de tare îi scânteia fața când își încolăci brațele în jurul picioarelor și își sprijini bărbia pe genunchii strânși la piept.

- Sângerezi?

- Acum nu. Și a fost doar puțin, la început, se grăbi ea să adauge când ochii lui se îngustară cu o expresie îngrijorată.

Chance își ațintì din nou privirea asupra păsării și o întoarse cu atenție.

- Aș fi vrut să fi știut.

Ea ar fi vrut să nu știe nici acum. Motivele pentru care își păstrase până recent virginitatea nu erau un subiect pe care să-și dorească să-l analizeze.

- De ce? îl întrebă, străduindu-se să adopte un ton lejer. Ai fi fost nobil și te-ai fi oprit?

- Pe toți dracii, nu. Aș fi abordat situația un pic altfel, atâta tot.

Ei, discuția devenea interesantă!

- Ce anume ar fi fost altfel?

- Brutalitatea. Durata.

- A durat suficient, îl asigură ea zâmbind. De fiecare dată.

- Aș fi putut să fac să fie mai agreabil pentru tine.

- Dar pentru tine?

Ochii lui întunecați se ridicară fulgerător. Îi zâmbi melancolic:

– Scumpo, dacă ar fi fost o fărâmă mai agreabil pentru mine, inima mea ar fi cedat.

– La fel și eu.

– Nu am folosit prezervativ a doua oară, murmură el în timp ce întorcea iar pasărea.

– Știu.

Nu ar fi avut cum să nu observe dovada.

Privirile li se înlănțuiră și se treziră din nou prinși în acea comunicare mută. Era posibil să o fi lăsat însărcinată, o știau amândoi.

– Cum stăm cu încadrarea în timp?

– Suntem la limită, zise Sunny.

Făcuse deja calculul, dar nu era un risc pe care să vrea să și-l mai asume.

– Dacă n-am fi captivi aici... începu el, apoi ridică din umeri.

– Ce-ar fi atunci?

– Nu m-ar deranja.

Un val de dorință o inundă instantaneu și își dădu seama că ar fi sărit pe el chiar în acea clipă. Își adună toate forțele ca să se controleze și să rămână așezată. Se gândi că hormonii erau niște diavoli vicleni, pregătiți să-i submineze bunul simț doar fiindcă el menționase că ar fi vrut să o lase gravidă.

– Nici pe mine, recunoscu ea.

Îl urmări să vadă dacă avea aceeași reacție. O pată de culoare îi încinse brusc pomeții sculptați, iar un mușchi al fălcii i se contractă. Mâna i se strânse pe protap până când încheieturile degetelor i se albiră. Da, trecea prin aceleași stări, își spuse, fascinată de eforturile lui de a se stăpâni.

Când consideră că pasărea era gata, Chance luă frigăruia, împinse cu piciorul o altă piatră lângă a ei și se așeză. Folosindu-și briceagul, tăie o feliuță de carne și i-o întinse.

– Ai grijă, să nu te arzi, o avertiză, când ea se întinse nerăbdătoare.

Sunny plimbă rapid felia dintr-o mână într-alta, suflând peste ea pentru a o răci. Când reuși să o țină

fără să se ardă, mușcă ezitant. Papilele ei gustative explodară de plăcere, detectând aromă de lemn și fum și carne de pasăre.

– O, ce bun e, gemu ea, mestecând încet pentru a savura gustul până la ultima picătură.

Chance își tăie și lui o felie și, când mușcă prima dată, păru la fel de satisfăcut de cina lor. Mestecară în tăcere o vreme. Luau câte o bucată pe rând, dar Sunny se opri din mâncat cu mult înainte de a fi sătulă. El era mult mai mare decât ea și, dacă mâncau porții egale, avea să rămână flămând.

– Iar ai grijă de mine, observă el, înțelegându-i manevra. Ești o pacoste pentru imaginea mea, știai? Eu sunt cel care trebuie să aibă grijă de tine.

– Ești mult mai mare decât mine. Ai nevoie de porții mai consistente.

– Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu mâncarea, scumpo. Nu vom muri de foame. Mai este vânat prin canion, iar mâine voi căuta și plante comestibile pentru a ne completa dieta.

– Păsăret și ierburi. Exact ceea ce e la modă să mănânci în ziua de azi.

Gluma ei îl făcu să rânjească. O convinse să mai mănânce puțin din carne, apoi împărțiră unul dintre batoanele de proteine rămase. Odată foamea potolită, hotărâră că era momentul de a se retrage la culcare.

Chance înăbuși focul în timp ce ea aranja pătura în cort. Se spălară pe dinți și se duseră pentru ultima dată să-și rezolve treburile, exact ca doi oameni căsătoriți de mult timp, reflectă ea amuzată. „Casa" lor nu era grozavă, de fapt o simplă nișă în piatră, dar pregătirile lor pentru culcare i se părură foarte casnice – până când el spuse:

– Vrei să dormi cu tricoul meu? Ar semăna mai mult cu o cămașă de noapte decât cel pe care îl porți acum.

Sunny observă tulburată felul în care o privea. Inima ei își acceleră bătăile, iar corpul îi fu inundat de fierbințeala deja familiară. Chance nu avea nevoie de mai mult, își zise; îi ajungea o singură privire ca s-o excite.

Îi educase bine corpul în acel scurt interval cât stătuse întinsă sub el pe pătură. Acum că știa exact cum era să-i primească în ea mădularul lung și tare, tânjea după acea senzație. Își dorea să ajungă pe culmea convulsivă de plăcere, chiar dacă o înspăimânta cu intensitatea ei. Nu se așteptase să se simtă ca pe punctul de a se dezintegra, ca și cum sufletul i-ar fi fost smuls din trup. Într-un moment de claritate orbitor, paralizant, înțelese că nici un alt bărbat din lume nu avea să poată face acest lucru pentru ea, cu ea. El era Alesul, cu A mare, foarte mare, subliniat și îngroșat. Alesul. Nu avea să mai fie niciodată întreagă fără el.

Probabil afișase o expresie consternată, căci brusc se trezi cu Chance lângă ea, susținând-o cu un braț petrecut pe după talie și conducând-o blând, dar inexorabil spre cort. Avea să fie atent, își dădu ea seama, însă nu ar fi acceptat un refuz.

Își drese vocea, încercând să-și găsească echilibrul.

– Vei avea nevoie de tricou să-ți țină de cald...

– Glumești, nu? Când îi zâmbi, colțurile ochilor i se încrețiră. Sau credeai că am terminat pe azi?

Sunny nu se putu abține să nu-i zâmbească la rândul ei.

– Nici nu mi-a trecut prin minte. M-am gândit doar că vei avea nevoie de el *după*.

– Nu prea cred, spuse el, cu mâinile deja ocupate să-i descheie blugii.

Ajunseră amândoi goi-pușcă și cuibăriți în cort în timp record. Chance stinse lanterna pentru a economisi bateriile, astfel că fură învăluiți de o beznă totală, ca în noaptea precedentă. A face dragoste pe pipăite avea darul de a ascuți cumva celelalte simțuri, descoperi ea. Era conștientă de bătăturile de pe mâinile ce o mângâiau, de parfumul masculin amețitor al pielii lui, de mușchii puternici ce se strângeau sub degetele ei exploratoare. Gustul lui îi umplu toată ființa; săruturile lui o desfătară. Savură fermitatea fină a buzelor lui, muchiile tăioase ale dinților; îl frecă pe sfârcuri și le simți contractându-se sub degetele ei. Adoră geamătul răgușit

pe care îl scoase când îi prinse în palmă săculeții moi și grei dintre picioare și felul în care se strânseră în mâna ei.

Fu șocată când își închise palma în jurul erecției lui pulsânde. Cum naiba reușise să-l primească în ea? Coloana lungă și groasă se termina cu un capăt neted, bulbos, umezit. Vrăjită, se ghemui până reuși să ia vârful în gură și să curețe fluidul cu limba.

Chance lăsă să-i scape o înjurătură explozivă și o răsturnă pe spate, inversând pozițiile. Incinta strâmtă le limita mișcările, dar el reuși întoarcerea cu grația lui obișnuită, plină de forță.

Sunny râse, minunându-se de magia ce exista între ei, și îl îmbrățișă strâns când el se urcă peste ea.

- Nu ți-a plăcut?

- Aproape am terminat, mârâi el. Tu ce crezi?

- Cred că încă nu mi-am făcut toate poftele cu tine. S-ar putea să fiu nevoită să te pun la pământ și să te leg, dar cred că mă pot descurca.

- Sunt sigur de asta. Anunță-mă când ai de gând să mă pui la pământ, ca să fiu dezbrăcat.

În după-amiaza aceea, prinsă în vâltoarea pasiunii, nu ar fi crezut nici o clipă că ar fi putut ajunge să se simtă atât de în largul ei cu el, că ar fi putut savura împreună acea joacă senzuală. Nu i-ar fi venit să creadă cât de firesc i se deschideau coapsele pentru a face loc șoldurilor lui sau cât de confortabilă era poziția, ca și cum natura i-ar fi făcut să se potrivească perfect. De fapt, chiar așa era, doar că ea nu-și dăduse seama până atunci.

Chance îi oferi o mostră din același tratament pe care i-l aplicase ea, coborând cu sărutări pe corpul ei până când ajunse să-i mângâie cu părul interiorul coapselor. Tortura era atât de dulce, încât Sunny simți că avea să se dezintegreze. Când își recăpătă suflul, când punctele colorate de lumină se stinseră de pe fundalul pleoapelor ei închise, o sărută pe abdomen și își sprijini capul pe moliciunea lui.

- Doamne, cât e de ușor cu tine, șopti el.

Ea reuși să scoată un sunet gâtuit ce aducea a râs.

– Presupun că așa e. Cel puțin pentru tine.

– Doar pentru mine.

Din vocea lui răzbăteau tonuri întunecate de posesivitate masculină și triumf:

– Doar pentru tine, consimți ea în șoaptă.

Chance își puse un prezervativ și se strecură în teaca dintre coapsele ei. Sunny își înăbuși un țipăt; era încă umflată și o durea tot trupul, iar el era mare. Chance o penetră cu mișcări line până când ea îl acceptă mai ușor și disconfortul păli, dar, treptat, mișcările lui se accelerară și crescură în intensitate.

Chiar și atunci, Sunny simți că se stăpânea ca să n-o rănească. Când ajunse la orgasm, se trase în spate pentru a nu fi decât pe jumătate în ea și rămase acolo în timp ce corpul puternic îi fu zguduit de spasme.

După aceea îi trase tricoul lui peste cap, învăluind-o imediat în parfumul lui. Bluza încăpătoare îi ajungea până la genunchi – sau i-ar fi ajuns dacă nu i-ar fi strâns-o el în jurul taliei. O cuibări în brațele lui, fixându-și o mână mare pe fundul ei gol pentru a o ține ferm lângă el. Folosea drept pernă puloverul ei făcut sul, iar ea îl folosi pe el. O, era minunat!

– Sunny e numele tău adevărat sau este o poreclă? o întrebă, cu buzele atingând-o ușor pe păr.

Chiar în starea aceea de relaxare și satisfacție, o tresărire de prudență o făcu să ezite. Nu mai spusese nimănui cum o chema în realitate. Îi luă o clipă să-și aducă aminte că nimic din spaimele trecutului nu mai conta atunci și acolo.

– E o poreclă, murmură ea. Numele meu adevărat e Sonia, dar nu l-am folosit niciodată. Sonia Ophelia Gabrielle.

– Dumnezeule! șopti el sărutând-o. Sunny ți se potrivește. Deci porți povara a patru nume, ei?

– Da. Pe cele din mijloc nu le folosesc niciodată, însă. Dar tu? Care e al doilea nume al tău?

– Nu am așa ceva. Sunt doar Chance.

– Serios? Nu cumva mă minți fiindcă e ceva îngrozitor, de exemplu Eustace?

– Pe cuvântul meu.

– Presupun că se echilibrează, spuse ea cuibărindu-se mai comod în brațele lui. Eu am patru nume, tu ai două – împreună scoatem o medie de trei.

– Ca să vezi.

Sunny, detectându-i un zâmbet în voce, îl răsplăti cu o ciupitură măruntă, furișă, ce îl făcu să tresară. Războinarea lui se încheie mult mai târziu, cu utilizarea unui alt prezervativ.

Adormi conștientă că era mai fericită acum, cu Chance, decât mai fusese vreodată în viața ei.

capitolul 9

A doua zi dimineață constatară că în curse nu era nici o pradă. Sunny se chinui să-și stăpânească dezamăgirea. După o noapte atât de idilică și plină de plăceri, ziua ar fi trebuit să fie la fel de minunată. Un mic dejun fierbinte și sățios ar fi fost perfect.

– Ai putea să împuști ceva? îl întrebă, pe când mesteca o jumătate de baton fără gust. Mai avem opt din astea.

La un consum de un baton pe zi, aveau să rămână fără mâncare în patru zile.

Peste trei zile avea să sune Margreta.

Sunny alungă acel gând. Nu putea face nimic ca să scape de acolo la timp pentru a răspunde la telefonul Margretei. Hrana era o problemă mai urgentă.

Cu ochii mijiți, Chance studia buza canionului, ca și cum ar fi căutat o cale de ieșire.

– Am cincisprezece gloanțe în pistol și nici unul de rezervă. Aș prefera să le păstrez pentru urgențe, având în vedere că nu se poate ști cât vom sta aici. În plus, un glonț de 9 mm ar sfâșia un iepure în bucăți, iar dintr-o pasăre nu ar mai lăsa suficient cât să avem ce mânca.

Asta presupunând că aș putea nimeri o pasăre cu un pistol.

Ea nu-și făcea griji în legătură cu priceperea lui de țintaș. Probabil se descurca mult mai bine cu o pușcă, dar dată fiind pregătirea lui militară n-ar fi avut probleme nici cu un pistol. Cu privirea în poală, îl întrebă:

– Unul de calibrul 0.38 ar fi mai bun?

– Nu e la fel de puternic, deci da, pentru vânatul de mici dimensiuni ar fi mai bun. Nu grozav, dar mai bun – însă eu am unul de 9 mm, deci discuția nu își are rostul.

– Am eu unul.

Capul lui se răsuci brusc spre ea și o licărire periculoasă îi scânteie în ochi.

– Ce-ai spus?

Ea arătă din cap spre geanta ei:

– Am un pistol de 0.38, zise Sunny arătând din cap spre geantă.

Chance îi urmări direcția privirii, apoi se întoarse spre ea cu o expresie împietrită.

– Binevoiești să-mi explici cum se face că ai un pistol asupra ta? Te aflai la bordul unui avion de linie. Cum ai reușit să treci de scanere?

Nu îi plăcea să-și dezvăluie toate secretele, nici măcar în fața lui Chance. O viață întreagă petrecută pe fugă îi întipărise prudența până în măduva oaselor; în plus, deja îi oferise mai mult din ea însăși decât oricui altcuiva până atunci. Totuși, se aflau în aceeași barcă.

– Am niște containere speciale.

– Unde? se răsti el. Te-am văzut despachetând tot ce aveai în geantă și nu era nici un... ah, la naiba. Tubul de fixativ, așa-i?

Un fior de neliniște îi alunecă pe coloana vertebrală. De ce era furios? Chiar dacă ținea morțiș la respectarea tuturor regulilor, lucru de care se îndoia, ar fi trebuit să se bucure că aveau o armă în plus, indiferent cum ajunseseră la ea. Îndreptându-și umerii, preciză:

– Și uscătorul de păr.

Chance se aplecă asupra ei ca un înger răzbunător, cu o expresie încremenită pe față.

- De cât timp te strecori cu arme la bordul avioanelor?

- De când am început să zbor, răspunse ea glacial, ridicându-se. A naibii să fie dacă avea să-i dea voie să o intimideze cu statura lui ca și cum ar fi fost un copil recalcitrant. În continuare o intimida cu statura lui, dar nu la fel de mult. Aveam șaisprezece ani prima dată.

Se apropie de geantă și scoase obiectele la care făcuse referire. Chance se aplecă și îi smulse tubul de fixativ din mâini. Dădu jos capacul și examină duza, apoi o îndreptă spre exterior și apăsă. Din tub țâșni o ceață fină de spray.

- Chiar conține fixativ, spuse ea. Doar că în cantitate mică.

Luă tubul și desfăcu partea de jos, moment în care o țeavă scurtă îi alunecă în palmă. Punând-o deoparte, luă uscătorul și îl demontă cu aceleași gesturi abile, scoțând restul componentelor. Asamblă arma cu ușurința cuiva care repetase acest lucru de atâtea ori, încât o putea face și în somn, apoi vârî cartușele în magazie, o închise, întoarse pistolul și i-l întinse cu patul spre el.

Arma aproape că dispăru în mâinile lui mari.

- Ce dracu' faci tu cu o armă? lătră el.

- Același lucru ca tine, îmi imaginez. Se întoarse cu spatele, așa că nu văzu șocul ce apăru pentru o clipă pe fața lui. Îl port pentru autoapărare. Tu de ce îl porți pe al tău?

- Am o mulțime de pasageri în charter-ul meu, majoritatea necunoscuți. Uneori itinerarul mă duce în zone izolate. Iar eu am permis de portarmă, se răsti el. Tu ai?

- Nu, răspunse ea, nevoind să mintă. Dar sunt o femeie singură care călătorește neînsoțită și duce colete suficient de valoroase încât să se apeleze la un serviciu de curierat pentru transportul lor. Nu-i cunosc pe destinatari. Gândește-te. Ar trebui să fiu neghioabă să nu port cu mine un mijloc de protecție.

Era adevărul, în ceea ce o privea.

– Dacă motivele tale de a avea pistol sunt legitime, atunci de ce nu ai permis de portarmă?

Lui Sunny nu-i plăcu atmosfera de interogatoriu. Amantul tandru și jucăuș de peste noapte dispăruse, iar în locul lui se afla un tip care aducea a procuror.

Nu solicitase un permis de portarmă fiindcă nu voia să fie verificată în baza de date națională și astfel să atragă atenția autorităților.

– Am motivele mele, replică ea, păstrându-și tonul foarte măsurat.

– Și nu ai să mi le împărtășești, așa-i?

Îi aruncă o privire furioasă și se îndepărtă cu pași mari în direcția curselor. Chiar și acest mers apăsat al lui vădea o grație perfectă – și era complet silențios.

– Cale bătută, domnule Bună Dispoziție, îi aruncă îmbufnată.

Era o înțepătură copilărească, dar se simți mai bine după aceea. Uneori o doză de neseriozitate era exact ceea ce îi trebuia.

Neavând nimic mai bun de făcut, porni în direcția opusă, spre avion, ca să strângă alte bețe și rămurele pentru foc. Dacă Chance încerca să-i păstreze pistolul după ce scăpau de acolo – și *aveau* să scape, nu putea renunța la speranță – atunci avea să se lupte cu el.

Chance examină pistolul compact din mâna lui. Nu semăna cu nici un altul din câte văzuse până atunci pentru simplul motiv că nu provenea de la nici un producător. Era o armă care fusese confecționată de un armurier, și încă unul abil. Nu avea număr de serie, nici nume, nimic care să indice unde sau când fusese făcut. Originea lui era absolut imposibil de identificat.

Nu se putea gândi la nici un motiv bun pentru care Sunny ar fi avut așa ceva, dar se putea gândi la mai multe motive rele.

După ziua precedentă se convinsese în mare măsură că era nevinovată, că nu avea absolut nici o legătură cu tatăl ei. O prostie din partea lui, însă pusese semnul egal între castitate și onoare. Doar fiindcă o femeie

nu se tăvălea cu o mulțime de bărbați nu însemna că era un cetățean respectabil. Nu însemna decât că nu făcuse sex.

El știa cum stăteau de fapt lucrurile. Era mult mai familiarizat cu întunericul din sufletul oamenilor decât cu bunătatea, fiindcă alesese să trăiască în subteranele acelei lumi. Pe toți dracii, chiar provenea din subteran; ar fi trebuit să se simtă în largul lui acolo, și în cea mai mare parte a timpului chiar se simțea. Bezna era în permanență în sufletul său, ascunsă sub doar câteva straturi de fațadă. O folosea pentru a-și croi drum în lumea periculoasă pe care o alesese, își construise din ea o armă pe care o utiliza ca să-și apere țara și, în ultimă instanță, familia. Și, fiind un cunoscător atât de fin al iadului și al răului pervers pe care oamenii erau capabili să și-l facă unul altuia, ar fi trebuit să știe că părul auriu și ochii luminoși și scânteietori nu aparțineau neapărat unui înger. Shakespeare nimerise perfect când avertizase despre blestemații mișei zâmbitori[1].

Atâta că - *la naiba*, Sunny i se strecura sub piele. Trecuse dincolo de niște mecanisme de apărare despre care el ar fi putut jura că erau impenetrabile, și o făcuse cu o ușurință ieșită din comun. Întrucât o dorea, aproape se convinsese singur că era inocentă.

Aproape. Erau însă prea multe lucruri pe care nu și le putea explica, iar acum apăruse și acest pistol imposibil de identificat pe care ea îl introducea fraudulos la bordul avioanelor, ascuns în containere foarte eficiente și simple. Scanerele aeroportului identificau metalul, dar dacă agentul de securitate devenea suficient de bănuitor cât să verifice, nu ar fi găsit decât niște accesorii de coafură normale pentru o femeie. Tubul de fixativ chiar conținea spray, și nu se îndoia că și uscătorul de păr funcționa.

Dacă Sunny reușea să urce cu un pistol la bordul unui avion, atunci și alții puteau să o facă. Îi îngheță sângele în vine când se gândi la cât de multe arme

[1] Aluzie la *Hamlet*, Actul I, Scena 5, „O, villain, villain, smiling, damned villain!" (n. red.)

zburau peste tot în orice moment. Securitatea aeroporturilor nu intra în sfera lui profesională, dar al naibii să fie dacă nu-și găsea timp să împartă câteva mustrări în această privință.

Își alungă furia pentru a putea să se concentreze pe această misiune. Spera că nu o dăduse în bară prin scena de mai devreme, dar dezamăgirea lui fusese prea tăioasă pentru a putea să și-o stăpânească. Plăcerea nopții pe care o petrecuseră împreună ar fi trebuit să compenseze cu vârf și îndesat acea primă ceartă a lor. Lipsa ei de experiență cu bărbații era un obstacol pentru Sunny; avea să fie ușor de manipulat, spre deosebire de o veterană a luptelor în așternut, care ar fi fost mai circumspectă și mai blazată. Chance avea în continuare cărțile câștigătoare, și în scurt timp avea să le joace.

Ajunse la punctul pe care îl identificase anterior și se așeză astfel încât să fie cufundat în cele mai adânci umbre ale dimineții. Sunny nu ar fi putut să-l ia prin surprindere acolo, de unde vedea clar până la o anumită piatră de pe buza canionului. Scoase din buzunar un tub subțire ca un creion, lung de vreo cinci centimetri, care, când era apăsat, emitea un fir de lumină laser extraordinar de intensă.

Îndreptă tubul spre piatra de pe marginea prăpastiei și îl aprinse ritmat, trimițând semnale scurte în codul pe care îl stabilise cu Zane. Transmitea în fiecare zi, atât pentru a-și informa fratele că totul era în regulă, cât și ca să-i spună că nu era cazul să fie salvați încă.

Văzu un semnal de răspuns; mesajul fusese recepționat. Oricât de atent supraveghea acea piatră, nu vedea nici urmă de mișcare. Era el însuși al naibii de bun la camuflarea deplasărilor, dar Zane era extraordinar, chiar și pentru un ofițer SEAL. În caz de conflict, Chance n-ar fi vrut să aibă pe nimeni altcineva alături în locul fratelui său.

Odată misiunea îndeplinită, se instală într-un loc umbrit de unde să poată urmări firicelul de apă. Cum capcanele nu fuseseră productive peste noapte, trebuia să împuște ceva pentru cină. Era dispus să rabde

de foame pentru a-și realiza obiectivele, însă doar dacă era nevoit. Dacă un iepuraș își făcea apariția pe acolo, avea să o sfârșească prost.

Pe când străbătea fundul canionului strângând uscături, Sunny studia pereții de piatră. Căuta o fisură, o potecă de animale, orice care ar fi putut să indice calea spre libertate. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut echipamente de alpinism, își spuse cu regret. O frânghie, colțari, orice. Încercase să anticipeze orice necesitate posibilă când își făcuse bagajul, dar cumva nu îi trecuse prin minte că ar fi putut rămâne prizonieră într-un canion fără ieșire.

În cea mai mare parte, pereții erau perpendiculari. Chiar și acolo unde stăteau ușor înclinați, unghiul nu varia prea mult de la nouăzeci de grade. De-a lungul milioanelor de ani, eroziunea produsă de vânt și ploaie crease în piatră caneluri ce aduceau cu undele unei ape. Singurul semn că acel canion nu era invincibil erau grămezile de pietriș din locurile unde stâncile mai mici se fărâmițaseră și căzuseră.

Trecu de mai multe astfel de grămezi până să-i pice fisa.

O tresărire fragilă de speranță îi făcu stomacul să se contracte când investigă un vraf de pietre împrăștiate. Părea a fi un bolovan mai mare ce căzuse de pe buza canionului și se sfărâmase la impact. Luă o piatră cât pumnul și, când își trecu degetul mare peste suprafața ei, constată că avea textura unei bucăți de șmirghel. „Gresie", își spuse. Avea o nuanță superbă de roz. Și era moale.

Pentru a-și confirma suspiciunea, izbi piatra de o alta mai mare, iar aceasta se sparse în mai multe bucăți.

Acest loc nu era potrivit; era prea abrupt. Avansă lent, ridicând privirea spre buza canionului și încercând să găsească un loc în care peretele să stea înclinat în spate, oricât de puțin. Era tot ce își dorea, doar o înclinare ușoară, suficientă ca unghiul să nu fie atât de brutal.

Acolo. Când își croi drum printre pietre și tufișuri pentru a cerceta mai îndeaproape, văzu oportunitatea

pe care o tot căutase. Își trecu mâna peste piatră, bucurându-se când îi simți textura de șmirghel sub palmă. Și totuși, poate că...

Se întoarse în fugă în tabără și își scoase ondulatorul din geantă. Chance nu o întrebase, dar pistolul nu era singura armă pe care o purta cu ea. Desfăcu rapid țeava de metal de pe mâner și scoase un cuțit cu o lamă îngustă, dar tăioasă și aproape indestructibilă.

Ideea ei se încadra undeva între una cu sorți reduși de izbândă și una de-a dreptul nebunească, dar nu se putea gândi la alta cât de cât fezabilă. Cel puțin ar fi însemnat să facă *ceva* în loc să aștepte pur și simplu o salvare care poate nu avea să mai sosească niciodată.

Trebuia să-și protejeze mâinile, dar nu avea mănuși. Deschise în grabă trusa de prim-ajutor și scoase sulul de tifon. Înfășură pânza în jurul palmelor și și-o trecu printre degete, apoi lipi capetele rămase. Rezultatul fu o pereche de mănuși brute, dar mai bune decât nimic, își spuse. Văzuse mănușile pe care le purtau alpiniștii, cu degetele dezgolite; era nevoită să se descurce cu acea improvizație aproximativă. Avea să se aleagă cu bășici în palmă, desigur, însă era un preț mic de plătit dacă reușeau să scape de acolo.

Ținând cuțitul în mână, se întoarse la locul ales și căută modalitatea optimă de a-și duce la îndeplinire planul. Avea nevoie de o altă piatră, își dădu ea seama, una care să nu fie moale. Orice piatră sfărâmicioasă ar fi fost inutilă. Căută prin jur și găsi în cele din urmă o piatră gri-închis, cu suprafața găunoasă, de mărimea unui grepfrut și suficient de grea pentru scopul urmărit.

Înfipse vârful cuțitului în gresia moale a peretelui, strânse piatra în mâna dreaptă și izbi cuțitul cu ea, băgând lama mai adânc. Smulse cuțitul din perete, îl mută puțin la dreapta și izbi din nou. A treia oară îl vârî în unghi drept față de scobitura inițială și îl bătu în jos. O bucată din gresie se desprinse, lăsând în urmă o mică scobitură.

– S-ar putea să meargă, totuși, rosti ea cu voce tare.

Cât timp îi putea lua să taie în piatră prize pentru mâini până la buza prăpastiei? Era măcar posibil? Refuză să se oprească asupra acestor întrebări. Avea de gând să încerce; trebuia, de dragul Margretei și al ei însăși, să facă tot ceea ce îi stătea în putere pentru a reuși să scape de acolo.

Două ore mai târziu, detunătura asurzitoare a unui foc de pistol reverberă în canion, speriind-o atât de tare încât nu lipsi mult să cadă. Se agăță de piatră, cu obrazul apăsat pe suprafața aspră și inima bubuindu-i de spaimă. Nu se afla prea sus, doar la vreo trei metri, dar solul canionului era plin de pietre și orice cădere i-ar fi provocat cu siguranță răni.

Își șterse sudoarea de pe față. Temperatura creștea cu fiecare minut, iar stânca devenea tot mai fierbinte. Stând cu degetele înfipte în scobiturile pe care le tăiase, era nevoită să se încline spre interior, sprijinindu-se de perete pentru a-și ține echilibrul, căci avea nevoie de ambele mâini libere pentru a mânui cuțitul și piatra. Acum nu mai putea folosi nici pe departe la fel de multă forță, altfel impactul ar fi aruncat-o de unde stătea cocoțată.

Gâfâind, ridică mâna deasupra capului și lovi orbește cu piatra. Fiindcă trebuia să stea lipită de perete ca să nu cadă, nu vedea unde dădea. Uneori nimerea bine, iar cuțitul mușca din piatră, alteori se lovea peste mână. Fără îndoială exista o modalitate mai bună de a face acest lucru, însă nu-i venea nimic în minte. Era antrenată să se descurce cu mijloacele pe care le avea la dispoziție; urma să reușească și de data aceasta. Trebuia doar să fie atentă și să aibă răbdare.

– Pot face asta, șopti ea.

Chance aduse iepurele jupuit și curățat înapoi în tabără. Găsise și un cactus cu fructe comestibile și îi tăiase două dintre ele, înțepându-se de mai multe ori în timp ce îndepărta spinii. Fructul de cactus, cu proprietăți nutritive importante, de regulă se prăjea în tigaie, dar se gândi că și copt avea să fie bun.

Furia i se potolise. În regulă, deci Sunny îl trăsese pe sfoară. Nu o dăduse în bară cu misiunea lui; totul decurgea conform planului. Nu trebuia decât să-şi amintească să nu se lase amăgit de acea faţadă atât de fermecătoare pe care o prezenta ea lumii, iar planul avea să meargă exact aşa cum anticipase el. Chiar dacă nu o putea face să-l iubească, o putea face să se creadă îndrăgostită, şi nu avea nevoie de nimic altceva. Puţină încredere, câteva informaţii şi era pe cai.

Intră sub streaşină, recunoscător pentru răcoarea oferită de umbră, şi îşi dădu jos ochelarii de soare. Sunny nu era acolo. Se întoarse şi cercetă din priviri atât cât putea vedea din canion, dar nu reuşi să o găsească. Tricoul verde şi blugii bej nu prea ieşeau în evidenţă, reflectă el. Brusc îşi dădu seama că hainele ei reprezentau un camuflaj foarte eficient. Oare le alese anume cu acest scop? Fără îndoială. Tot conţinutul genţii ei era menit pentru supravieţuire, deci de ce ar fi fost diferită vestimentaţia?

– Sunny!

Vocea îi răsună cu ecou, apoi se stinse. Ascultă, dar nu primi nici un răspuns. La naiba, unde era?

Focul aproape se stinsese, ceea ce însemna că nu-l mai alimentase de ceva vreme. Se aplecă şi mai puse câteva lemne, apoi înţepă iepurele cu frigăruia şi îl fixă pe proţap, mai mult pentru a-l feri de târâtoare decât din alte motive. Focul era prea slab pentru a pătrunde carnea, însă fumul avea să-i dea o aromă plăcută. Înfăşură fructele de cactus în batistă şi se întoarse sub streaşină ca să le aşeze la umbră până era pregătit să le gătească.

Primul lucru pe care îl observă fu trusa de prim-ajutor deschisă.

Spaima îl izbi direct în stomac. Ambalajul de hârtie fusese rupt de pe sulul de tifon; leucoplastul zăcea în capacul trusei şi fusese folosit şi el, fiindcă Sunny îi lăsase capătul desfăcut în loc să-l lipească la loc pe sul.

Un alt detaliu îi atrase atenţia. Ondulatorul fusese desfăcut în bucăţi; cele două jumătăţi zăceau în nisip.

Înjură cu sete. La naiba, ar fi trebuit să-și amintească de ondulator, în loc să presupună că pistolul era singura armă pe care o avea. Nu ar fi putut să ascundă un alt pistol în interiorul aparatului, dar un cuțit ar fi încăput.

Nu vedea nicăieri urme de sânge, dar probabil se rănise cumva. Unde dracu' era?

– Sunny! tună el, ieșind din nou în soare.

Tăcerea din jur era absolută.

Studie terenul. Era plin de urme ale pașilor ei. La un moment dat se apropiase de geantă, probabil pentru a scoate trusa de prim-ajutor, apoi pașii porneau din nou spre capătul opus al prăpastiei. Se îndreptase spre avion.

Nu conștientiză gestul de a duce mâna la pistol. Era atât de obișnuit să o facă, încât nu-i observă greutatea în mâna lui când o luă la fugă pe urmele ei.

Dacă nu ar fi văzut urmele de pași, ar fi trecut pe lângă ea. Se afla aproape de capătul canionului, dincolo de locul unde avionul se cocea la soare. Pereții de piatră erau brăzdați de sute de tăieturi, iar Sunny era cuibărită într-una dintre ele, agățată de piatră la vreo trei metri și jumătate deasupra solului.

Uluirea, neliniștea, ușurarea și furia se strânseră toate ghem în stomacul lui. Cuprins de o furie mută, o privi ridicând mâna deasupra capului și înfigând un cuțit în piatra moale, apoi, cu fața lipită de peretele fierbinte, folosind un bolovan pentru a încerca să bată cuțitul mai adânc. Din greșeală își nimeri propria mână, iar înjurătura pe care o murmură îl făcu să ridice din sprâncene.

Mâinile îi erau îmbrăcate în fâșii de tifon. Chance nu știa dacă și le bandajase fiindcă se rănise sau dacă tifonul era doar menit s-o protejeze. Nu știa decât că, în cazul unei căderi, cel mai probabil s-ar fi nenorocit, izbindu-se de pietre, și că voia foarte, *foarte* tare să îi dea câteva la fund.

Își stăpâni cu un efort impulsul de a țipa la ea. Ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă ar fi fost să o sperie, făcând-o să cadă de pe priza pe care stătea atât de precar. În schimb își băgă pistolul la șale și se apropie până

ajunse sub ea, pentru a putea să o prindă. Își impuse să folosească un ton calm.

– Sunny, sunt chiar sub tine. Poți să cobori?

Ea încremeni cu mâna dreaptă trasă în spate, pregătită să lovească din nou.

– Probabil, spuse, fără să se uite în jos. Fără îndoială mi-ar fi mai ușor decât mi-a fost să urc.

Chance înțelegea ce voia să facă Sunny, dar anvergura misiunii pe care și-o asumase îl năuci. Doar pentru a-și confirma bănuielile, întrebă:

– Ce faci?

– Tai prize în piatră ca să ne putem cățăra și să ieșim de aici.

Vorbise pe un ton sumbru, ca și cum ar fi înțeles și ea cât de mici erau șansele de succes.

Chance își încleștă mâinile în pumni, făcând un efort să se stăpânească. Ridică privirea spre zidul uriaș, spre suprafața gigantică ce se întindea deasupra ei. Cei trei metri și jumătate pe care îi străbătuse deja nu erau decât o zecime din distanța totală – și erau partea cea mai ușoară.

Își puse mâna pe piatră și aproape și-o smulse imediat, simțind căldura ce iradia din ea. Începu să fie măcinat de o nouă grijă. Nu-i spuse că era cea mai tâmpită idee pe care o auzise vreodată, așa cum ar fi vrut să facă, ci o avertiză:

– Scumpo, piatra e prea fierbinte. Coboară înainte să te arzi.

Sunny râse, dar fără umorul ei obișnuit.

– E prea târziu.

„Gata cu dulcegăriile", se gândi Chance.

– Aruncă imediat cuțitul și dă-te jos naibii de pe stânca aia, lătră el pe un ton poruncitor.

Spre surprinderea lui, Sunny lăsă să-i cadă cuțitul, apoi piatra pe care o ținea în mâna dreaptă, aruncându-le pe amândouă într-o parte ca să nu-l lovească. Fiecare mușchi din corpul ei era tensionat de efort când se întinse după prizele pe care le tăiase și începu să coboare încet, căutând scobiturile cu vârful piciorului.

El o aștepta cu mâinile întinse în sus pentru eventualitatea în care cădea. Bicepșii ei se contractară, iar el își dădu seama din nou cât de puternică era cu adevărat. Nu ajungeai la un asemenea nivel doar făcând jogging din când în când sau mergând ocazional la o sală de forță. Era nevoie de perseverență și timp; știa acest lucru fiindcă și el se menținea într-o condiție fizică excelentă. Programul ei de sport includea probabil cel puțin o oră de exerciții, poate două, în fiecare zi. Poate că fusese ocupată să facă flotări cât timp el se dusese să verifice cursele.

Furia ce îl mistuia până în adâncul ființei sale păli în fața îngrijorării cât timp o urmări coborând lent. Era atentă și nu se grăbea, deși piatra îi ardea degetele. Chance nu mai spuse nimic, nevoind să-i distragă atenția; se mulțumi să aștepte, nu foarte răbdător, ca ea să ajungă suficient de aproape încât să o prindă.

În cele din urmă putu să-i apuce gleznele și să i le ghideze spre următoarele scobituri.

- Mulțumesc, gâfâi ea.

Când mai coborî o jumătate de metru, Chance o prinse din dreptul genunchilor și o dezlipi de pe piatră. Sunny țipă, chinuindu-se să-și recapete echilibrul, dar acum că pusese mâna pe ea nu avea de gând să-i mai dea drumul. Înainte ca ea să apuce să-și recapete suflul, o întoarse și o aruncă peste umărul lui cu fața în jos.

- Hei!

- Taci, spuse el printre dinți. Se aplecă să ridice cuțitul de pe jos, după care porni spre tabără. M-ai speriat de moarte.

- Mă bucur. Și-așa nu ai suficientă frică de moarte.

Îl prinse de talie ca să nu cadă. Chance spera doar că nu avea să-i ia pistolul de la betelia pantalonilor și să-l împuște, având în vedere că îi era atât de la îndemână.

- La naiba, să nu-ți treacă prin minte să glumești pe tema asta!

Fundul ei răsturnat era foarte aproape de mâna lui. Tentația îl măcina. Acum că o văzuse jos, voia să se răzbune cumva pentru că fusese nevoit să treacă printr-o

asemenea spaimă. Își permise câteva clipe de fantezie în care ea avea blugii coborâți până la genunchi și era întinsă de-a curmezișul în brațele lui.

Când își dădu seama că mângâia cu palma curbele rotunde ale feselor ei, renunță cu regret la acea imagine mentală. Unele lucruri nu aveau să se întâmple. După ce îi trata rănile de pe mâini și îi trăgea o săpuneală pentru că își asumase un asemenea risc, era pe deplin hotărât să-și consume spaima și furia petrecând o oră sau două pe pătură cu ea.

Cum era posibil să o dorească în continuare atât de mult? Nu mai era ceva care să țină de munca lui, asta ar fi fost simplu de acceptat. Era deja o obsesie profundă și mistuitoare, care-l scormonea până în adâncul ființei lui. Încercase să-i dea o aparență mai frivolă pentru binele ei, dar dacă Sunny ar fi fost mai experimentată și-ar fi dat seama că un bărbat nu făcea dragoste cu o femeie de cinci ori într-o noapte doar fiindcă ea era disponibilă.

În ritmul acesta, trei duzini de prezervative nu le-ar fi ajuns nici măcar o săptămână. Folosise deja șase și era posibil să mai aibă nevoie de altele două sau trei până să se liniștească după spaima pe care i-o provocase ea.

Realitatea crudă era că un bărbat nu făcea dragoste cu o femeie atât de des decât dacă voia să-și lase amprenta asupra ei.

Nu avea să iasă nimic bun din toate acestea. Nu se putea să iasă nimic bun. Trebuia să se stăpânească și să se concentreze asupra misiunii lui.

O simți adulmecând când se apropiară de tabără.

– Ești nebună? pufni el, nevenindu-i să creadă.

Sunny adulmecă din nou.

– Nu vorbi prostii. Ce miroase așa? Inspiră adânc. Miroase a... mâncare.

Fără voia lui, un zâmbet mic îi strâmbă colțurile gurii.

– Am împușcat un iepure.

Simți o oarecare agitație pe umărul lui când Sunny se întoarse pentru a putea să vadă focul. Țipătul ei

de încântare aproape îi sparse timpanele, iar zâmbetul lui se lărgi. Nu mai cunoscuse nici o femeie care să se bucure atât de mult de viață, care să manifeste o asemenea însuflețire vibrantă. Faptul că putea face parte dintr-o rețea de tâlhari și răpitori era mai presus de capacitatea lui de înțelegere.

O puse jos sub streașină și, lăsându-se pe vine lângă ea, îi luă mâinile în ale lui și le întoarse în sus ca să le inspecteze. Abia reuși să își stăpânească o tresărire de durere. Palmele ei erau nu doar arse de piatra fierbinte, ci și julite până la carne și sângerânde.

Îl străbătu un fulger de mânie când văzu cât de tare se rănise. Se ridică în picioare și începu să strige:

- Ce porcărie și idioțenie nemaivăzută! Ce naiba a fost în capul tău? Probabil nimic, se pare! Sunny, ți-ai riscat viața aventurându-te într-o cascadorie stupidă...

- Nu a fost stupidă, țipă ea, sărind la rândul ei în picioare pentru a-l înfrunta. Își strânse mâinile sângerânde în pumni. Știu riscurile. Dar știu și că e singura mea speranță de a scăpa din nenorocitul ăsta de canion înainte să fie prea târziu!

- Prea târziu pentru ce? răspunse el pe același ton. Ai vreo întâlnire weekendul ăsta?

Cuvintele îi erau încărcate de sarcasm.

- Da! Chiar am! Respirând gâfâit, îl privi mânioasă. Trebuie să mă sune sora mea.

capitolul 10

O soră? Chance se zgâi la ea. Investigația lui nu scosese la iveală nici o soră. Soții Miller nu avuseseră copii naturali, iar el nu găsise documente de adopție decât pentru Sunny. Mintea i se puse în mișcare fulgerător.

- Ziceai că nu ai familie.

- Ei bine, am o soră, spuse ea aruncându-i o privire împietrită.

„Da, cum să nu", se gândi el.

- Ți-ai risca viața pentru un telefon?

Deci se punea totuși la cale un act terorist, își spuse Chance, simțind un fior înghețat în stomac. Acesta era motivul pentru care își cără cortul după ea. Nu știa ce rol avea cortul în acel plan, dar era evident că se pregătise să dispară fără urmă.

– Pentru telefonul ăsta aș face-o. Se îndepărtă, cu toți mușchii din corp tensionați. Trebuie să încerc. Margreta mă sună pe mobil în fiecare săptămână la aceeași oră. Așa știm că suntem amândouă încă în viață. Se întoarse spre el și strigă: Dacă nu răspund la telefonul ăla, va crede că sunt moartă!

Hopa. Încă o dată, piesele enigmei fuseseră complet date peste cap. Margreta? Era un nume de cod? Scotoci prin memoria lui, care era cuprinzătoare, dar nu găsi pe nimeni cu acest prenume.

– De ce ar crede că ești moartă? Poate că pur și simplu te afli într-un loc unde nu este semnal, ca aici. Ce-i cu ea, e țăcănită?

– Am grijă să mă aflu întotdeauna undeva unde este semnal. Și nu, nu e *țăcănită!* Îi aruncă acele vorbe ca pe niște gloanțe, cu gura schimonosită de furie și gândul propriei neputințe. Problema ei e aceeași ca a mea: suntem fiicele tatălui nostru!

Pulsul lui Chance se acceleră brusc. Iată deci rezultatul dorit, obținut așa, pur și simplu. Nu avusese nevoie de seducție; furia fusese mai eficientă.

– Tatăl vostru? întrebă el cu grijă.

Lacrimile îi scânteiară în ochi, prelingându-i-se pe obraji. Și le șterse cu un gest furios.

– Tatăl nostru, spuse ea cu amărăciune. Fugim de el de când ne știm.

Piesele enigmei se amestecară și mai mult, ca și cum ar fi coborât de nicăieri un pumn care le făcuse să zboare care încotro.

„Ai grijă. Nu te arăta prea interesat. Află exact ce vrea să spună, poate se referă la influența lui."

– Cum adică fugiți?

– Adică fugim. Ne ascundem. Își șterse din nou lacrimile. Dragul nostru tată e terorist. Ne va ucide dacă ne va găsi vreodată.

Chance îi curăță blând mâinile, folosind șervețele dezinfectante din trusa de prim-ajutor, apoi unse locurile înroșite cu alifie pentru arsuri și pielea jupuită cu antibiotic. Tifonul îi protejase palmele, dar degetele îi erau într-o stare dezastruoasă. Sunny era ușor năucită. Cu doar câteva secunde în urmă țipaseră unul la celălalt, iar acum o strângea la piept, cu brațele lui închise ca o menghină în jurul ei. Îi simțise inima bubuind ca galopul unui cal mușcat de streche.

Fusese la fel de tandru cu ea ca o mamă cu un copil, legănând-o pentru a o liniști, strângând-o în brațe, ștergându-i lacrimile. Furtuna emoțională o mistuise, lăsând-o pradă confuziei; îi dăduse voie să facă orice voia fără a protesta, nu că ar fi avut vreun motiv să protesteze. Îi făcea bine să se sprijine pe el.

Satisfăcut de tratamentul aplicat mâinilor ei, Chance o așeză pe o piatră și se duse să întețească focul și să învârtă iepurele pe proțap. Apoi întinse pătura sub streașină, o luă pe Sunny în brațe și o întinse cu băgare de seamă. Sprijinit cu spatele de perete, o aranjă astfel încât să stea pe jumătate în poala lui și îi ridică fața pentru un sărut ușor.

– Ce a fost asta? întrebă ea, reușind să-i ofere un zâmbet firav. Un sărut de consolare?

Chance își trecu degetul mare peste buza ei cu o expresie concentrată, ca și cum ar fi studiat-o.

– Ceva de genul ăsta.

– Îmi pare rău că am plâns așa. De regulă mă descurc mai bine de atât.

– Explică-mi ce se petrece, murmură el. Ce-i povestea asta cu tatăl tău?

Ea își sprijini capul pe umărul lui, recunoscătoare să-i simtă forța.

– Greu de crezut, nu-i așa? Dar e liderul unui grup terorist care a făcut niște lucruri îngrozitoare. Numele lui e Crispin Hauer.

– Nu am auzit niciodată de el, minți Chance.

– Operează în cea mai mare parte în Europa, dar rețeaua lui se extinde și în State. Are chiar pe cineva infiltrat în FBI. Nu reuși să-și ascundă amărăciunea cruntă din voce. De ce crezi că nu am permis de portarmă pentru pistolul ăla? Nu știu cine e spionul respectiv, ce rang are, dar știu că e într-o poziție care îi permite să afle dacă Biroul primește vreo informație interesantă pentru Hauer. Nu voiam să apar în nici o bază de date, în caz că afla cine m-a adoptat și ce nume folosesc.

– Deci el nu știe cine ești?

Sunny clătină din cap. Își petrecuse o viață întreagă acumulând toată acea teamă în sufletul ei, iar acum nu părea capabilă să-i mai oprească revărsarea.

– Mama a luat-o pe Margreta și l-a părăsit înainte să mă nasc eu. Nu am apucat să-l cunosc. Era însărcinată în cinci luni cu mine când a fugit.

– Cum a procedat ca să se ascundă?

– A reușit să-și piardă urma. America e un loc uriaș. A fost permanent în mișcare, schimbându-și numele, plătind cu bani gheață pe care îi luase din seiful lui. Când i-a venit sorocul, a vrut să mă aducă pe lume în camera de motel pe care și-o luase peste noapte. Dar eu nu mai apăream, travaliul se tot prelungea și și-a dat seama că era ceva în neregulă. Margretei îi era foame și era speriată, plângea. Așa că a sunat la urgențe.

Chance își înfășură o șuviță de păr auriu în jurul degetului.

– Și era ceva în neregulă?

– Ieșeam cu picioarele înainte. I s-a făcut cezariană. În timp ce era ametită de la medicamente, i s-a cerut numele tatălui, iar ea nu s-a gândit să inventeze un nume, l-a scăpat pur și simplu pe *al lui*. Deci așa am ajuns eu în sistem și așa se face că știe despre mine.

– De unde știi că știe?

– A fost cât pe ce să mă prindă, o dată. Se înfioră în brațele lui, iar el o strânse mai tare. A trimis trei bărbați. Ne aflam în... Indianapolis, cred. Mama cumpărase o mașină veche și mergeam spre următoarea ascunzătoare.

Ne-au blocat în trafic. Ea i-a văzut coborând din vehicule. Ne învățase ce să facem dacă ne spunea vreodată să fugim. Ne-a târât afară din mașină și a strigat: „Fugiți!" Eu am făcut-o, dar Margreta a început să plângă și s-a agățat de mami. Așa că mami a luat-o la fugă ținând-o în brațe. Doi bărbați au pornit după ele și unul a venit după mine. Tremurând, Sunny continuă: M-am ascuns pe o alee, sub niște gunoaie. Îl auzeam chemându-mă, cu glasul stins, ca și cum ar fi cântat. „Sonia, Sonia." Repetând la nesfârșit. Știau cum mă cheamă. După o așteptare cât o veșnicie, a plecat.

– Cum te-a mai găsit apoi mama ta? Sau pe ea au prins-o?

– Nu, au reușit să scape și ea, și Margreta. Mama a învățat singură să se descurce în clandestinitate și, oriunde se afla, căuta posibilități de evadare.

„Știu cum e", reflectă Chance.

– Eu am rămas în ascunzătoarea mea. Mama ne spusese că uneori, după ce noi credeam că au plecat, oamenii răi încă ne urmăreau, așteptând să vadă dacă ieșim. Așa că, presupunând că oamenii răi erau încă acolo, am stat cât de nemișcată am putut. Nu cred că era iarnă, fiindcă nu purtam jachetă, dar când s-a lăsat noaptea mi s-a făcut frig. Eram speriată și îmi era foame, și nu știam dacă o voi mai vedea pe mami vreodată. Nu am plecat însă, iar în cele din urmă am auzit-o strigându-mă. Probabil observase unde mă pitisem și a venit să mă recupereze când a considerat că pericolul trecuse. Nu știam decât că mă găsise. După aceea a decis că nu mai putem rămâne alături de ea în siguranță, așa că a început să caute pe cineva care să ne adopte.

Chance se încruntă. Nu găsise nici un alt dosar de adopție în afară de al ei.

– Aceeași familie v-a luat pe amândouă?

– Da, însă doar eu am fost adoptată. Margreta a refuzat. Margreta... își amintește anumite lucruri. Era mai atașată de mami decât mine și i-a fost greu să se adapteze. Ridicând din umeri, Sunny adăugă: Având în vedere

condițiile în care am crescut, eu pot să mă adaptez la aproape orice.

Adică își impusese să nu se atașeze. În schimb, cu personalitatea ei senină, găsise surse de bucurie și frumusețe oriunde putuse. O strânse mai tare la piept, lăsând-o să se atașeze de el.

– Dar... spuneai că a încercat să te ucidă. Am impresia că făcea eforturi considerabile să te aducă înapoi.

Sunny clătină din cap.

– Pe *Margreta* încerca să o aducă înapoi. Pe mine nu mă cunoștea. Eu eram doar un instrument de care s-ar fi putut folosi pentru a o forța pe mami să i-o dea pe Margreta. Probabil că acum asta e tot ce-și dorește de la mine, să o găsească pe sora mea. Dacă aș fi prinsă, după ce ar afla că habar nu am unde e ea, nu aș mai avea nici o valoare pentru el.

– Nu ai habar? întrebă el surprins.

– E mai sigur așa. Nu am mai văzut-o de câțiva ani. Vocea îi trădă dorul inconștient de sora ei. Are numărul meu de mobil și mă sună o dată pe săptămână. Câtă vreme răspund la telefon, știe că e totul în regulă.

– Dar tu nu știi cum să dai de ea?

– Nu. Nu pot să le spun ceea ce nu știu. Eu mă deplasez mult, deci un telefon mobil era cea mai bună soluție pentru noi. Am un apartament în Chicago, cea mai mică și ieftină locuință pe care am reușit să o găsesc, dar nu stau acolo, e doar o acoperire. Dacă se poate spune că am un domiciliu, acela ar fi la Atlanta, însă accept toate misiunile de curierat care mi se oferă. Rareori petrec mai mult de o noapte în același loc.

– Cum ar putea să te găsească acum, având în vedere că ți-ai schimbat numele? Doar dacă nu cumva știe cine te-a adoptat, dar cum ar putea afla asta?

Nici Chance nu o găsise decât datorită acelui incident din Chicago, când coletul pe care îl transporta fusese furat. De îndată ce rosti cuvintele însă, își dădu seama că spionul infiltrat în FBI – și, pe toți dracii, avea să-l găsească și *pe el* – probabil făcuse aceleași verificări. Săpase oare la fel de adânc în straturile birocrației,

ajungând inclusiv să spargă baza de date cu dosarele de adopție confidențiale? Era posibil ca Sunny să fi fost dată în vileag. Se întrebă dacă era conștientă de asta.

– Nu știu. Știu doar că nu-mi pot permite să cred că sunt în siguranță până nu aud că a murit.

– Cum rămâne cu mama ta? Și Margreta?

– Mami nu mai e. Sunny făcu o pauză, iar Chance o simți trăgând aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit sufletește. Au prins-o. Și-a luat singură viața ca să nu riște să divulge vreo informație despre noi. Ne-a spus că o va face, și a făcut-o. Tăcu o clipă, lăsându-l pe Chance să absoarbă mâhnirea pe care i-o percepuse în glas, apoi spuse: Margreta folosește un alt nume, doar că nu știu care e. Ea suferă de o boală de inimă, deci e mai bine dacă rămâne în același loc.

Margreta ducea o viață destul de normală, în timp ce Sunny era permanent în mișcare, uitându-se mereu peste umăr, se gândi el. Aceasta era viața pe care o cunoscuse încă de la naștere, așa fusese învățată să gestioneze situația. Dar ce se întâmplase în anii pe care îi petrecuse cu familia Miller? Viața ei fusese normală atunci?

Îi răspunse chiar ea la întrebare:

– Mi-e dor să am o casă. Dar dacă rămâi undeva mai mult timp, îți formezi relații. Nu puteam risca viața altcuiva în felul ăsta. Ferească sfântul să mă căsătoresc, să am copii. Dacă Hauer m-ar găsi vreodată...

Se întrerupse, cutremurându-se la gândul torturilor pe care ar fi fost capabil Hauer să le administreze unei persoane dragi ei ca să obțină răspunsurile pe care le dorea.

Nu era logic, își zise Chance. Hauer era malefic, nebun și viclean și nu ar fi precupețit nici un efort pentru a pune mâna pe fiica lui. Dar de ce Margreta și nu și Sunny?

– De ce e atât de obsedat de sora ta?

– Nu poți să ghicești? replică ea străbătută de un nou tremur. Asta e motivul pentru care mami a luat-o pe Margreta și a fugit unde a văzut cu ochii. L-a găsit cu ea, făcându-i... chestii. Margreta nu avea decât patru ani.

Era evident că o maltrata de ceva vreme. La momentul respectiv mami descoperise deja, parțial, cine era el cu adevărat, dar nu avusese curaj să plece. După ce l-a găsit cu Margreta, nu a mai avut încotro. Vocea îi scăzu până la o șoaptă chinuită. Margreta își amintește.

Chance fu năpădit de greață. Deci Hauer nu era doar un ticălos depravat și ucigaș, ci și un pervers, un pedofil. A-l ucide ar fi fost o pedeapsă prea blândă pentru el; merita să fie sfâșiat în bucăți - cu încetinitorul.

Epuizată atât de efortul fizic, cât și de furtuna emoțională, Sunny adormi. Chance o ținu în brațe, mulțumit să o lase să se odihnească. Focul avea nevoie de uscături, dar ce mai conta? Să o țină în brațe era mai important. Să reflecteze la întreaga situație era mai important.

În primul și primul rând, credea fiecare cuvânt din ceea ce-i spusese. Emoțiile ei fuseseră prea crude și fățișe ca să le fi putut juca. Pentru prima dată, toate piesele acelei enigme își găsiseră locul, iar ușurarea lui era năucitoare. Sunny era nevinovată. Nu avea nici o legătură cu tatăl ei, nu îl văzuse niciodată, își petrecuse întreaga viață fugind de el. Acesta era motivul pentru care căra după ea un cort, cu obiectele elementare pentru supraviețuire; era pregătită să dispară în orice clipă, să intre la propriu în pământ și să trăiască în pădure până putea să iasă în siguranță și să o ia de la capăt.

Sunny nu avea cum să-l contacteze pe tatăl ei. Singura modalitate de a ajunge la el, deci, era să o folosească drept momeală. Și având în vedere ce simțea față de Hauer, nu ar fi acceptat niciodată, indiferent de circumstanțe, un plan care i-ar fi atras atenția asupra ei.

Trebuia să o facă fără a-i cere acordul, își spuse Chance sumbru. Nu îi plăcea să o folosească, dar miza era prea mare ca să abandoneze misiunea. Hauer nu putea fi lăsat în libertate pentru a continua să semene teroare și distrugere. Câți oameni nevinovați aveau să moară doar în anul acela dacă nu era prins?

Nu avea rost să mai rămână acolo; aflase informațiile pe care le căuta. Zane nu avea să ia legătura cu el decât

a doua zi dimineaţă, deci peste noapte erau blocaţi acolo. O aşează mai bine pe Sunny în braţele lui şi îşi sprijini faţa de creştetul ei. Avea să folosească acest timp pentru a-şi elabora planul de acţiune - şi pentru a folosi cât mai multe dintre prezervativele rămase.

- Du-te de aici, bombăni Sunny în zori, întorcând capul pentru a se sustrage sărutului şi desprinzându-i mâna de pe sânul ei. Nu mă atinge, vulpoiule!

Chance pufni în râs. Când ea îl trase de părul de pe piept, ţipă:

- Au! Se dădu în spate atât cât putea în spaţiul restrâns al cortului. M-a durut.

- Mă bucur. Nu cred că pot umbla. Rapidă ca un şarpe, mâna ei ţâşni spre el şi îl trase din nou de părul de pe piept. În felul ăsta poţi să te distrezi şi tu la fel de tare cum mă distrez eu.

- Sunny, spuse el pe un ton mieros.

- Nu mă lua cu Sunny, replică ea, zbătându-se să se îmbrace. Cum de-abia aveau spaţiu de mişcare, el începu să se ferească de coate şi genunchi, iar mâna îi alunecă peste câteva locuri foarte interesante. Încetează! Vorbesc serios, Chance! Prea mă dor toate ca să am chef de tăvăleală.

Mai mult pentru a tachina decât din alte motive, Chance se concentră pe un loc sensibil şi îi smulse un geamăt. Sunny ţâşni afară din cort, iar Chance se prăbuşi pe spate, râzând - până când ea ridică apărătoarea de pânză şi îl stropi cu apă rece.

- Aşa, spuse ea, profund satisfăcută de ţipătul lui. Un duş rece, exact ceea ce îţi trebuia.

Apoi o luă la fugă.

Dacă îşi închipuise că faptul că era gol avea să îl împiedice să o urmărească, descoperi că se înşelase. Chance înşfăcă o sticlă de apă când trecu pe lângă rezerva lor de provizii şi o ajunse din urmă înainte ca ea să fi apucat să parcurgă cincizeci de metri. Râdea ca o nebună, altfel poate că ar fi scăpat. Chance o imobiliză cu o mână şi îi turnă apa deasupra capului. Era rece ca gheaţa, după

ce stătuse afară toată noaptea, iar Sunny țipă și chicoti, agățându-se de el când picioarele nu o mai putură susține după atâta râs.

– Te doare prea tare să poți umbla, ei?

– N-n-nu umblam, reuși ea să îngaime printre hohote, după care își dădu părul ud de pe față.

Câteva picături reci îl stropiră pe Chance, făcându-l să se înfioare.

– La naiba, ce frig e!

Soarele de-abia răsărise, deci temperatura era probabil undeva pe la cinci grade.

– Atunci ia-ți ceva pe tine, zise ea plesnindu-l peste fund. Unde te crezi, într-o colonie de nudiști?

Chance își petrecu brațul în jurul umerilor ei și se întoarseră la tabără. Îl încânta cheful ei de joacă; pe toți dracii, totul îl încânta la Sunny, de la inteligență la voioșie. Și sexul – Doamne, sexul era incredibil. Nu se îndoia că într-adevăr o dureau toate fiindcă și *pe el* îl dureau. Noaptea trecută fusese una de pomină.

Când se trezise în după-amiaza precedentă fusese, firește, tristă, reacția normală după o emoție intensă. Chance nu vorbise prea mult, lăsând-o să se relaxeze. Ea îl însoțise cât verificase cursele, care rămăseseră tot goale, apoi se spălaseră împreună. După o cină liniștită cu carne de iepure și fructe de cactus, se retrăseseră la culcare, iar el dedicase restul nopții încercării de a-i îmbunătăți starea de spirit. Eforturile lui dăduseră roade.

– Ce-ți mai fac mâinile? o întrebă.

Dacă putea să-l tragă de părul de pe piept și să-l plesnească peste fund, însemna că alifia cu antibiotic făcuse miracole.

Sunny îi întinse mâinile, cu palmele în sus, pentru a i le inspecta. Roșeața de la arsuri dispăruse, iar buricele rănite ale degetelor se vindecaseră parțial.

– Am să le acopăr cu bandaje înainte să mă apuc de treabă.

– De ce treabă să te apuci?

Ea îl privi surprinsă.

– Să fac scobituri în stâncă, desigur.

Chance fu năucit. Se zgâi la ea, nevenindu-i să creadă ce auzise.

– N-ai să te cațări din nou pe nenorocitul ăla de perete!

Ea ridică din sprâncene într-o expresie pe care el o recunoscu acum drept „n-ai decât să zici ce vrei".

– Ba da.

Chance scrâșni din dinți. Nu putea să-i spună că urmau să fie „salvați" peste câteva ore, dar în nici un caz nu avea s-o lase să se extenueze săpând găuri în piatră.

– O fac eu, mârâi el.

– Eu sunt mai mică, obiectă ea imediat. E mai puțin riscant pentru mine.

Încerca din nou să-l protejeze. De frustrare, lui Chance îi veni să se dea cu capul de o piatră.

– Ba nu e. Ascultă, e imposibil să tai suficiente scobituri cât să ieșim de aici cățărându-ne în următoarele două zile. Ieri ai parcurs, cât, trei metri și jumătate? Dacă ai reușit să parcurgi câte trei metri și jumătate pe zi – iar azi nu ți-ar ieși atâta, având în vedere în ce hal sunt mâinile tale – ți-ar lua peste o săptămână să ajungi în vârf. Asta dacă – *dacă* – nu cazi și îți pierzi viața.

– Deci ce ar trebui să fac? Să renunț pur și simplu?

– Azi nu ai să faci naibii nimic. Ai să-ți lași mâinile să se vindece chiar și dacă trebuie să te leg de o piatră, e limpede?

Sunny păru gata să protesteze, însă Chance era mult mai mare decât ea și văzuse pe chipul lui că vorbise cât se poate de serios.

– În regulă, bombăni ea. Doar azi.

Chance spera că avea să se țină de cuvânt, fiindcă trebuia să o lase singură cât mergea să comunice cu Zane. Ferească sfântul să se întoarcă și să o găsească acolo pe stâncă!

După ce se îmbrăcă în grabă, luară un nou mic dejun rece constând din apă și un baton de proteine, căci nu mai rămăsese nimic din iepurele din ajun. A doua zi, își promise el, micul dejun avea să fie alcătuit din șuncă

și ouă, cu un munte de crochete de cartofi și un ibric de cafea fierbinte.

– Mă duc să verific cursele, îi zise. Nu avea să găsească nimic în ele. În după-amiaza precedentă, știind că urma să plece a doua zi, le dezafectase discret. Tu ocupă-te de foc și ai grijă să facă fum. Nu te obosi prea tare, am să spăl eu hainele în după-amiaza asta.

Era o promisiune pe care o putea face cu inima ușoară.

– De acord.

Chance avea de mers zece minute bune, dar se grăbi, nedorind să o lase de capul ei atâta timp. Scoțând laserul din buzunar, îl îndreptă spre piatra de pe buza canionului și începu să transmită. Zane îi răspunse imediat, solicitând o confirmare, pentru a se asigura că nu era o greșeală. În fond, nu se așteptaseră ca recuperarea să fie solicitată atât de rapid. Chance repetă mesajul și, când avu convingerea că fusese recepționat, vârî tubul înapoi în buzunar. Probabil că organizarea operațiunii nu avea să dureze prea mult. Cum îl știa el pe Zane, totul era deja pregătit.

Tocmai se întorcea spre tabără când văzu un mic bimotor zburând pe deasupra canionului. Fața i se lăți într-un rânjet. Zane nu se dezmințise!

Începu să alerge, știind că Sunny avea să nu-și mai încapă în piele de bucurie. O auzi țipând, apoi o văzu țopăind de fericire când veni să-l întâmpine.

– M-a văzut! țipă ea, râzând și plângând în același timp. Și-a balansat aripile! O să se întoarcă după noi, nu-i așa?

Chance o prinse când se aruncă în brațele lui și nu se putu abține să nu-i depună un sărut prelung și apăsat pe buze.

– O să se întoarcă. Doar dacă nu cumva credea că îi faci cu mâna în semn de salut.

Oportunitatea de a o tachina fusese prea bună pentru a rezista ispitei, având în vedere că ea îl trăsese de părul de pe piept și îi turnase apă rece peste față.

Se răzbunase deja pentru apa rece; acum i-o plătea fiindcă îl trăsese de păr.

Râsul dispăru fără urmă de pe chipul ei.

– O, nu, şopti ea consternată.

Chance nu avu suflet să ducă mai departe această prefăcătorie.

– Bineînţeles că o să se întoarcă. Faptul că şi-a balansat aripile e un semnal că te-a văzut şi va trimite ajutoare.

– Eşti sigur? întrebă ea, clipind pentru a-şi stăvili lacrimile.

– Îţi dau cuvântul meu.

– Ai să plăteşti pentru asta.

O sărută din nou, oprindu-se abia când o simţi cum se topea la pieptul lui. Nu se aşteptase să fie interesat de sex în viitorul apropiat, nu după noaptea trecută, dar ea îi dovedi că se înşelase. În cele din urme, expirând zgomotos, îi dădu drumul.

– Nu mă mai manipula, vulpoaică ce eşti. Trebuie să ne facem bagajele.

Zâmbetul ei orbitor, ca soarele la răsărit, îl încălzi până în adâncul sufletului.

Îşi strânseră lucrurile. Chance îi dădu înapoi pistolul şi o privi desfăcându-l în bucăţi şi vârând fiecare componentă în ascunzătoarea ei, apoi se întoarseră la avion şi aşteptară.

Salvarea veni sub forma unui elicopter. În aerul deşertului, palele elicei băteau un ritm bubuitor, amplificat de pereţii canionului. Pluti pentru scurtă vreme deasupra lor, apoi coborî ca un ţânţar uriaş.

Curentul spulberă nisipul, biciuindu-i, iar Sunny îşi ascunse faţa în tricoul lui Chance.

Un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu o faţă prietenoasă şi o barbă ce începuse să încărunţească, sări din elicopter.

– Aveţi nevoie de ajutor? le strigă el.

– Ba bine că nu, răspunse Chance.

Când ajunse mai aproape, bărbatul le întinse mâna.

– Charlie Jones, Patrula Aeriană Civilă. Vă căutam de câteva zile. Nu ne aşteptam să vă găsim atât de mult spre sud.

– M-am abătut de la traseu căutând un loc unde să aterizez. S-a stricat pompa de carburant.

– În cazul ăsta, aţi avut mare noroc. Relieful e accidentat pe aici. Se prea poate ca ăsta să fi fost singurul loc pe o rază de o sută cincizeci de kilometri unde aţi fi putut ateriza. Haideţi. Mă gândesc că sunteţi gata pentru un duş şi ceva de mâncare.

Chance îi întinse mâna lui Sunny, iar ea îi oferi din nou acel zâmbet scânteietor şi îşi puse mâna într-a lui, după care porniră împreună spre elicopter.

capitolul 11

Amestecul de uşurare şi regret era aproape insuportabil: uşurare fiindcă nu avea să piardă apelul Margretei, regret fiindcă timpul petrecut cu Chance, chiar şi în condiţii atât de grele, reprezentase cea mai fericită şi mai satisfăcătoare perioadă din viaţa ei, iar acum se încheiase. Ştiuse de la bun început că, odată ce se întorceau la civilizaţie, toate regulile intrau din nou în vigoare.

Nu putea şi nu era dispusă să-l pună în pericol pe Chance târându-l în viaţa ei. El îi oferise două nopţi de fericire şi decenii întregi de amintiri. Trebuia să se mulţumească doar cu atât, indiferent cât de mult o durea deja gândul de a-i întoarce spatele pentru totdeauna. Cel puţin acum ştia cum era să iubeşti un bărbat, să te bucuri de prezenţa lui, iar experienţa o îmbogăţise incredibil. Nu ar fi dat aceste câteva zile pe nimic în lume, chiar dacă urma să-şi petreacă restul vieţii în singurătate.

Prin urmare îl ţinu de mână pe toată durata zborului cu elicopterul până la o bază aeriană părăginită. Singura clădire era construită din tablă ondulată, rotunjită în partea de sus, cu o anexă de lemn în care se afla biroul. Dacă anexa avusese vreodată parte de un strat

de vopsea, urmele acesteia dispăruseră de mult, măcinate de nisipul spulberat de vânt. După ce trăise sub o stâncă timp de trei zile, Sunny avu impresia că mica bază arăta ca o bucăţică din rai.

Şapte avioane, de diverse mărci şi din diverse epoci, erau parcate cu precizie aproape militară într-o parte a pistei. Charlie Jones aşează elicopterul pe o platformă de beton din spatele clădirii principale.

Trei bărbaţi ieşiră pe uşa din spate şi veniră spre ei, plecându-şi capetele pentru a se feri de turbulenţele create de palele rotorului. Charlie îşi scoase casca de comunicaţii şi sări din elicopter.

– I-am găsit, le strigă el vesel celor trei, apoi le explică pasagerilor: Cei doi din stânga sunt piloţi ai Patrulei, colegi de-ai mei. Saul Osgood, în stânga, e cel care v-a văzut fumul azi-dimineaţă şi a transmis prin staţie poziţia voastră. Ed Lynch e cel din mijloc. Cel care se şterge pe mâini de unsoare e Rabbit Warren, mecanicul bazei. Numele lui adevărat e Jerome, dar o să facă urât dacă îl strigaţi aşa.

Sunny îşi stăpâni râsul, dar avu grijă să nu-l privească pe Chance când dădură mâna cu cei trei bărbaţi şi se prezentară.

– Nu mi-a venit să cred când ţi-am văzut avionul în bucăţica aia de canion îngust, spuse Saul Osgood după ce află povestea. Faptul că l-ai găsit e un adevărat miracol. Şi să-ţi mai şi reuşească o aterizare forţată fără motoare... Clătină din cap. V-a ajutat Cel de Sus, asta-i tot ce pot spune.

– Deci crezi că pompa de carburant este de vină, ei? întrebă Rabbit Warren în timp ce se îndreptau spre hangar.

– Toate celelalte sunt în regulă.

– E un Skylane, aşa-i?

– Da.

Chance îi spuse modelul, iar Rabbit îşi mângâie bărbia îngustă.

– S-ar putea să am o pompă numai bună. Anul trecut a venit pe aici un tip care pilota un Skylane. A comandat

câteva piese, apoi a plecat și nu s-a mai întors niciodată după ele. Mă duc să verific până vă împrospătați puțin.

Dacă „împrospătarea" respectivă avea vreo legătură cu o toaletă, Sunny era mai mult decât pregătită. Chance o lăsă să meargă prima, iar ea aproape gânguri de încântare văzând șuvoiul abundent de apă ce țâșni din robinet când roti mânerul. Și o toaletă cu rezervor! Ajunsese în rai.

După ce trecu și Chance pe la baie, se desfătară cu băuturi carbogazoase reci ca gheața luate de la un automat ponosit. Lângă acesta se afla o vitrină cu diverse gustări, iar Sunny studie oferta cu o privire entuziastă.

– Cât mărunțiș ai? îl întrebă pe Chance.

El băgă mâna în buzunarul din față și scoase toți banii pe care-i avea. Sunny alese două monede de un sfert de dolar, le băgă în automat, apăsă un buton, iar în tăviță căzu un pachet de brânză și biscuiți.

– Am crezut că o să alegi un baton de ciocolată, spuse Chance, vârând alte monede în automat și luându-și un pachet de alune.

– Ăla urmează. Ridică din sprâncene. Doar nu credeai că am să mă opresc la brânză și biscuiți, nu?

Ed Lynch deschise ușa biroului.

– Aveți nevoie să sunați pe cineva? Am anunțat AFA și au suspendat operațiunile de căutare, dar dacă aveți rude pe care doriți să le contactați, folosiți liniștiți telefonul.

– Trebuie să sun la birou, zise Sunny cu o ușoară strâmbătură.

Avea un motiv bun – unul foarte bun – pentru care nu dusese pachetul la destinație, dar, până la urmă, tot se alesese cu un client nemulțumit.

Chance o așteptă să formeze numărul, apoi se apropie de Rabbit, care, chipurile, căuta o pompă de carburant. Oamenii lui erau buni, reflectă Chance; jucaseră întreaga scenă cu atâta naturalețe, încât ar fi meritat să se afle pe scenă. Desigur, subterfugiile erau a doua lor natură, la fel ca în cazul lui.

– Totul e în regulă, șopti el. Puteți să vă retrageți după ce Charlie ne duce la canion cu pompa de carburant.

Rabbit luă o cutie unsuroasă de pe un raft improvizat pe care erau îngrămădite diverse piese și scule. Peste umărul lui Chance, o studie pe Sunny prin ușa cu geam a biroului.

– Ai avut o misiune foarte grea de data asta, șefule, zise el pe un ton admirativ. E cea mai drăgălașă față pe care am văzut-o de ceva vreme.

– Iar în spatele ei se află o persoană drăgălașă, spuse Chance luând cutia. Nu face parte din organizație.

Sprâncenele lui Rabbit se ridicară.

– Deci toate astea au fost degeaba.

– Nu, misiunea merge mai departe. Singurul lucru care s-a schimbat e rolul ei. În loc să fie cheia, ea e momeala. Fuge de Hauer de când se știe. Dacă Hauer află unde o poate găsi, va ieși din ascunzătoare. Aruncă o privire în jur pentru a se asigura că Sunny era încă la telefon și adăugă: Dă de veste că vom fi mai mult decât atenți cu ea, să ne asigurăm că nu are de suferit. Hauer i-a provocat deja destul rău.

Și avea să-i provoace el însuși și mai mult rău, își spuse Chance cu mâhnire. La cât era de înspăimântată de Hauer, când afla că Chance îi divulgase intenționat ascunzătoarea avea să-și iasă din minți de furie.

Asta avea să aducă, neîndoielnic, sfârșitul relației lor, dar știuse de la bun început că nu era decât ceva temporar. Nici el nu-și permitea să își formeze legături permanente. Situația lui Sunny avea să se schimbe după dispariția tatălui ei; nu și a lui Chance. El urma să se ocupe de o altă criză, o altă amenințare la adresa securității țării.

Doar fiindcă fusese primul ei iubit nu însemna că avea să fie și ultimul.

Ideea îi stârni un junghi de furie. La naiba, era *a lui* – își surprinse gândul posesiv și și-l înăbuși. Sunny nu era a lui; era stăpână pe ea însăși și, dacă își găsea fericirea alături de altul, ar fi trebuit să se bucure pentru ea. Merita din plin orice lucru bun care i s-ar fi întâmplat.

Nu putea totuși să se bucure. Râsul ei, pasiunea ei – le voia doar pentru el. Gândul că nu o putea avea începuse deja să-i macine o gaură uriașă în măruntaie, însă ea merita ceva cu mult mai bun decât o corcitură cu mâinile mânjite de sânge. El își alesese lumea și era perfect croit pentru ea. Era obișnuit să trăiască în minciună, să se prefacă a fi altcineva, să rămână permanent în umbră. Sunny era... luminoasă, atât prin nume, cât și prin fire. Avea să profite de prezența ei atât cât era posibil – pe toți sfinții, cum avea să profite! –, dar în final era obligat să-i întoarcă spatele.

Sunny încheie convorbirea telefonică și ieși din birou. Auzind ușa, Chance se întoarse să o privească și își permise să savureze plăcerea acelei imagini.

– Toată lumea se bucură că avionul nu s-a prăbușit, că sunt în viață, dar faptul că am scăpat nu-mi permite să beneficiez de circumstanțe atenuante, spuse ea încrețindu-și nasul. Clientul vrea în continuare coletul, deci tot va trebui să merg la Seattle.

Se apropie de el firesc, de parcă ar fi fost împreună de câțiva ani. Cu la fel de multă naturalețe, Chance se trezi petrecându-și brațul pe după talia ei subțire.

– Dă-i naibii. Arătându-i cutia, îi zâmbi poznaș: Ghici ce am.

– Cheile împărăției, replică ea cu un surâs.

– Pe aproape. Charlie o să mă ducă înapoi la avion ca să pot înlocui pompa de carburant. Vrei să vii cu mine sau rămâi aici și te odihnești până mă întorc?

– Vin cu tine, spuse ea prompt. Nu mă pricep deloc la avioane, dar pot să-ți țin companie cât timp lucrezi. Ne întoarcem aici după aceea?

– Sigur. E un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a realimenta.

În plus, așa nu avea să descopere că nu se aflau în Oregon, cum îi spusese el.

– Atunci am să-mi las geanta aici, dacă nu îl deranjează pe Rabbit.

Îl privi întrebătoare pe mecanic, iar acesta încuviință din cap.

– E perfect în regulă, doamnă. Lăsaţi-o în birou şi va fi în siguranţă ca un prunc în pântecul mamei.

Sunny se duse după geantă. Se simţea protejată, îşi dădu seama Chance, altfel nu s-ar fi despărţit în ruptul capului de geantă. În afară de îngrijorarea ei legată de Margreta, în ultimele câteva zile probabil se simţise liberă, scutită de nevoia de a privi mereu peste umăr.

Şi lui îi plăcuse mica lor aventură, fiecare clipă din ea, fiindcă el ştiuse că nu se aflau în pericol. Sunny îl făcea să se simtă mai viu decât se simţise vreodată, chiar şi atunci când era furios pe ea fiindcă îi trăsese o spaimă soră cu moartea. Iar când era îngropat în ea – atunci era mai aproape de paradis decât oricând. Plăcerea de a face dragoste cu Sunny era atât de intensă, încât aproape îl orbea.

Rânji în sinea lui pe când îşi lua propria geantă. În nici un caz nu avea s-o lase acolo; în fond, în ea se aflau prezervativele. Nu avea de unde să ştie ce s-ar fi putut întâmpla odată ce el şi Sunny rămâneau singuri.

Era deja spre sfârşitul după-amiezii când Charlie aterizează pe fundul canionului. Ridică privirea şi studie cerul cu un ochi de pilot experimentat.

– Crezi că ai suficient timp să montezi pompa înainte să se întunece?

– Fără probleme, spuse Chance.

În fond, după cum ştiau atât el, cât şi Charlie, nu era nimic în neregulă cu pompa de carburant. Avea să-şi facă de lucru o vreme, de dragul aparenţelor. Era prea puţin probabil ca Sunny să stea lângă el tot timpul, iar în această eventualitate avea să-i distragă el atenţia.

Săriră din elicopter, iar Chance se aplecă să-şi ia geanta.

– Ne vedem peste câteva ore.

– Dacă nu ajungeţi înapoi la bază, ştim unde sunteţi, spuse Charlie salutând.

Îşi plecară capetele în faţa turbulenţei produse de elicopter la decolare, apoi Sunny îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi studie canionul zâmbind.

– Ne-am întors acasă! Arată mult mai tentant acum, când știu că nu suntem blocați aici.

– O să-mi fie dor de locul ăsta, spuse Chance făcându-i cu ochiul. Dar o să aflăm la noapte dacă un pat e mai interesant decât un cort.

Spre surprinderea lui, în ochii ei se aprinse o scânteie de tristețe.

– Chance... odată ce plecăm de aici... Clătină din cap. Va fi riscant.

Chance verifică avionul câteva clipe, apoi, cu gesturi măsurate, puse jos geanta și cutia. Întorcându-se spre ea, își puse mâinile în șolduri și rosti ferm:

– Dacă încerci să-mi spui ceea ce cred eu că încerci să-mi spui, las-o baltă. Nu mă părăsești.

– Știi care e situația! Nu am de ales.

– *Eu* am. Nu ești doar o tăvăleală de ocazie care a fost disponibilă cât ne-am aflat aici. Țin la tine, Sunny. Când te uiți peste umăr, ai să-mi vezi chipul. Obișnuiește-te cu asta.

Lacrimile îi inundară ochii scânteietori, umplându-i de diamante.

– Nu pot, șopti ea. Fiindcă te iubesc. Nu-mi cere să-ți risc viața, fiindcă nu pot face față la așa ceva.

Chance își simți mușchii stomacului contractându-se. Își propusese de la bun început să o facă să îl iubească sau cel puțin să se implice într-o aventură fierbinte cu el. Reușise ambele lucruri. Se simțea deopotrivă exaltat și trist, căci urma să o trădeze.

O prinse în brațe înainte să-și conștientizeze gestul, iar gura lui ajunse peste a ei. Era disperat să îi simtă gustul, ca și cum ar fi trecut zile întregi de când nu o mai sărutase, nu doar ore. Reacția ei fu imediată și fără rezerve; se ridică pe vârfuri pentru a-și lipi mai intim șoldurile de ale lui. Chance simți sarea lacrimilor și se dădu înapoi, trecându-și degetele mari peste obrajii ei umezi. Își sprijini fruntea de a ei și murmură:

– Uiți ceva.

– Ce anume? întrebă ea trăgându-și nasul.

– Am fost vânător de munte, scumpo. Sunt ceva mai greu de ucis decât un tip obișnuit. Ai nevoie de cineva care să-ți păzească spatele, iar eu pot face asta. Gândește-te. Probabil am ajuns la știri. Când aterizăm la Seattle, să nu fii surprinsă dacă vom fi așteptați de un car de reportaj. Fețele noastre vor apărea amândouă la televizor. În plus, dispariția noastră a fost anunțată la AFA, care e un organ federal. Fără îndoială s-au scos la iveală informații despre noi. Numele noastre vor fi asociate. Dacă spionul din FBI află întâmplător cine ești, gorilele tatălui tău vor fi oricum pe urmele mele – mai ales dacă nu reușesc să te găsească pe tine.

Sunny se albi la față.

– Televiziunea?

Semăna foarte mult cu mama ei; Chance văzuse fotografii vechi cu Pamela Vicky Hauer. Orice cunoștință de-a Pamelei ar fi observat imediat asemănarea. La cât de ageră era, Sunny înțelegea și ea pericolul de a apărea la televizor, chiar și la un buletin de știri local.

– Suntem vârâți împreună în asta. Îi ridică mâna și o sărută pe încheieturile degetelor, apoi îi rânji. Din fericire pentru tine, sunt un ticălos al naibii de dur când e cazul – din fericire pentru tine și din nefericire pentru ei.

Nimic din ceea ce-i spusese ea nu reușise să-l clintească, se gândi Sunny mai târziu în acea seară, în timp ce făcea duș în apartamentul de hotel pe care îl luase Chance peste noapte – un apartament fiindcă avea mai mult de o ieșire. Avusese perfectă dreptate în privința echipei de televiziune. A echipelor, se corectă singură. Ziua fusese lipsită de evenimente, deci toate posturile din Seattle se năpustiseră asupra subiectului. Problema era că la fel făcuseră și cele două posturi naționale de știri.

Se ferise de camere atât cât putuse, însă reporterii păruseră chitiți pe ea, bombardând-o cu întrebări. S-ar fi așteptat ca măcar jurnalistele să se năpustească asupra lui, însă el afișase o expresie atât de împietrită, încât nimeni nu-l abordase. Sunny nu răspunsese la nici

o întrebare în fața camerelor, deși, la sugestia șoptită în grabă de Chance, dăduse o scurtă declarație neoficială după terminarea înregistrării.

Singura parte bună era că, aterizând la o oră atât de târzie, nu prinseseră ultimul buletin de știri al zilei. Însă dacă nu se întâmpla curând ceva mai demn de interes, povestea avea să fie transmisă peste doar câteva ore, la micul dejun, în milioane de case din întreaga țară.

Trebuia să pornească de la premisa că fusese dată în vileag. Ceea ce însemna să renunțe la slujba de curier, să se mute – nu că ar fi avut prea multe lucruri de împachetat –, chiar să-și schimbe numele. Avea să fie nevoită să își construiască o nouă identitate.

Știuse dintotdeauna că acest lucru ar fi putut să se întâmple și se pregătise atât mental, cât și cu hârtiile necesare. Noul nume nu însemna o nouă personalitate, ci doar un instrument cu ajutorul căruia să scape de tatăl ei.

Adevărata problemă era Chance. Nu se putuse descotorosi de el, deși făcuse uz de toate trucurile pe care le știa. Încercase să-l păcălească la aeroport, sărind într-un taxi când el se întorsese cu spatele, însă Chance părea să aibă un al șaselea simț în ceea ce o privea: îl văzuse intrând pe cealaltă portieră când nici nu apucase să-i dea șoferului adresa la care avea de dus coletul. O urmase îndeaproape până intraseră în camera de hotel, iar acum nu se îndoia că, dacă ar fi deschis ușa de la baie, l-ar fi găsit întins pe pat, păzind-o.

În această privință îl subestimase. Tocmai își aplica șampon pe păr când perdeaua de duș fu trasă în spate, iar Chance își făcu apariția gol-pușcă.

– Mă gândeam să economisim apa și să facem duș împreună, spuse el relaxat.

– Ha! De fapt, ți-e frică să nu plec dacă faci duș singur, replică ea întorcându-i spatele.

O palmă mare o bătu mângâietor pe fund.

– Ce bine mă cunoști!

Sunny se strădui să nu zâmbească. La naiba, de ce trebuia existe o asemenea potrivire între ei? Era capabilă

să se sustragă din mâinile oricui - o și făcuse - dar nu și dintr-ale lui.

Acaparase tot jetul de apă pentru a-și clăti părul. Chance o aștepta să termine, apoi îndreptă capul de duș în sus, făcând ca apa să-l izbească pe el în piept și pe ea drept în față. Indignată, începu să se agite:

- Asta e dușul *meu*, și nu te-am invitat. Eu controlez capul de duș, nu tu.

Știa că era o greșeală să-l provoace.

- A, da? făcu el, declanșând hârjoneala.

Cât ai zice pește, râdeau ca niște nebuni și se stropeau cu apă. Sunny se jucase mai mult cu Chance decât o făcuse din copilărie; se simțea relaxată cu el, în ciuda tuturor necazurilor care o pândeau. Trupurile lor ude și goale erau alunecoase și nici unul dintre ei nu reușea să prindă ferm vreo parte a corpului celuilalt. Cel puțin ea nu reușea. Bănuia că Chance ar fi putut câștiga hârjoana în orice clipă, folosindu-se pur și simplu de mărimea și de forța lui, dar el se stăpânea, ca și cum ar fi fost obișnuit să-și țină puterea în frâu pentru a fi pe picior de egalitate cu cineva mai slab.

Mâinile lui erau peste tot: pe sânii ei, pe fundul ei, alunecând între picioarele ei, în timp ce ea râdea și încerca să i le alunge. Unul dintre degetele lui lungi își croi drum în ea, smulgându-i un țipăt. Sunny dădu să se răsucească și să scape, însă nu voia ca torentul de excitație care-i inundase venele să dispară. Cum lupta lor în pielea goală începuse să aibă un efect previzibil asupra amândurora, Sunny luă capul de duș și îndreptă șuvoiul de apă spre fața lui. Câtă vreme Chance era ocupat să se apere de stropi, ea sări afară din duș și luă din fugă un prosop în care să se învelească.

Cu un salt, Chance se repezi să trântească ușa chiar în clipa în care Sunny încerca să iasă.

- Ai lăsat dușul pornit, îl acuză, vrând să-i distragă atenția.

- Nu eu am dat drumul la apă, zise el rânjind, după care îi smulse prosopul.

– O să se inunde podeaua, bombăni ea pe un ton mustrător.

– Trebuia spălată, oricum.

– Ba nu trebuia! Își dădu la o parte din ochi o șuviță de păr din care picura apă. O să fim dați afară. Apa o să se scurgă în camera de dedesubt și o să fim dați afară.

Chance o prinse și o întoarse cu fața spre duș.

– Oprește-l, atunci, dacă te îngrijorează.

Ea o făcu, fiindcă detesta să irosească apa și să provoace atât de multă mizerie.

– Gata, sper că ești satisfăcut.

– Nici pe departe.

O răsuci cu fața spre el ținându-i trunchiul ușor depărtat de al lui, pentru a putea să o privească după pofta inimii.

– Azi ți-am spus cât de al naibii de sexy ești?

– Azi? Nu mi-ai spus-o niciodată!

– Ba da.

– Ba nu. Când?

– Noaptea trecută. De mai multe ori.

Ea încercă să nu se lase hipnotizată de felul în care picăturile de apă stăteau agățate în genele lui negre și dese.

– Asta nu se pune. Toată lumea știe că nu poți crede nimic din ce zice un bărbat când e în... ăă...

– În tine? sugeră el rânjind.

Sunny reuși să afișeze o atitudine arogantă.

– Aveam de gând să spun „într-o situație limită", dar cred că asta se aplică doar când mori.

– Pe aproape. Când coborî privirea spre sânii ei, expresia i se modifică, iar râsul îi păli. Urcă mângâietor cu o mână pentru a-i prinde sânii în palmă și priviră amândoi degetele lui lungi și bronzate curbându-se în jurul celor două rotunjimi palide. Ești sexy, îi murmură el cu o notă de senzualitate în glas pe care Sunny o cunoștea bine, căci o auzise de multe ori în ultimele două nopți. Și frumoasă. Sânii tăi sunt crem-trandafirii până îi sărut. Apoi sfârcurile devin tari și roșii și ridicate, ca și cum m-ar implora să le sug.

Sfârcurile ei se contractară la auzul acelor cuvinte, iar vârfurile tari fură inundate de culoare. Chance gemu și își înclină capul, lăsând apa să-i picure din păr pe pielea ei în timp ce îi sărută sânii pe rând. Sunny se lăsă mult pe spate, susținută de brațul lui și de propria ei încleștare disperată pe umerii lui. Nu știa cât timp avea să mai reziste în picioare. Carnea dintre coapse îi pulsa, iar răsuflarea i se înteți se.

– Și fundul tău, mârâi Chance. Ai cel mai dulce fundulet posibil.

O întoarse pentru a putea să o mângâie pe fesele recent menționate, curbându-și palmele pe rotunjimile pline și răcoroase. Cum picioarele începuseră să-i tremure, Sunny se prinse de marginea măsuței de toaletă pentru a se sprijini. Bucata de marmură avea vreo doi metri, iar peretele era acoperit în întregime de o oglindă. Sunny aproape nu se recunoscu în femeia goală reflectată de suprafața lucioasă. Apa care i se scurgea din păr îi aluneca pe spate, iar de acolo pe podea. Chipul îi era încremenit într-o expresie de dorință; fața îi era inundată de sânge, iar ochii, acoperiți de pleoapele grele.

Când ochii li se întâlniră în oglindă, se produse parcă o descărcare electrică.

– Și aici, șopti el, strecurându-și o mână peste pântecul ei și vârându-i-o între picioare.

Antebrațul musculos arăta incredibil de puternic pe fundalul abdomenului ei palid, iar mâna lui mare îi acoperea în întregime umflătura dintre coapse. Îi simți degetele alunecând între pliurile ei de carne, mângâind-o exact așa cum îi plăcea. Gemu și se prăbuși fără vlagă la pieptul lui.

– Ești atât de moale și strâmtă, continuă el litania erotică. Abia reușesc să intru în tine. Dar odată ce reușesc, inima mi se oprește. Și nu mai pot respira. Am impresia că am să mor, dar nu pot, fiindcă e prea plăcut ca să mă opresc.

Degetele lui alunecară și mai departe. Când două dintre ele o pătrunseră, Sunny se arcui sub explozia

de senzații și scoase un țipăt gâtuit care îi arătă lui Chance exact cât de aproape era de punctul culminant.

– Nu încă, nu încă. Retrăgându-și degetele, o aplecă în față și o sprijini cu mâinile de măsuța de toaletă. Ține-te bine, scumpo.

Nu știa dacă se referea la măsuța de toaletă sau la autocontrolul ei. Ambele erau imposibile.

– Nu pot, gemu ea. Începu să-și miște șoldurile, ondulându-le, căutând descătușarea. Chance, nu pot... te rog!

– Sunt aici, spuse el, și chiar era, lăsându-se mai jos și împingându-și coapsele musculoase pentru a-i depărta picioarele.

Sunny îi simți abdomenul apăsându-se pe fesele ei, apoi capătul neted și tare al mădularului pregătindu-se să intre. Instinctiv se aplecă în față pentru a ușura penetrarea, primindu-l cu totul în ea. Chance începu să își legene șoldurile și, la a doua pătrundere în forță, Sunny fu cuprinsă de spasme, strigându-și plăcerea. Orgasmul lui explodă o clipă mai târziu. Se prăbuși peste spatele ei, rămânând înăuntru cât de adânc putea în timp ce era scuturat de gemete și convulsii.

Sunny închise ochii, chinuindu-se să respire. O, Doamne, îl iubea atât de mult încât o durea! Nu era suficient de puternică să-l alunge, nici măcar pentru a-l proteja. Dacă ar fi încercat, ar fi reușit să fugă, dar în adâncul sufletului știa că nu putea să renunțe la el. Nu încă. În curând. Avea să fie nevoită să o facă, pentru a nu-i pune viața în pericol.

Încă o zi, își spuse, cu ochii înecați în lacrimi. Încă una. Apoi avea să plece.

capitolul 12

Trecură zece zile, și Sunny tot nu reuși să fugă de el. Nu știa dacă începea să-și iasă din mână sau dacă vânătorii de munte, chiar și cei retrași din activitate, erau foarte, foarte buni la păzitul obiectivelor.

Plecaseră din Seattle a doua zi dimineaţă. Sunny era prea prudentă pentru a se întoarce la Atlanta; după cum se temuse, buletinele de ştiri prezentaseră pe larg „aventura romantică autentică" pe care ea şi Chance o trăiseră împreună. Fusese menţionat şi numele lui, dar, printr-o ironie perversă, faţa lui nu apăruse niciodată pe ecran; camera îi surprinsese ba ceafa, ba profilul în *contre-jour*, în timp ce chipul ei fusese arătat în toată splendoarea. Reporterii unei emisiuni matinale reuşiseră chiar să le dea de urmă la hotel, trezindu-i la trei noaptea pentru a-i întreba dacă erau dispuşi să vină la studioul din localitate pentru un interviu în direct.

– Pe toţi dracii, nu, mârâise Chance la telefon înainte de a-l trânti la loc în furcă.

Considerând că era mai înţelept să se refugieze undeva la adăpost de presă, părăsiseră hotelul şi luaseră un taxi spre aeroport înainte de ivirea zorilor. Avionul fusese realimentat şi era pregătit de decolare. Până să răsară soarele peste Munţii Cascadelor, ei erau deja în aer. Chance nu depusese un plan de zbor, deci nimeni nu le putea afla destinaţia. Nici Sunny nu ştiu decât atunci când aterizară în Boise, Idaho, unde îşi schimbară hainele. Purta întotdeauna asupra ei o sumă mare de bani, exact pentru o astfel de situaţie, iar Chance părea să aibă şi el destui. Fu nevoit oricum să apeleze la cardul de credit pentru realimentare, lăsând deci o urmă, dar evidenţele nu aveau să arate decât unde se aflaseră ultima dată, nu şi unde mergeau.

Prezenţa lui Chance îi dădea planul peste cap. Sunny ştia cum să dispară de una singură; Chance şi avionul lui complicau lucrurile.

De la un telefon public din Boise, sună la Atlanta şi îşi dădu demisia, lăsând instrucţiuni ca ultimul salariu să-i fie depus în cont. Avea să solicite transferul banilor când se dovedeau necesari. Uneori, ruptă de viaţa pe care şi-o construise cu atâta migală, se întreba dacă nu cumva reacţionase exagerat la posibilitatea de a fi recunoscută. Mama ei murise cu mai bine de zece ani în urmă; prea puţini oameni ar fi fost capabili

să observe asemănarea. Riscul ca vreunul dintre ei să vadă acea ştire scurtă, ce nu fusese prezentată decât o zi, era de-a dreptul infim.

Pe de altă parte, era încă în viaţă fiindcă mama ei o învăţase că orice risc, oricât de mic, era inacceptabil, deci nu avea altă soluţie decât fuga. În fond, şi riscul de a rămâne însărcinată fusese minuscul, şi iat-o totuşi aşteptând o menstruaţie care nu mai apăruse. Fuseseră imprudenţi de două ori, doar de două ori: o dată în canion şi o dată în baia hotelului din Seattle. Calendaristic vorbind, probabilitatea de a rămâne însărcinată era mică, chiar dacă nu ar fi folosit niciodată un mijloc de contracepţie, deci de ce nu îi venise ciclul? Ar fi trebuit să se întâmple cu două zile în urmă, iar ciclul ei era impecabil de regulat.

Nu îi pomeni nimic lui Chance. Poate că doar îi întârzia, cum se mai întâmplase doar de câteva ori de când ajunsese la pubertate. Fusese înspăimântată când crezuse că aveau să se prăbuşească; poate că emoţiile îi dăduseră hormonii peste cap. Se mai întâmpla.

Da, şi era la fel de probabil să-i crească aripi şi să zboare, reflectă ea cu o disperare mută. Era gravidă. Nu avea alte semne în afară de întârzierea menstruaţiei, dar simţea acest lucru până în măduva oaselor, ca şi cum, la un anumit nivel, organismul ei ar fi comunicat deja cu embrionul microscopic pe care îl adăpostea.

Ar fi fost atât de uşor să îl lase pur şi simplu pe Chance să se ocupe de toate! Era bun la aşa ceva, iar ea avea prea multe pe cap pentru a fi eficientă. Nu credea că observase cât distrată fusese în ultimele câteva zile, însă, la drept vorbind, el nici nu ştia când ar fi trebuit să-i vină ciclul.

Discutase cu Margreta de două ori şi îi spusese că avea să se dea la fund. Trebuia să obţină un alt abonament de mobil, sub un alt nume şi cu un număr nou, înainte ca actualul abonament să fie suspendat. Încercase să-i explice Margretei tot ce se petrecea, însă sora ei, ca de obicei, scurtase conversaţia. Sunny o înţelegea. Îi venea greu să înfrunte orice avea legătură cu tatăl lor.

Poate că într-o bună zi aveau să se poată bucura de o viață normală, să aibă o relație normală între surori; poate că într-o bună zi Margreta avea să treacă peste ceea ce îi făcuse Hauer și să-și găsească un anume echilibru.

Mai era și Chance. El adusese strălucirea soarelui în viața ei, când ea nici măcar nu știuse că trăia în umbre. Crezuse că se descurca destul de bine, dar era ca și cum viața î.C. - înainte de Chance - se derulase în tonuri monocrome. Acum, d.C., totul era viu colorat. Dormea în brațele lui în fiecare noapte. Luau masa împreună, se certau, glumeau, făceau planuri - nimic pe termen lung, dar planuri, oricum. În fiecare zi se îndrăgostea din ce în ce mai mult de el, deși nu ar fi crezut că era posibil.

Uneori îi venea să se ciupească, fiindcă era prea frumos ca să fie adevărat. Tipi ca el nu găseai pe toate drumurile; majoritatea femeilor ajungeau la capătul zilelor fără a cunoaște un bărbat care să le dea lumea peste cap cu o singură privire.

Această fugă fără nici o direcție nu mai putea să dureze, în primul rând fiindcă era un stil de viață scump. Chance nu câștiga nici un ban cât timp zburau de colo, colo prin țară, și nici ea. Trebuia să-și rezolve hârtiile pentru schimbarea de nume, să caute un loc de muncă, să obțină un nou număr de mobil - și să își găsească un obstetrician, ceea ce avea să coste. Se întrebă cum se descurcase mama ei, târând după ea un copil înspăimântat și traumatizat, însărcinată cu altul și fără a poseda vreunul dintre talentele de supraviețuire pe care le avea acum Sunny. Pamela îndurase o teroare de nedescris ani în șir, dar Sunny și-o amintea râzând, jucându-se cu ele și făcând viața distractivă chiar și atunci când le învăța cum să se descurce în situații limită. Nu putea decât să spere că avea să fie măcar pe jumătate la fel de puternică.

Era plină de speranțe nebunești în ultima vreme. Spera că nu fusese recunoscută. Spera că bebelușul ei avea să fie sănătos și fericit. Dar mai ales spera că ea și Chance aveau să-și poată construi o viață împreună, că avea să fie încântat de sarcina ei, chiar dacă nu fusese

plănuită, că într-adevăr ținea la ea atât cât părea să o facă. El nu îi spusese niciodată efectiv că o iubea, însă simțea acest lucru în vocea lui, în acțiunile lui, în ochii lui și în atingerea lui atunci când făceau dragoste.

Imposibil să nu iasă totul bine. Imposibil. Miza era prea mare acum.

Sunny dormi pe toată durata coborârii și aterizării la Des Moines. Chance îi aruncă o privire, dar era cufundată în somn ca un copil, cu obrajii trandafirii și respirația regulată. O lăsă în pace, știind ce deznodământ li se pregătea.

Planul decurgea excelent. Avusese grijă ca fața lui Sunny să fie văzută în lumea întreagă, iar momeala fusese mușcată imediat. Agenții lui îi identificaseră pe doi dintre oamenii lui Hauer și îi urmăriseră discret, dar constant. Chance nu ușurase cu nimic eforturile oricui ar fi încercat să se țină după el și Sunny, însă lăsase o urmă vagă pe care, dacă erau buni, copoii aveau să o dibuie. Copoii lui Hauer erau buni. Se apropiaseră la o zi de ei, dar până nu apărea Hauer personal, Chance avea grijă să-i țină la distanță.

Vestea sosise în ajun. În lumea secretă a organizațiilor teroriste se zvonea că Hauer dispăruse. Nu mai fusese văzut de câteva zile și umbla vorba că se afla în State, pregătind o lovitură de amploare.

Hauer reușise cumva să se strecoare din Europa și să ajungă în America fără a fi văzut, dar asta nu-l surprindea pe Chance, din moment ce mafiotul avea o cârtiță în FBI. Hauer era prea inteligent pentru a li se alătura fățiș oamenilor lui, dar avea să fie prin preajmă. Era genul de om care, în cazul în care Sunny era capturată, și-ar fi dorit să își interogheze personal fiica rebelă.

Chance l-ar fi sfâșiat în bucăți cu mâinile goale înainte să se întâmple așa ceva, însă avea să-i lase să creadă pe oamenii lui Hauer că puseseră mâna pe Sunny, fără a ști că erau înconjurați în permanență, de la distanță, de agenții lui. Chance spera doar că nu aveau să-l împuște pe el de la bun început, ca să scape de-o grijă. Dacă erau deștepți, aveau să priceapă că o puteau struni

pe Sunny cu amenințări la adresa lui Chance, iar până acum se dovediseră deștepți. Aceasta era partea riscantă, însă își luase toate măsurile de protecție posibile fără a se trăda.

Aventura lui cu Sunny avea să se sfârșească în noaptea aceea, într-un fel sau altul. Dacă totul mergea bine, ea își putea trăi viața fără a se mai ascunde. Spera doar că într-o bună zi avea să-l ierte, înțelegând că toate acțiunile lui avuseseră scopul de a-l captura pe Hauer. Cine putea ști? Poate că într-o bună zi aveau să se revadă.

Când opri motorul avionului constată că Sunny nu dădea semne de trezire. Poate că oboseala o copleșise în cele din urmă, își spuse el, zâmbind în ciuda tensiunii interioare. Se înfruptase lacom cu sex în ultimele două săptămâni, ca și cum ar fi încercat inconștient să acumuleze cât mai multe amintiri și senzații pentru momentul în care Sunny nu avea să mai fie cu el. Dar oricât de des ar fi posedat-o, tot o mai dorea. Din nou. Mai mult. Era deja pe jumătate excitat chiar și în acea clipă, doar gândindu-se la ea.

O zgâlțâi blând, iar Sunny deschise ochii somnoroși cu o expresie atât de profundă de încredere și iubire, încât inima lui tresări. Se ridică în capul oaselor, întinzându-se și privind în jur.

– Unde suntem?

– Des Moines. Nedumerit, adăugă: Ți-am zis unde mergem.

– Îmi amintesc, spuse ea cu un căscat. Sunt doar ametită. Uau! Ce pui de somn am tras. De obicei nu dorm în timpul zilei. Probabil nu am parte de suficientă odihnă în timpul nopții. Flutură din gene spre el. Mă întreb de ce.

– Habar nu am, răspunse el, perfect inocent.

Deschise ușa și sări jos, apoi o ajută să coboare. Ridicând ochii spre cerul azuriu, se întinse și el, răsucindu-și spatele pentru a scăpa de noduri.

– E o zi frumoasă. Vrei să facem un picnic?

– Un ce?

Se uita la el ca și cum ar fi vorbit o limbă străină.

– Un picnic. Știi tu, când stai pe pământ și mănânci cu mâna și te lupți cu animalele sălbatice care vor să-ți fure hrana.

– Pare distractiv. Dar nu am făcut deja asta? râse ea.

– De data asta o vom face cum scrie la carte, cu față de masă în carouri, friptură de pui, tot tacâmul.

– În regulă, mă bag. Unde o să facem picnicul ăsta? Lângă pista de aterizare?

– Ce șmecheră ești. Închiriem o mașină și mergem undeva.

Ochii ei începură să scânteieze când își dădu seama că vorbea serios. Era ceea ce-i plăcea cel mai mult la Sunny, capacitatea ei de a se distra.

– Cât timp avem la dispoziție? Când plecăm?

– Hai să rămânem aici câteva zile. Iowa e un loc plăcut, iar fundul meu s-ar bucura de o pauză după atâta stat în avion.

După ce rezolvă problemele birocratice la aeroport se duse la un birou de închirieri, de unde reveni cu cheile unei mașini de teren.

– Ai închiriat o camionetă? îl tachină Sunny când văzu Fordul Explorer verde. De ce nu ai luat ceva stilat, cum ar fi o mașină sport roșie?

– Fiindcă am un metru nouăzeci, replică el. Nu îmi încap picioarele într-o mașină sport.

Sunny își cumpărase un rucsac mic în locul genții pe care o cărase peste tot. În rucsac îi încăpeau obiectele de toaletă și un rând de haine, ceea ce era suficient pentru singura noapte pe care o petreceau de obicei în același loc. Ceea ce însemna că avea în permanență pistolul la ea, complet asamblat când nu aveau de trecut prin scanere de securitate. Chance nu exprimase nici o obiecție. Și el își purta în permanență pistolul vârât în betelia pantalonilor și ascuns de tricoul larg. Sunny își puse rucsacul pe podeaua mașinii și urcă în scaunul pasagerului, unde începu să apese toate butoanele la care putea ajunge.

– Acum mi-e frică să pornesc motorul, zise el de la volan. Imposibil de prevăzut ce s-ar putea întâmpla.

– Fricosule. Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

– Eu, unul, sunt recunoscător că aceste Explorer-urile nu au scaune ejectabile, murmură el, rotind cheia în contact.

Motorul porni imediat. Radioul începu să răcnească, ştergătoarele de parbriz începură să se plimbe dintr-o parte în cealaltă la viteză maximă şi se aprinseră luminile de avarie. Sunny râse când Chance se grăbi să caute butonul de control al radioului şi reduse volumul la un nivel acceptabil. Îşi fixă centura, oferindu-i un zâmbet de profundă autosatisfacţie.

Chance luase o hartă de la firma de închirieri, deşi ştia exact unde voia să ajungă. Solicitase instrucţiuni foarte exacte de la angajatul respectiv, deci acesta avea să-şi amintească încotro o luaseră când îl întrebau oamenii lui Hauer. Explorase personal locul înainte de a pune planul în mişcare. Era într-o zonă rurală, pentru a evita victimele colaterale în rândul civililor. Agenţii lui aveau să fie pe poziţii înainte să ajungă el şi Sunny, astfel că Hauer şi oamenii lui nu ar fi putut să vină fără a fi observaţi. Chance instalase suficiente santinele ca nici măcar o furnică să nu poată participa la acel picnic decât dacă voia el. Cel mai important, acolo se afla şi Zane.

Zane nu se implica de regulă în operaţiunile de teren, dar de data aceasta era prezent, de dragul fratelui său. Chance prefera să se ştie păzit de Zane mai degrabă decât de o întreagă armată; omul era incredibil de bun.

Se opriră la un supermarket pentru a-şi lua cele necesare pentru picnic. Găsiră chiar şi o muşama în carouri roşii de pus pe pământ. Cumpărară pui la tavă, salată de cartofi, chifle, salată de varză, o plăcintă cu mere şi o chestie verde pe care Sunny o numi salată de fistic. Chance ştiu că el nu avea de gând să se atingă de ea. Apoi fu nevoit să cumpere o mică geantă frigorifică şi gheaţă, plus câteva sucuri. Până reuşi să o scoată pe Sunny din magazin trecuse deja mai bine de o oră, iar portofelul îi fusese uşurat de aproape şaptezeci de dolari.

– Avem plăcintă cu mere, se plânse el. De ce ne trebuie mere?

– Ca să arunc în tine cu ele. Sau, şi mai amuzant, am să ţi le pun pe cap şi am să le ochesc.

– Dacă te apropii de mine cu un măr, am să ţip, o avertiză el. Şi sfeclă murată? Scuză-mă, dar cine mănâncă sfeclă murată?

– Cu siguranţă cineva o face, altfel nu ar exista pe rafturi.

– *Tu* ai mâncat vreodată sfeclă murată? o întrebă Chance bănuitor.

– O dată. A fost oribilă, zise ea strâmbând din nas.

– Atunci de ce naiba ai mai cumpărat aşa ceva? strigă el.

– Voiam să guşti şi tu.

Ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum, dar Sunny încă mai reuşea să-l lase fără replică. Bombănind în barbă, încărcă alimentele – inclusiv sfecla murată – în spatele camionetei.

Doamne, cât de mult avea să-i lipsească!

Sunny coborî geamul şi lăsă vântul să-i sufle prin părul luminos. Privea toate lucrurile pe lângă care treceau cu un zâmbet fericit pe chip. Chiar şi benzinăriile păreau să o intereseze, la fel şi bătrâna care plimba un chihuahua atât de gras, încât burta aproape nu-l lăsa să ajungă cu picioarele pe pământ. Sunny chicoti cinci minute pe seama căţelului obez.

Dacă asta o făcea să râdă cu atâta poftă, foarte bine, Chance avea să mănânce nenorocita aia de sfeclă murată. Dar trebuia să mai ronţăie ceva după aceea, căci dacă era împuşcat nu voia ca sfecla murată să fie ultimul lucru pus în gură.

În cele din urmă opri la marginea unui câmp.

– Hai să mergem acolo, propuse el arătând spre un şir de copaci aflaţi la o sută de metri depărtare. Vezi cum au crescut în coloană? Este posibil să găsim un mic pârâu.

– Nu ar trebui să cerem voie? întrebă ea uitându-se în jur.

- Vezi vreo casă pe undeva? Cui să-i cerem?

- Ei bine, în regulă, dar dacă dăm de bucluc va fi vina ta.

Chance cără lada frigorifică și cea mai mare parte din mâncare. Sunny își luă rucsacul în spate, apoi luă în primire mușamaua și borcanul de sfeclă murată.

- Ar fi bine să-l duc eu pe ăsta. Tu s-ar putea să-l scapi.

- Ai putea să mai iei și altceva, gemu el.

Bagajele erau grele. Sunny se întinse să arunce o privire în plasă și văzu că peste restul cumpărăturilor trona plăcinta cu mere.

- Nu, n-ai să scapi plăcinta.

Până ajunse la locul ales pentru picnic, Chance bombăni întruna, mai mult pentru plăcerea lui Sunny decât din orice alt motiv. Era ultima zi în care ea avea să-l mai tachineze sau în care el avea să-i mai vadă zâmbetul, să-i mai audă râsul.

- O, chiar există un pârâu! exclamă ea când ajunseră la copaci. Puse jos cu grijă borcanul de sfeclă și despături mușamaua, apoi o întinse pe iarba deasă cu acel gest vioi și eficient pe care toate femeile păreau să-l cunoască. Bătea o briză ușoară, prin urmare fixă foaia cerată cu rucsacul într-un colț și borcanul de sfeclă în celălalt.

Chance puse jos lada frigorifică și mâncarea și se lungi pe iarbă plângându-se:

- Acum sunt prea obosit ca să mă pot simți bine.

Sunny se aplecă peste el și îl sărută.

- Crezi că nu știu ce pui la cale? Imediat o să zici că ți-a intrat ceva în ochi, iar eu va trebui să vin foarte, foarte aproape ca să văd ce e. Apoi o să te mănânce ceva pe spate și va trebui să-ți dai jos tricoul. Până să mă dezmeticesc, o să ne trezim amândoi goi-puști și se va face ora de plecare, iar noi nu vom fi pus nimic în gură.

- Ai plănuit totul, nu-i așa?

- Până la ultimul detaliu.

- Mie îmi convine.

Se întinse după ea, dar Sunny, cu un hohot de râs, se îndepărtă de el. Luă borcanul de sfeclă și îl privi nerăbdătoare.

Chance se lăsă să cadă pe spate gemând:

– O, nu. Să nu-mi spui că vrei să gust din sfeclă *acum*.

– Nu, vreau să deschizi borcanul ca să pot să mănânc *eu*.

– Parcă ziceai că e oribilă.

– Așa e. Vreau să văd dacă e la fel de oribilă cum mi-o amintesc. Îi întinse borcanul. Dacă îl deschizi pentru mine, te las să mănânci friptură de pui și salată de cartofi ca să capeți energie înainte să te storc eu de toate puterile.

Chance se ridică în capul oaselor și luă borcanul.

– Asta s-o crezi tu, domnișoară „nu mai pune mâna pe mine, nerușinatule".

Forță puțin capacul borcanului, apoi îl roti.

– Până acum nu am jucat la adevărata mea capacitate, îl informă ea. De data asta nici măcar n-are rost să implori îndurare.

Se întinse după borcan. Capacul slăbit se desfăcu, iar recipientul îi alunecă din mâini. Chance se aruncă să-l prindă, nedorindu-și ca sfecla să se verse peste toate lucrurile lor. Exact în acea clipă, copacul de lângă el explodă și, o milisecundă mai târziu, auzi bubuitura focului de armă.

Se răsuci în aer, aruncându-se peste Sunny și rostogolindu-se cu ea în spatele copacului.

capitolul 13

– Rămâi la pământ! lătră Chance, împingând-o cu fața în iarbă.

Sunny nu ar fi putut să se miște nici dacă ar fi vrut, chiar dacă nu ar fi fost strivită sub cele peste nouăzeci de kilograme ale lui. Era paralizată, teroarea îi înghețase sângele în vene când pricepuse că cel mai negru coșmar

al ei se adeverise - tatăl ei le dăduse de urmă, iar Chance nu era decât un simplu obstacol de distrus. Acel glonț nu îi fusese destinat *ei*. Dacă nu ar fi scăpat borcanul de sfeclă și Chance nu s-ar fi întins după el, glonțul care smulsese bucăți de lemn din trunchiul arborelui i-ar fi zburat jumătate din cap.

- Nenorocitul, bombăni el. Lunetist.

Pământul explodă la cinci centimetri de capul ei. Bucăți mari de noroi uscat îi zburară în față și fragmente minuscule de pietriș o înțepară ca niște albine. Chance o aruncă într-o parte, rostogolindu-se iar deasupra ei. Preț de o secundă pământul dispăru de sub ea, iar stomacul i se zgâlțâi greoi. Căderea încetă brusc, la fel cum începuse.

Sunny ateriză dureros în pârâul ce curgea leneș. Cu o singură răsucire a corpului său puternic, Chance se dădu jos de pe ea și, ținând pistolul în mână, se lipi de malul puțin adânc. Sunny reuși să se ridice în genunchi, însă alunecă pe fundul noroios al pârâului, așa că se târî în patru labe până lângă el. Se simțea amorțită, ca și cum mâinile și picioarele nu i-ar fi aparținut, și totuși funcționau, se mișcau.

Nu era adevărat ce se întâmpla. Nu putea fi. Cum îi găsise?

Închise ochii, străduindu-se să-și înăbușe groaza. Devenea o problemă pentru Chance dacă nu reușea să se controleze. Mai trecuse prin situații limită și se descurcase foarte bine, dar nu i se mai întâmplase niciodată să îl vadă pe bărbatul pe care îl iubea aproape ucis sub ochii ei. Nu mai fusese niciodată însărcinată, deci nu mai avusese atât de multe de pierdut.

Cum dinții îi clănțăneau, își încleștă ferm mandibula. Câmpul se cufundă în tăcere. Sunny auzi o mașină trecând pe drum și, preț de o clipă nebunească, se întrebă de ce nu se oprise. Dar de ce ar fi făcut-o? Nu era nimic care să atragă atenția șoferului, nici cadavre zăcând pe marginea câmpului, nici un nor de fum de la împușcături plutind peste iarba verde. Nu era decât liniște, de parcă până și insectele ar fi încremenit

și păsările s-ar fi oprit din ciripit; nici măcar briza nu mai foșnea printre frunze. Era ca și cum natura și-ar fi ținut respirația, șocată de izbucnirea bruscă de violență.

Glonțul venise dinspre drum, dar nu văzuse pe nimeni apropiindu-se cu mașina. De-abia ajunseseră și ei, ceea ce însemna că trăgătorul îi aștepta deja acolo. Dar era imposibil, nu? Picnicul fusese o decizie de moment, iar locul îl aleseseră complet aleatoriu; ar fi putut la fel de bine să se oprească într-un parc.

Singura explicație era că tipul care trăsese nu avea nici o legătură cu tatăl ei. Poate era un fermier nebun care trăgea în cei care îi încălcau proprietatea.

Măcar de și-ar fi luat mobilul! Dar mai erau câteva zile până ar fi trebuit să sune Margreta și, chiar dacă și-ar fi adus telefonul, acesta ar fi rămas în rucsac, care încă se afla pe mușamaua întinsă pe pământ.

Acea distanță scurtă era echivalentă cu un kilometru. Pistolul ei era tot în rucsac. Deși un pistol ar fi fost inutil împotriva unui lunetist, tot s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi avut vreun mijloc de protecție.

Chance nu trăsese nici un foc; înțelegea cât ar fi fost de zadarnic chiar mai bine decât ea. Ochii lui de un auriu întunecat scrutau peisajul rural, căutând orice detaliu care ar fi putut trăda poziția atacatorului: scânteierea soarelui pe țeava armei, culoarea hainelor lui, o mișcare. Întrucât se apropia amurgul, unghiul extrem al razelor reflecta detalii incredibile din copaci și tufișuri, dar nimic util pentru ei.

Doar căderea nopții i-ar fi ajutat, își spuse Sunny. Dacă reușeau să reziste... cât timp? Încă o oră? Două ore, maxim. Odată ce se întuneca ar fi putut să se târască pe burtă prin pârâu și să-și croiască drum până la adăpost, fie în amonte, fie în aval, nu conta.

Dacă supraviețuiau până atunci. Lunetistul era în avantaj. Ei nu aveau decât protecția unui mal puțin adânc.

Își dădu seama că dinții îi clănțăneau din nou, așa că își încleștă iarăși maxilarul pentru a opri tremuratul. Chance îi aruncă o privire, o evaluare de o fracțiune

de secundă, înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra copacilor.

- Ești bine? o întrebă.

Știa, evident, că era întreagă, însă nu se referea la starea ei fizică.

- S-speriată de moarte, bâigui ea.

- Da, și eu.

Nu părea speriat, se gândi Sunny. Arăta stăpânit de o mânie rece.

Chance întinse o mână și o mângâie pe braț într-un gest de încurajare.

- Slavă Domnului pentru borcanul de sfeclă!

Sunny aproape izbucni în plâns. Îi făcuse mare plăcere să îl tachineze cu sfecla, dar adevărul era că, atunci când văzuse borcanul în magazin, fusese copleșită de o poftă irepresibilă.

Își dorea acele bucățele de sfeclă. Avea impresia că ar fi putut mânca un butoi întreg. Era posibil ca poftele să apară atât de aproape de începutul unei sarcini? Dacă da, atunci Chance ar fi trebuit să-i mulțumească lui Dumnezeu nu pentru borcanul de sfeclă, ci pentru sămânța de viață ce încolțise în ea.

Și-ar fi dorit să-i fi spus imediat când îi întârziase ciclul. Nu putea să-i spună acum, căci vestea i-ar fi distras prea tare atenția. Dacă scăpau cu viață, nu avea să mai păstreze secretul nici măcar o clipă, își promise ea înverșunată.

- Nu pot fi oamenii lui Hauer, zise peste câteva clipe. E imposibil. Nu aveau cum să ajungă aici înaintea noastră, fiindcă nu știam nici noi că aici venim. E fără îndoială vreun fermier nebun sau... sau vreun ticălos căruia i se pare distractiv să tragă în oameni.

- Scumpo. O atinse din nou pe braț, iar ea își dădu seama că vorbea în dodii. Nu e un fermier nebun, nici vreun ticălos pasionat de arme de foc.

- De unde știi? Ar putea fi!

- E un profesionist.

Cuvintele îi stârniră o tristețe profundă. La experiența lui, Chance nu se putea înșela. Își apăsă fruntea

pe malul acoperit de iarbă, adunându-și curajul pentru a face ceea ce avea de făcut. Mama ei murise protejându-le pe ea și pe Margreta; cu siguranță putea fi și ea la fel de vitează, nu? Nu putea să-i spună lui Hauer nimic despre Margreta, deci sora ei era în siguranță, iar dacă putea să-l salveze pe Chance, atunci ar fi meritat să moară...

Copilul ei avea să moară cu ea.

„Nu mă obliga să aleg", se rugă în gând. „Copilul sau tatăl."

Dacă ar fi fost doar ea, nu ar fi ezitat. În scurtul timp de când îl cunoștea pe Chance - chiar nu trecuseră decât două săptămâni? - el îi oferise cât pentru o viață fericirea și bogăția născute din iubire. Și-ar fi dat bucuroasă viața pentru a o salva pe a lui.

Viața încolțită în ea nu era încă un copil; era doar un mănunchi de celule ce se înmulțeau rapid. Nu se formaseră organe sau oase, nimic care să poată fi recunoscut drept om. Era poate de mărimea unei gămălii de ac. Dar potențialul... oh, potențialul. Iubea acel mic ghemotoc de celule cu o intensitate ce îi mistuia fiecare fibră a ființei, îl iubise de la prima constatare surprinsă că îi întârziase ciclul. Era ca și cum ar fi clipit și ar fi zis: „O! Bună", căci se trezise brusc conștientă de existența lui.

„Copilul sau tatăl. Tatăl sau copilul."

Cuvintele i se zvârcoleau în minte, răsunau, zburau. Îi iubea pe amândoi. Cum ar fi putut să aleagă? Nu putea să aleagă; nici o femeie n-ar fi trebuit să fie pusă în fața unei asemenea decizii. Își detesta și mai mult tatăl fiindcă o împinsese până acolo. Detesta cromozomii pe care îi moștenise de la el. Nu era un tată, nu fusese niciodată un tată. Era un monstru.

- Dă-mi pistolul tău.

Auzise cuvintele, dar nu își recunoscuse vocea. Chance întoarse nedumerit capul, privind-o ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

- Poftim?

- Dă-mi pistolul, repetă ea. El - ei - nu știu că îl avem. Nu ai tras cu el. Am să-l bag în spate la blugi și am ies în câmp...

– Vezi să nu! Dacă îți închipui că...

– Nu, ascultă! În mine nu au să tragă. Pe mine mă vrea în viață. Când se apropie suficient ca să pot folosi pistolul...

– Nu! O prinse de tricou și o trase lângă el până ajunseră aproape nas în nas. Din ochi aproape îi țâșneau scântei. Dacă faci o singură mișcare să te ridici, jur că-ți dau una de rămâi inconștientă. Ai înțeles? Nu te las să te expui sub nici o formă.

Când îi dădu drumul, Sunny se lipi din nou de malul pârâului. Nu îl putea învinge fizic, își spuse mâhnită. Era prea puternic și prea alert pentru a fi luat prin surprindere.

– Trebuie să facem ceva, șopti într-un final.

– Așteptăm, spuse el sec. Asta facem. Mai devreme sau mai târziu, ticălosul va ieși la iveală.

Să aștepte. Era prima idee care îi venise și ei, să aștepte până la lăsarea întunericului și să se furișeze de acolo. Dar dacă Hauer avea mai mult de un om pe câmp, lunetistul putea să-i forțeze să rămână unde erau, în timp ce restul se apropiau din spate...

– Putem să ne mișcăm? întrebă ea. În susul apei sau în jos, nu contează.

– E prea riscant, zise Chance clătinând din cap. Pârâul e puțin adânc. Singurul loc care ne oferă suficientă protecție e după malul ăsta. Orice deplasare înseamnă să ne expunem focului.

– Dar dacă sunt mai multe persoane?

– Sunt. Un rânjet sălbatic îi întinse buzele într-o expresie înspăimântătoare. Cel puțin patru, poate cinci. Eu sper că sunt cinci.

Sunny clătină din cap, încercând să înțeleagă. Cinci contra doi însemna moarte sigură.

– Asta te bucură?

– Foarte tare. Cu cât sunt mai mulți, cu atât mai bine.

Sunny simți un val de greață în fundul gâtului și apoi închise ochii, străduindu-se să-și înăbușe nevoia

de a vomita. Oare Chance credea că doar curajul și spiritul războinic aveau să-i țină în viață?

Mâna lui zveltă și puternică o atinse pe față într-o mângâiere blândă.

- Curaj, scumpo. Timpul curge în favoarea noastră.

Nu era momentul potrivit pentru explicații, se gândi Chance. Întrebările aveau să fie prea furioase, răspunsurile prea lungi și complicate. Situația lor atârna precar la limita dintre succes și catastrofă; nu putea lăsa garda jos. Dacă avea dreptate și erau cinci adversari - iar asta se putea explica doar prin faptul că unul dintre propriii lui oameni era un trădător și îi comunicase lui Hauer locul picnicului, teoretic ales în ultimul moment -, atunci puteau, în orice clipă, să-l prindă ca într-un clește.

Având un singur pistol și pe Sunny lângă el, nu putea face față unui atac din mai mult de două direcții. Cel de-al treilea l-ar fi ucis - și probabil și pe Sunny. Într-un schimb de focuri gloanțele zburau ca niște viespi furioase și cele mai multe dintre ele nu își atingeau ținta. Dacă un glonț nu își atingea ținta, însemna că lovea altceva - sau pe altcineva. Agenții lui fuseseră probabil scoși din luptă sau trimiși la o adresă falsă. Acesta era motivul pentru care nimeni nu răspunsese cu foc când se trăsese asupra lui și a lui Sunny: pur și simplu nu era nimeni acolo. Deci trădătorul ocupa o poziție înaltă, conducător de echipă sau chiar mai sus de atât. Avea să afle. O, da, avea să afle. Existaseră mai multe trădări de-a lungul anilor, dar nu se reușise identificarea făptașului. O astfel de scăpare aproape că o costase viața pe Barrie, soția lui Zane. Chance încerca să îl dibuie pe ticălos de patru ani deja, dar se dovedise prea abil. De data asta însă, putea fi găsit. De data asta oamenii lui aveau să știe cine le modificase ordinele.

Trădătorul probabil socotise că merita să-și compromită acoperirea în schimbul șansei de a-l ucide personal pe Chance Mackenzie. Prin urmare era acolo, ca să se asigure că treaba era făcută bine. Cu cei doi oameni ai lui Hauer se ajungea la trei. Cu Hauer erau patru.

Hauer nu ar fi putut să intre în țară nedetectat și să circule atât de liber decât cu ajutorul unei persoane din sistem – cârtița din FBI. Dacă Chance avea mare noroc, cârtița era și ea prezentă, ridicând totalul la cinci.

Însă făcuseră o mare greșeală. Ei nu știau despre asul din mâneca lui: Zane. Nu știau că era și el acolo, întrucât aranjamentul fusese complet neoficial. Dacă nu era nevoie de intervenția lui, nu avea să afle nimeni vreodată că asistase la operațiune. Oamenii lui Chance erau extrem de buni, de talie mondială, dar nu erau de talia lui Zane. Nimeni nu era.

Zane era un strateg excelent; avea întotdeauna un plan de rezervă pentru orice eventualitate. Cel mai probabil își dăduse seama imediat ce se petrecea și începuse să dea telefoane, chemând oamenii înapoi de oriunde ar fi fost trimiși. Cât le lua să ajungă acolo depindea de distanța la care se aflau și de situația care-i întâmpinase la destinația falsă. Iar după ce dăduse acel telefon Zane probabil se pusese în mișcare și, furișându-se neobservat, îi căuta pe Hauer și oamenii lui. Așadar, fiecare minut care se scurgea era în avantajul lui Chance.

Nu îi putea explica nimic din toate acestea lui Sunny, nu acum, nici măcar ca să aline acea expresie palidă și torturată ce îl făcea să tânjească dureros să o strângă în brațe și să o liniștească. Ochii ei erau lipsiți de strălucirea lor obișnuită. Toată viața făcuse eforturi pentru a se asigura că nu era prinsă niciodată cu garda jos, și totuși se întâmplase, tocmai din cauza lui.

Acest gând îi lăsă un gust amar în gură. Sunny era înspăimântată de monstrul care o vâna neobosit de ani de zile, însă n-ar fi avut nici o problemă să i se sacrifice de dragul lui Chance. De câte ori, în cele două săptămâni scurte de când o cunoștea, își riscase intenționat pielea pentru el? Prima dată se întâmplase când nu îl cunoștea aproape deloc, când se năpustise să smulgă șarpele încolăcit lângă picioarele lui. Era înspăimântată de șerpi, și totuși o făcuse. Tremura de teamă și acum, dar Chance știa că, dacă ar fi lăsat-o, ar fi făcut exact ceea

ce îi propusese. Acel gen de curaj îl uluia şi îi stârnea o admiraţie imposibil de exprimat în cuvinte.

Capul i se rotea neobosit dintr-o parte într-alta, încercând să supravegheze câmpul din toate direcţiile. Minutele se scurgeau încet. Soarele alunecase sub linia orizontului, dar încă mai era suficientă lumină; întunericul amurgului nu avea să se adâncească decât peste alte cincisprezece, douăzeci de minute. Cu cât era mai întuneric, cu atât avea să se simtă Zane mai în largul lui. Până acum ar fi trebuit să fi eliminat deja cel puţin unul, poate doi...

Pe neaşteptate, un bărbat apăru din spatele copacului sub care Chance şi Sunny intenţionaseră să-şi savureze picnicul. Îndreptă un pistol automat de 9 mm spre capul tinerei femei, apoi, fără un cuvânt, îşi aţinti privirea în ochii lui Chance.

Cu multă grijă, Chance îşi puse pistolul pe iarbă. Dacă arma ar fi fost îndreptată spre el, şi-ar fi asumat riscul, sperând că reflexele lui erau mai rapide. Dar viaţa lui Sunny nu era dispus să o rişte. De îndată ce îşi retrase mâna de lângă pistol, gaura neagră din ţeava armei celuilalt se fixă între ochii lui.

– Eşti surprins? întrebă bărbatul încet.

Când îi auzi vocea, Sunny ţipă şi se răsuci, iar picioarele îi alunecară pe fundul înşelător al pârâului. Chance întinse o mână şi o stabiliză fără a-şi desprinde privirea de pe chipul pe care îl cunoştea foarte bine.

– Nu prea, spuse el. Ştiam că există un trădător.

Sunny îşi plimbă privirea de la unul la altul.

– Îl *cunoşti*? întrebă ea cu vocea stinsă.

– Da.

Ar fi trebuit să fie pregătit pentru aşa ceva. Ştiind că unul dintre oamenii lui era implicat, ar fi trebuit să-şi dea seama că trădătorul era cineva capabil să se apropie în perfectă linişte, ascunzându-se în spatele aceluiaşi copac care îi protejase şi pe ei. Pentru a face asta era nevoie de răbdare şi curaj, fiindcă dacă Chance s-ar fi mutat chiar şi câţiva centimetri într-o parte, l-ar fi văzut apropiindu-se.

– C-cum? se bâlbâi ea.

– Am lucrat împreună câțiva ani, explică Melvin Darnell, continuând să zâmbească.

Mel Curajosul. Așa îi spuneau ceilalți, fiindcă întotdeauna se oferea voluntar pentru orice misiune, indiferent cât ar fi fost de periculoasă. Ce modalitate mai bună de a obține informații secrete? se gândi Chance.

– Te-ai vândut lui Hauer, rosti el, clătinând din cap. Asta e meschin.

– Nu, este lucrativ. Are oameni peste tot. În FBI, Departamentul de Justiție, CIA.. chiar și aici, sub nasul tău. Mel ridică din umeri. Ce pot să zic? Plătește bine.

– Te-am judecat greșit. Nu am crezut niciodată că ai fi genul care simte plăcere asistând la scene de tortură. Sau ai de gând să dai bir cu fugiții și să te retragi imediat ce pune mâna pe ea? zise Chance arătând din cap spre Sunny.

– Încerci tu ceva, Mackenzie, dar nu ține. E tatăl ei. Nu își dorește decât fetița înapoi.

Mel îi rânji obraznic lui Sunny.

– Nu știi ce vorbești, pufni Chance. Crezi că ar fi atât de înspăimântată dacă el nu și-ar dori decât să o cunoască?

Mel îi aruncă din nou o scurtă privire. Sunny era complet palidă, chiar și buzele. Frica ei era evidentă. Ridică nepăsător din umeri.

– Deci m-am înșelat. Nu mă interesează ce face cu ea.

– Te interesează că e pedofil?

Trebuia să-l facă să vorbească în continuare. Să tragă de timp. Să îi lase lui Zane timp să acționeze.

– Renunță, spuse Mel vesel. Ar putea fi Hitler reîncarnat, și banii lui ar fi la fel de buni. Dacă tu crezi că o să îmi crească brusc o conștiință – ei bine, tu ești cel care nu știe ce vorbește.

Chance observă mișcare în spatele lui Mel. Trei bărbați se apropiau fără a se mai ascunde, ca și cum nu ar fi avut nici un motiv de teamă. Doi purtau costume, al treilea pantaloni largi și un tricou descheiat la gât. Acesta din urmă, probabil unul dintre copoii lui Hauer,

și unul din cei în costum, după toate aparențele spionul din FBI, aveau pistoale. Individul din mijloc, îmbrăcat într-un costum italian de mătase la două rânduri, cu pielea bronzată și părul șaten pieptănat lins pe spate, acela era Hauer.

– Draga mea, spuse el jovial când ajunse la ei. Păși cu grijă în jurul sfeclei vărsate, încrețindu-și nasul dezgustat. Îmi face atât de mare plăcere să te întâlnesc în sfârșit. Un tată ar trebui să-și cunoască odraslele, nu crezi?

Sunny tăcea, zgâindu-se la tatăl ei cu o groază și o ură nedisimulate. Chance percepu frica scurgându-se din ea, o simți relaxându-se subtil. Teroarea extremă poate avea acest efect, uneori. Când ți-e frică să nu se întâmple ceva, teama și anxietatea, anticiparea evenimentului sunt cele care te paralizează. Odată ce lucrul respectiv se întâmplă, nu mai ai nici un motiv de spaimă. O prinse ferm de braț, dorindu-și să fi rămas încremenită. Sunny era destul de vitează și așa; când credea că nu mai are nimic de pierdut, nimeni nu putea ști ce ar fi fost în stare să facă.

– M-aș fi așteptat să fii mai înalt, spuse ea în cele din urmă, privindu-l oarecum disprețuitor.

Crispin Hauer roși furios. Nu era un bărbat masiv, avea cam un metru șaptezeci și cinci și o constituție zveltă. Cei doi bărbați care îl flancau erau amândoi mai înalți. Chance se întrebă de unde știuse Sunny cum să-i lovească atât de dur orgoliul.

– Te rog să ieși din noroi – dacă te încumeți să te desprinzi de amantul tău, desigur. Ți-o recomand. Rănile la cap pot fi urâte când sunt produse prin împușcare. N-ai vrea să te trezești mânjită cu creierii lui, nu? Am auzit că petele nu mai ies niciodată din haine.

– Nu știu unde e Margreta, spuse ea fără să se clintească. N-ai decât să mă ucizi acum, fiindcă nu îți pot spune nimic.

El clătină din cap, prefăcându-se înțelegător.

– De parcă aș crede așa ceva. Îi întinse mâna. Poți să ieși singură, sau te vor ajuta oamenii mei.

Nu mai era multă lumină, se gândi Chance. Dacă Sunny reușea să-l mai țină de vorbă pe tatăl ei, Zane avea să ajungă în scurt timp. Acum că Hauer ieșise în câmp deschis, Zane probabil își căuta o poziție optimă de observație.

– Unde-i celălalt tip? întrebă el pentru a le distrage atenția. Sunteți cinci în total, nu-i așa?

Agentul FBI și copoiul lui Hauer se uitară în direcția copacilor de pe cealaltă parte a drumului. Părură vag surprinși că nu era nimeni în spatele lor.

– Nu-l lăsați să vă sperie, rosti Mel tăios, fără a-și lua ochii de la Chance. Concentrați-vă la ce aveți de făcut.

– Nu vă întrebați unde e? se miră Chance.

– Mă doare în cot de el. Nu înseamnă nimic pentru mine. Poate a căzut din copac și și-a rupt gâtul.

– Ajunge, interveni Hauer, dezgustat de mica lor gâlceavă. Sonia, hai încoace. Îți dau cuvântul meu că nu o să-ți placă dacă oamenii mei vor fi nevoiți să te aducă.

Privirea dispreţuitoare a lui Sunny îl măsură din cap până în picioare. În clipa următoare, spre stupefacția generală, începu să cânte. Era un cântecel dintre cele folosite de copiii din școala primară pentru a-și bate joc de un coleg pe care nu îl agreau:

– Maimuțoi, maimuțoi, maimuțoi cât un pitic. E urât, e pitic, nici cu scara nu-și ajunge la cur.

Nu rima, își spuse Chance, încremenit de uluire. Copiii, fiind niște bestii mici și lipsite de rafinament, nu își băteau capul cu astfel de detalii. Nu-i interesa decât eficiența batjocurii.

Cântecelul se dovedi mai eficient decât ar fi îndrăznit să spere vreodată.

Mel Darnell își înăbuși un hohot de râs. Ceilalți doi bărbați împietriră, afișând expresii atent studiate. Crispin Hauer se coloră într-un roșu-închis, violaceu, iar ochii i se bulbucară până când în jurul irisurilor nu mai avu decât două pete de alb.

– Cățea ordinară! țipă el, împroșcând cu salivă, și se întinse după pistolul din mâna cârtiței infiltrate în FBI.

În acel moment, o floare roșie uriașă se deschise pe pieptul lui, însoțită de un pleoscăit ciudat, surd. Hauer se opri ca și cum s-ar fi izbit de un zid de piatră, iar de pe față îi dispăru orice expresie.

Mel avea reflexe și o pregătire excelente. În nanosecunda de dinainte ca sunetul focului de armă să ajungă la ei, Chance îi văzu degetul începând să apese trăgaciul și se întinse după propria lui armă, conștient că nu putea să se miște destul de repede. Chiar atunci însă, Sunny îl izbi cu toată forța, aruncându-se cu tot corpul în el și împingându-l într-o parte. Țipătul ei aproape reuși să acopere bubuitul asurzitor al pistolului. Sunny se redresă rapid, vrând să ajungă la Mel înainte ca acesta să apuce să tragă din nou, însă bărbatul nu mai avu o altă ocazie de a apăsa pe trăgaci, fiindcă cel de-al doilea glonț al lui Zane îl nimeri exact în mijlocul pieptului, așa cum îl nimerise primul pe Hauer.

Apoi se dezlănțui iadul. Oamenii lui Chance, reveniți în sfârșit pe poziții și nemaifiind împiedicați de amenințarea directă la adresa lui Chance și Sunny, deschiseră focul asupra celorlalți doi agresori. Chance o aruncă pe Sunny în pârâu și o acoperi cu trupul lui, ținând-o acolo până când Zane tună un ordin de încetare a tirurilor, iar noaptea se cufundă în tăcere.

Sunny era așezată într-un colț al scenei de coșmar, intens luminată acum cu proiectoare alimentate pe baterii ce scoteau în evidență detaliile sângeroase. Unul dintre membrii micii armate ce invadase brusc câmpul găsise undeva o găleată pe care o pusese cu gura în jos, oferindu-i un loc pe care să se așeze. Tânăra femeie era udă leoarcă și tremura de frig, în ciuda căldurii acelei nopți de sfârșit de august. Hainele pline de noroi îi stăteau lipite de corp, deci pătura pe care o ținea înfășurată în jurul ei cu degetele lipsite de vlagă nu o ajuta prea mult, însă nu îi dădu drumul. Era sfâșiată de durere, dar se forță cu severitate să stea dreaptă.

Bărbații din jurul ei erau profesioniști. Tăcuți și competenți, se ocupau de cele cinci cadavre pe care le așezaseră în șir ordonat pe iarbă. Discutau politicos

cu agenții poliției locale, care sosiseră în forță, cu sirenele urlând și luminile albastre străpungând întunericul, deși nu încăpea nici urmă de îndoială cui îi revenea jurisdicția în situația dată.

Iar Chance era șeful lor.

Bărbatul care ațintise primul un pistol asupra lor îi spusese „Mackenzie". Și, de mai multe ori, agenții poliției locale i se adresaseră cu „domnul Mackenzie"; el le răspunsese, deci nu îi greșiseră numele.

Evenimentele din noaptea acea erau o învălmășeală neclară în mintea ei, însă un lucru ieșea în evidență: totul fusese o înscenare, o capcană – iar ea fusese momeala.

Nu voia să creadă așa ceva, dar logica nu-i oferea altă explicație. Era evident că Chance se afla la cârmă. Avea o mulțime de oameni la fața locului, oameni cărora le dădea ordine, oameni care nu ar fi putut să se afle acolo decât dacă s-ar fi organizat din timp.

În lumina acestei revelații, tot ceea ce se întâmplase de când îl întâlnise căpăta un sens nou. I se păru chiar că îl recunoștea pe hoțul care îi furase diplomatul în aeroportul din Salt Lake City. Acum avea același aer de competență calmă ca toți ceilalți, dar era destul de sigură că era vorba de aceeași persoană.

Totul fusese o înscenare. Totul. Nu știa cum o făcuse, căci mintea ei nu reușea să conceapă o operațiune de o asemenea anvergură, însă cumva Chance făcuse în așa fel încât ea să ajungă în aeroportul din Salt Lake City la o anumită oră, iar hoțul să îi smulgă diplomatul și să fie oprit de Chance. Era o manevră extrem de elaborată, una care necesitase îndemânare, bani și mai multe resurse decât își putea ea imagina.

Chance probabil crezuse că era în cârdășie cu Hauer, își spuse Sunny cu o sclipire de intuiție. Toate acestea se întâmplaseră după incidentul de la Chicago, incident care, fără îndoială, îi atrăsese atenția asupra ei.

Care fusese planul lui? Să o facă să se îndrăgostească de el și să se folosească de ea pentru a se infiltra în organizația criminală? Doar că nu îi ieșise. Pe lângă faptul

că nu lucra alături de tatăl ei, se temea cu disperare de el și îl detesta. Înțelegând într-un târziu de ce o dorea Hauer de fapt, Chance își modificase planul și o folosise drept momeală.

Ce strategie! Și ce actor! Ar fi meritat un Oscar.

Avionul nu avusese absolut nici o problemă. Nu îi scăpa semnificația momentului în care fuseseră „salvați". Întâmplarea făcuse ca Charlie Jones să-i găsească la prima oră a dimineții imediat după ce ea își deschisese sufletul în fața lui Chance, cu o noapte în urmă, povestindu-i despre tatăl ei. Probabil avusese vreo modalitate de a-i semnaliza lui Charlie.

Cât de ușor o amăgise! Mușcase nada fără să clipească, sedusă de arta lui erotică și de farmecul lui. Chance fusese ca o lumină strălucitoare, o cometă aprinsă care-i adusese la viață lumea însingurată, și se îndrăgostise de el până peste cap. Probabil o considera cea mai neghioabă creatură de pe fața pământului. Partea cea mai proastă era că se dovedise a fi chiar mai neghioabă decât știa el, căci îi purta în pântece copilul.

Chance era în cealaltă parte a câmpului. Îi distinse silueta dreaptă în bătaia reflectoarelor; discuta cu un alt bărbat înalt și puternic care emana un aer mai primejdios decât văzuse ea vreodată.

Durerea lăuntrică se amplifică până aproape nu mai reuși să o stăpânească. Lumina ei strălucitoare se stinsese.

Chance aruncă o privire spre Sunny, așa cum făcuse periodic din clipa în care ea se prăbușise pe găleata întoarsă și se ghemuise strâns în pătura pe care cineva i-o pusese pe umeri. Era înspăimântător de albă, cu fața trasă și sumbră. Nu își putea răpi din timp ca s-o aline, nu acum. Erau prea multe de făcut, trebuia să calmeze autoritățile locale, informându-le totodată că întreaga operațiune era sub controlul lui. De asemenea, avea de gestionat cadavrele și de ordonat verificări la agențiile pe care Mel le indicase ca fiind infiltrate de cârtițele lui Hauer.

Sunny nu era proastă, nici pe departe. Chance o privise urmărind activitatea din jurul ei cu o expresie tot mai sumbră pe măsură ce ajungea, inevitabil, la singura concluzie la care *putea* să ajungă. În definitiv, nu putuse să nu observe când ceilalți i se adresaseră cu Mackenzie în loc de McCall.

În acel moment, privirile li se întâlniră. Sunny îl fixă de la depărtarea celor zece metri ce îi separau, zece metri de prăpastie imposibil de trecut. El își păstră o expresie impasibilă. Nu putea să-i ofere nici o scuză la care ea să nu se fi gândit deja. Motivele lui erau bune, știa acest lucru, însă se folosise de ea și îi riscase viața. Cu firea ei generoasă, Sunny avea să-l ierte ușor pentru că o pusese în pericol, dar restul poveștii o lovise neîndoielnic în adâncul sufletului.

Văzu lumina stingându-se în ochii ei, pălind ca și cum nu ar fi existat niciodată. Sunny întoarse capul pentru a nu-l mai vedea...

Și îl spintecă pe dinăuntru cu acel gest.

Zdruncinat, sfâșiat de regrete, se întoarse din nou spre Zane. Fratele lui îl privea cu un ocean de înțelegere în ochii săi palizi.

– Dacă o vrei, nu renunța la ea.

Era atât de simplu și atât de dificil. „Nu renunța la ea." Cum ar fi putut să nu o facă, în condițiile în care Sunny merita ceva cu mult mai bun decât era el?

Acum însă ideea căpătase contur. „Nu renunța la ea." Nu se putu abține să nu arunce un ochi în direcția ei, curios dacă încă îl mai privea.

Sunny nu mai era acolo. Găleata era la locul ei, dar Sunny dispăruse.

Chance scrută grupurile de oameni care stăteau prin preajmă, unii lucrând, alții doar observând. Nu zări părul ei luminos. La naiba, tocmai o văzuse acolo; cum putuse să dispară atât de rapid?

„Ușor", își spuse. Exersase o viață întreagă.

Zane ajunse lângă el, cu toate simțurile în alertă. Nenorocitele de proiectoare îi orbeau, împiedicându-i

să vadă ce se afla dincolo de ele. Ar fi putut s-o ia în orice direcție.

Coborî privirea pentru a încerca să identifice eventualele urme, deși iarba era atât de călcată în picioare, încât se îndoia că ar fi putut găsi ceva. Găleata lucea întunecată și umedă în lumina proiectoarelor.

Umedă?

Chance se aplecă și își trecu mâna peste găleată, apoi se zgâi la pata roșu-închis de pe degetele și palma lui. Sânge. Sângele lui Sunny.

Avu impresia că propriul lui sânge i se scurgea din corp. Dumnezeule, fusese împușcată și nu spusese nimic. În întuneric, sângele nu ieșise în evidență pe hainele ei ude. Dar acest lucru se întâmplase... cu cât timp în urmă? Stătuse așezată acolo în tot acest timp, sângerând, și nu spusese nimănui nimic. De ce?

Fiindcă voia să fugă de el. Dacă s-ar fi aflat că era rănită, ar fi fost pusă pe o targă și dusă la un spital, de unde nu ar fi putut să scape fără a-l vedea din nou.

Când Sunny dispărea, o făcea fără dramatism. Fără scene, fără scuze, fără explicații. Dispărea, pur și simplu.

Dacă avusese impresia că suferise când ea îi întorsese spatele, acea durere pălea în comparație cu ceea ce simțea acum. O teamă disperată îi strânse inima, înghețându-i sângele în vine.

– Ascultați! tună cu putere, și vreo douăzeci de fețe învățate să i se supună orbește se întoarseră spre el. A văzut cineva unde a dispărut Sunny?

Oamenii clătinară din cap și începură să o caute. Era de negăsit.

Chance începu să împartă ordine:

– Opriți-vă toți din ceea ce faceți și răspândiți-vă. Găsiți-o. Sângerează. A fost împușcată și nu a spus nimănui.

Ieși din lumina reflectoarelor cu inima oprită în gât. Nu avea cum să fi ajuns prea departe, nu în atât de puțin timp. Avea s-o găsească.

Nu se putea gândi la alternativă.

capitolul 14

Chance se învârtea orbește pe coridorul din fața sălii de operații. Nu putea sta jos, deși camera de așteptare era goală și ar fi putut să se așeze pe oricare scaun ar fi dorit. Dacă se oprea din mers, era foarte probabil să se prăbușească și să nu se mai poată ridica niciodată. Nu știuse că exista o teamă atât de paralizantă. Nu o simțise niciodată pentru el însuși, nici măcar când se trezise cu țeava unui pistol îndreptată spre fața lui – iar pistolul lui Mel nu fusese primul –, însă o simțea acum pentru Sunny. Fusese prins în ghearele spaimei de când o găsise zăcând cu fața în jos pe câmpul acoperit de iarbă, leșinată, cu pulsul nesigur din cauza pierderii masive de sânge.

Slavă Domnului că din echipa de intervenție făcea parte și o ambulanță, altfel ar fi murit înainte să ajungă la un spital. Paramedicii nu reușiseră să oprească hemoragia, însă o încetiniseră, îi puseseră o perfuzie cu soluție salină pentru a-i hidrata organismul și a-i ridica tensiunea arterială, care începuse să se prăbușească, și o duseseră la spital încă în viață.

Acolo, Chance fusese împins la o parte de o întreagă echipă în halate.

– Sunteți rudă cu ea, domnule? îl întrebase scurt o asistentă, aproape scoțându-l cu forța din sală.

– Sunt soțul ei, se auzise el spunând.

În nici un caz nu avea să permită ca deciziile privind tratamentul ei să-i fie luate din mâini. Zane, care se aflase lângă el în tot acest timp, nu avusese nici cea mai mică tresărire de surpriză.

– Îi știți grupa sanguină, domnule?

Bineînțeles că nu i-o știa, așa cum nu știa răspunsurile la nici una dintre celelalte întrebări puse de femeia care completa fișa de internare, dar era atât de năucit, cu întreaga atenție concentrată pe rezerva în care vreo zece persoane stăteau aplecate asupra lui Sunny, încât aproape nu conștientizase că cineva îi punea întrebări, iar femeia nu insistase. În schimb, îl bătuse pe mână

și îi spusese că avea să se întoarcă în scurt timp, după ce soția lui era stabilizată. Chance îi fusese recunoscător pentru optimismul ei. Între timp, Zane, de o competență desăvârșită ca de obicei, ceruse să i se trimită pe reader-ul wireless Pocket Pro întregul dosar medical al lui Sunny, ca Chance să poată avea toate informațiile necesare când se întorcea femeia cu un milion de întrebări. Nu îl interesa câtuși de puțin harababura birocratică pe care o provoca; organizația avea să plătească pentru tot.

Dar șocurile se ținuseră lanț, adunându-se unul peste altul. Chirurgul ieșise din rezervă cu halatul verde, de unică folosință, mânjit de sângele ei.

– Soția dumneavoastră și-a recăpătat cunoștința pentru scurt timp. Nu era complet lucidă, dar a întrebat despre copil. Știți cât e de avansată sarcina?

Ca lovit de un ciocan, Chance se sprijinise cu mâna de perete.

– E însărcinată? întrebase el răgușit.

– Înțeleg. Chirurgul își schimbase imediat abordarea. Cred că tocmai aflase. Vom face câteva analize și ne vom lua toate măsurile de precauție posibile. O ducem în sala de operație chiar acum. O asistentă vă va arăta unde să așteptați.

Se îndepărtase cu halatul de unică folosință fâlfâind în urma lui.

Ochii lui Zane erau tăioși ca o rază laser când rostise laconic:

– Al tău?

– Da.

Zane nu îl întrebase dacă era sigur, lucru pentru care Chance îi era recunoscător. Fratele său considera de la sine înțeles că nu s-ar fi putut înșela în privința unui subiect atât de important.

Însărcinată? Cum? Se ciupi de rădăcina nasului, între ochi. Știa cum. Își amintea cu o claritate agonizantă ce simțise când ajunsese la orgasm în interiorul ei fără ca senzația să fie atenuată de teaca protectoare a unui

prezervativ. Se întâmplase de două ori - doar de două ori -, dar o dată era suficient.

Brusc înțelese sensul câtorva detalii mărunte. Trăise în preajma unor femei gravide în cea mai mare parte a vieții lui, pe măsură ce diversele lui cumnate aduceau pe lume câte un mic Mackenzie. Cunoștea bine simptomele. Își aminti cât de somnoroasă fusese Sunny în după-amiaza aceea și cum insistase să cumpere sfecla. Acea nenorocită de sfeclă murată, pofta ei de așa ceva - căci era sigur acum că acesta era motivul pentru care și-o dorise - îi salvase viața. Uneori poftele ciudate începeau aproape imediat. Își amintea cum Shea, soția lui Michael, lichidase aproape toate conservele de ton din acea parte a statului Wyoming cu o săptămână înainte de a-i fi întârziat ciclul. Și somnolența apărea în prima etapă a sarcinii.

Știa exact ziua când o lăsase însărcinată. Se întâmplase a doua oară când făcuseră dragoste, întinși pe pătură în căldura sfârșitului de după-amiază. Copilul avea să se nască pe la mijlocul lui mai... dacă Sunny supraviețuia.

Trebuia să supraviețuiască. Nu putea să înfrunte alternativa. O iubea mult prea mult chiar și pentru a se gândi la așa ceva. Însă văzuse rana provocată de glonț în partea dreaptă a trunchiului ei și era înspăimântat.

- Vrei să-i sun pe mama și tata? se interesă Zane.

Ar fi lăsat totul și ar fi venit imediat dacă spunea da. Întreaga familie ar fi făcut-o; spitalul ar fi fost invadat de membrii familiei Mackenzie, care îl susțineau din toată inima fără să pună întrebări.

- Nu. Nu încă.

Vocea îi era spartă, ca și cum ar fi țipat, deși ar fi putut jura că își ținuse toate țipetele în el. Dacă Sunny... dacă se realiza cel mai negru scenariu, avea să aibă nevoie de ei atunci. Deocamdată reușea să se stăpânească. La limită.

Se plimba de colo, colo, urmat îndeaproape de fratele său. Zane văzuse la viața lui multe răni provocate de gloanțe; își luase și el porția. Chance era cel norocos, căci fusese tăiat de câteva ori, dar niciodată împușcat.

Doamne, cursese atât de mult sânge. Cum reușise să stea dreaptă atâta timp? Răspunsese la întrebări, spusese că era bine, chiar se plimbase puțin înainte ca unul dintre bărbați să-i găsească acea găleată pe care se așezase. Era întuneric, avea o pătură înfășurată în jurul ei – de aceea nu observase nimeni.

Dar ar fi trebuit să fie la pământ, țipând de durere.

Gândurile lui Zane se derulau în aceeași direcție.

– Întotdeauna mă uimește să văd de ce sunt în stare să facă unii oameni după ce au fost împușcați.

În ciuda opiniei larg răspândite, o rană provocată de glonț, chiar și una fatală, nu pune neapărat victima la pământ. Toți polițiștii știu că până și un individ a cărui inimă a fost practic distrusă de un glonț încă îi mai poate ataca și ucide, moartea lui survenind abia după epuizarea oxigenului din creier. Cineva aflat sub efectul drogurilor poate încasa uluitor de multe gloanțe și totuși să continue să lupte. La cealaltă extremă se află cei care, suferind doar răni relativ minore, cad ca secerați, apoi se vaită până ajung la spital și primesc suficiente medicamente cât să fie reduși la tăcere.

În concluzie, se gândi Chance, era strict o problemă de autocontrol, iar Sunny avea o voință de titan. Nu putea decât să spere că avea o folosească în întregime pentru a se agăța de viață.

Se scurseră aproape șase ore până își făcu apariția chirurgul, cele mai lungi șase ore din viața lui Chance. Chirurgul arăta tras la față, iar Chance simți ghearele reci ale groazei. Nu. Nu...

– Cred că o să scape, spuse medicul oferindu-le un zâmbet de triumf care le dădu de înțeles în sala de operație se dusese o adevărată bătălie. Am fost nevoit să îndepărtez o parte din ficat și să fac o rezecție a intestinului subțire. Plaga de la nivelul ficatului a fost cea care a provocat hemoragia. A trebuit să înlocuim aproape tot volumul de sânge din corpul ei înainte s-o stabilizăm. Trecându-și mâna peste față, adăugă: Am mers pe dibuite o vreme. Tensiunea arterială i s-a prăbușit vertiginos și a intrat în stop cardiac, însă am adus-o imediat

înapoi. Reflexul pupilar e normal, iar semnele vitale sunt satisfăcătoare. A avut noroc.

– Noroc, repetă Chance, încă năucit de combinația de vești bune și lunga listă de traume.

– A lovit-o doar un fragment de glonț. Probabil a ricoșat din ceva.

Chance știa că nu fusese atinsă cât stătuseră ascunși în pârâu. Probabil se întâmplase când îl împinsese într-o parte, și Darnell trăsese spre el. Evident, Darnell ratase, iar glonțul nimerise într-o piatră și se spărsese în bucăți.

Sunny îl protejase. Din nou.

– Va rămâne la Terapie intensivă cel puțin douăzeci și patru de ore, poate patruzeci și opt, până vedem dacă nu apare vreo infecție secundară. Chiar cred că avem lucrurile sub control, insistă medicul. Va ieși din spital într-o săptămână.

Chance se prăbuși fără vlagă la perete, îndoindu-se de la mijloc pentru a-și prinde genunchii. Era complet ametit. Mâna tare a lui Zane îl prinse de umăr ca să-l sprijine.

– Mulțumesc, îi spuse Chance doctorului.

– Aveți nevoie să vă întindeți?

– Nu, sunt bine. Doamne! Sunt mai mult decât bine. O să scape!

– Da, spuse chirurgul cu un zâmbet larg.

Sunny își recăpătă cunoștința în episoade scurte, repetate, ca și cum ar fi fost o geamandură ieșind și intrând sub apă. La început avu doar fragmente de gânduri. Auzea voci în depărtare, deși nu reușea să deslușească vreun cuvânt, și un țiuit discret. Simțea și că avea ceva în gât, însă nu-și dădea seama că era un tub. Habar nu avea unde se afla, nici măcar că era întinsă într-un pat.

Când reveni la suprafață, simți bumbacul neted de sub ea și recunoscu materialul ca fiind un cearșaf. În episodul următor reuși să își întredeschidă ochii, dar

vederea îi era încețoșată și nu înțelegea rostul muntelui de dispozitive din jurul ei.

La un moment dat avu revelația că se afla într-un spital. Simțea durere, însă era difuză. Tubul îi dispăruse din gât. Își amintea vag când fusese scos printr-o manevră deloc plăcută, însă avea o noțiune atât de confuză a timpului încât părea să-și amintească prezența tubului după ce acesta fusese îndepărtat. În spațiul îngust din jurul patului intrau diverse persoane care aprindeau lumini puternice, vorbeau și o atingeau.

Treptat, în timp ce se lupta cu efectele anesteziei și ale medicamentelor, începu să-și recapete controlul asupra membrelor. Vlăguită, reuși să arate spre abdomen și să scâncească un singur cuvânt:

– Copilul?

Asistenta de la Terapie intensivă înțelese.

– Copilul e bine, spuse el, mângâind-o încurajator, iar ea fu mulțumită.

Îi era oribil de sete. Următorul ei cuvânt fu „Apă", moment în care primi bucățele de gheață în gură.

Odată cu recăpătarea cunoștinței apăru și durerea. Se furișa tot mai aproape de ea pe măsură ce amorțeala produsă de medicamente se retrăgea. Durerea era oribilă, dar Sunny o primea aproape cu bucurie, căci însemna că era încă în viață.

Adesea îl vedea pe asistentul pe nume Jerry. Acesta intră în rezerva ei, zâmbind ca întotdeauna, și o anunță:

– A venit cineva să te vadă.

Sunny clătină violent din cap, ceea ce se dovedi a fi o greșeală. Îi provocă valuri de agonie care trecură fulgerător peste efectul medicamentelor ce țineau durerea în frâu.

– Fără vizitatori, reuși să îngaime.

Avea impresia că petrecuse zile întregi, milenii, în unitatea de Terapie intensivă, dar când îl întrebă pe Jerry acesta răspunse:

– O, aproximativ treizeci și șase de ore. Vă vom muta într-o rezervă în scurt timp. Chiar acum este pregătită.

Când o mutară era deja suficient de lucidă ca să privească dalele și luminile de pe tavan trecând pe deasupra capului ei. Surprinse pentru o clipă chipul unui bărbat înalt și brunet și se grăbi să-și ferească ochii.

Instalarea ei într-o rezervă se dovedi a fi o operațiune de amploare care necesită doi infirmieri, trei asistente și o jumătate de oră. La final însă, patul era plăcut și răcoros, tăblia fusese ridicată, iar cineva îi pusese o pernă sub cap. Chiar și această mică schimbare de poziție o făcu să se simtă considerabil mai bine și mai stăpână pe ea.

În salon se aflau flori. Trandafirii, de culoarea piersicilor și cu o umbră de roșeață pe marginea petalelor, răspândeau un parfum ușor piperat ce acoperea mirosurile de dezinfectant specific unui spital. Sunny se holbă la buchet, dar nu întrebă de la cine era.

– Nu vreau nici un vizitator, le spuse asistentelor. Vreau doar să mă odihnesc.

I se dădu voie să mănânce un desert cu gelatină și să bea ceai slab. A doua zi bău zeamă de supă și fu așezată într-un scaun de lângă pat timp de cincisprezece minute. Era plăcut să stea din nou pe propriile picioare, chiar dacă doar pentru cele câteva secunde cât le luă infirmierilor să o mute din pat pe scaun. Se dovedi însă și mai plăcut când o întinseră la loc în așternuturi.

În noaptea aceea coborî din pat singură, deși procesul fu lent și dureros, și se plimbă de la un capăt al patului la celălalt. Fu nevoită să se țină de margine pentru a se sprijini, dar constată mulțumită că picioarele nu-i cedaseră.

În cea de-a treia zi sosi un nou colet de la florărie. De data aceasta era o bromelie cu frunze groase, cu tente cenușii, și o superbă floare roz deschisă în mijloc. Sunny nu avusese niciodată plante de apartament din același motiv pentru care nu avusese niciodată un animal de companie, fiindcă era permanent în mișcare și nu putea avea grijă de ele. Se holbă la ghiveci, străduindu-se să accepte faptul că de acum putea avea toate plantele

de apartament pe care și le dorea. Totul se schimbase. Crispin Hauer era mort, iar ea și Margreta erau libere.

Gândul la sora ei îi stârni un fior de alarmă. Ce zi era? Când urma să sune? Dacă tot venise vorba, unde era telefonul ei mobil?

În după-amiaza celei de-a patra zile, ușa salonului se deschise și intră Chance.

Sunny întoarse capul pentru a se uita pe fereastră. La drept vorbind, era surprinsă că îi lăsase atâta timp să se refacă. Îl ținuse la distanță cât de mult putuse, dar probabil trebuia să mai existe un schimb final de replici înainte să cadă cortina.

Își ținuse în frâu suferința psihică doar concentrându-se pe durerea fizică, dar acum aceasta o năpădi. Se luptă să o înăbușe, încercând să se controleze. Nu avea nimic de câștigat dacă făcea o scenă, doar și-ar fi pierdut respectul de sine.

– Ți-am păstrat la mine mobilul. Chance ocoli patul pentru a se poziționa între ea și fereastră, astfel încât să fie nevoită fie să-l privească, fie să întoarcă din nou capul. Știa însă că introducerea îi captase interesul. Margreta a sunat ieri, adăugă el.

Sunny își încleștă pumnii, apoi își relaxă rapid mâna dreaptă, căci gestul forțase acul perfuziei lipit pe dosul palmei. Margreta probabil intrase în panică auzind vocea unui bărbat la telefonul lor secret.

– Am vorbit repede. I-am spus că ai fost împușcată, dar vei fi bine, și că Hauer e mort. I-am spus că azi am să-ți aduc telefonul și că poate să te sune din nou diseară ca să verifice tot ce i-am povestit. Ea nu a zis nimic, dar nici nu mi-a închis.

– Mulțumesc, șopti Sunny.

Gestionase situația în cel mai bun mod posibil.

Era ceva ușor diferit la el, se gândi. Nu erau doar hainele, deși acum purta pantaloni negri și o cămașă albă de mătase, spre deosebire de blugii, bocancii și tricourile de dinainte. Întreaga lui atitudine era diferită. Desigur, nu mai juca rolul unui pilot desfrânat, dar fermecător. Era el însuși acum, și, ca să fie sinceră, simțise

întotdeauna ceva ascuns dincolo de farmecul lui. Era bărbatul care comandase un detașament special, care exercitase o influență enormă pentru a face ca lucrurile să meargă așa cum dorea el. Acea notă de periculozitate pe care doar i-o întrezărise la început era complet expusă acum, vizibilă în ochii lui și în autoritatea cu care vorbea.

Chance se apropie de marginea patului, suficient de mult cât să se poată apleca peste balustradă. Cu multă blândețe, cu o atingere ușoară ca fulgul, își puse vârfurile degetelor pe abdomenul ei și murmură:

- Copilașul nostru e bine.

Știa! Șocată, se holbă la el, deși era conștientă că probabil aflase de la medic.

- Aveai de gând să-mi spui? o întrebă, cu ochii lui căprui-auriu concentrați pe fața ei, ca și cum ar fi vrut să-i surprindă fiecare nuanță a expresiei.

- Nu luasem nici o decizie în privința asta, îi mărturisi ea.

De-abia ajunsese să se împace cu ideea; nu apucase să-și facă nici un plan.

- Asta schimbă lucrurile.

- Chiar așa. Ascultă, era *ceva* adevărat din tot ce mi-ai spus?

- Nu, replică el după o scurtă ezitare.

- Nu era nimic în neregulă cu pompa de carburant.

- Nu.

- Am fi putut decola din canion în orice clipă.

- Da.

- Nu te cheamă Chance McCall.

- Mackenzie. Chance Mackenzie.

- Ei bine, e și asta ceva, oftă ea. Cel puțin prenumele era adevărat.

- Sunny... nu face asta.

- Ce anume să nu fac? Să nu încerc să aflu cât de neghioabă sunt? Ai fost într-adevăr vânător de munte?

Peste ochii lui trecu o umbră.

- Marină. Serviciul de Informații al Marinei.

– Ai pus ca toate zborurile mele din ziua aceea să fie date peste cap. Când el recunoscu tacit, Sunny continuă: Hoțul era, de fapt, unul dintre oamenii tăi.

– Unul bun. Și tipii de la securitatea aeroportului erau tot de-ai mei.

– Știai că tatăl meu va fi acolo, zise ea strângând cearșaful cu mâna stângă. Ai înscenat totul.

– Știam că doi dintre oamenii lui ne urmăreau, o făceau încă de când s-a transmis buletinul de știri despre tine.

– Și asta ai organizat-o tot tu. Întrucât Chance nu comentă, Sunny se răsti: De ce am zburat prin toată țara? De ce nu am rămas pur și simplu la Seattle? Ai fi scutit avionul de uzură.

– Trebuia să păstrez aparențe cât mai convingătoare.

Sunny înghiți un nod.

– În ziua aceea... la picnic. Ai fi făcut dragoste – adică, ai fi făcut sex – cu mine sub ochii oamenilor tăi? Doar pentru a păstra aparențele?

– Nu. Faptul că am avut o aventură cu tine a fost necesar, dar... privat.

– Presupun că măcar pentru atât ar trebui să-ți mulțumesc. Mulțumesc. Acum pleacă.

– Nu plec nicăieri, declară el așezându-se pe scaunul de lângă pat. Dacă ai terminat interogatoriul, avem de luat câteva decizii.

– Eu am luat deja una. Nu vreau să te mai văd vreodată.

– Îmi pare rău, dar nu ți se va îndeplini dorința. Te-ai pricopsit cu mine, scumpo, fiindcă bebelușul din tine e al meu.

capitolul 15

Sunny fu externată din spital la opt zile după incidentul de pe câmp. Putea umbla, cu multă grijă, dar forța ei era aproape neglijabilă și era nevoită să poarte cămașa de noapte și halatul pe care i le cumpărase

Când o mutară era deja suficient de lucidă ca să privească dalele și luminile de pe tavan trecând pe deasupra capului ei. Surprinse pentru o clipă chipul unui bărbat înalt și brunet și se grăbi să-și ferească ochii.

Instalarea ei într-o rezervă se dovedi a fi o operațiune de amploare care necesită doi infirmieri, trei asistente și o jumătate de oră. La final însă, patul era plăcut și răcoros, tăblia fusese ridicată, iar cineva îi pusese o pernă sub cap. Chiar și această mică schimbare de poziție o făcu să se simtă considerabil mai bine și mai stăpână pe ea.

În salon se aflau flori. Trandafirii, de culoarea piersicilor și cu o umbră de roșeață pe marginea petalelor, răspândeau un parfum ușor piperat ce acoperea mirosurile de dezinfectant specific unui spital. Sunny se holbă la buchet, dar nu întrebă de la cine era.

– Nu vreau nici un vizitator, le spuse asistentelor. Vreau doar să mă odihnesc.

I se dădu voie să mănânce un desert cu gelatină și să bea ceai slab. A doua zi bău zeamă de supă și fu așezată într-un scaun de lângă pat timp de cincisprezece minute. Era plăcut să stea din nou pe propriile picioare, chiar dacă doar pentru cele câteva secunde cât le luă infirmierilor să o mute din pat pe scaun. Se dovedi însă și mai plăcut când o întinseră la loc în așternuturi.

În noaptea aceea coborî din pat singură, deși procesul fu lent și dureros, și se plimbă de la un capăt al patului la celălalt. Fu nevoită să se țină de margine pentru a se sprijini, dar constată mulțumită că picioarele nu-i cedaseră.

În cea de-a treia zi sosi un nou colet de la florărie. De data aceasta era o bromelie cu frunze groase, cu tente cenușii, și o superbă floare roz deschisă în mijloc. Sunny nu avusese niciodată plante de apartament din același motiv pentru care nu avusese niciodată un animal de companie, fiindcă era permanent în mișcare și nu putea avea grijă de ele. Se holbă la ghiveci, străduindu-se să accepte faptul că de acum putea avea toate plantele

de apartament pe care şi le dorea. Totul se schimbase. Crispin Hauer era mort, iar ea şi Margreta erau libere.

Gândul la sora ei îi stârni un fior de alarmă. Ce zi era? Când urma să sune? Dacă tot venise vorba, unde era telefonul ei mobil?

În după-amiaza celei de-a patra zile, uşa salonului se deschise şi intră Chance.

Sunny întoarse capul pentru a se uita pe fereastră. La drept vorbind, era surprinsă că îi lăsase atâta timp să se refacă. Îl ţinuse la distanţă cât de mult putuse, dar probabil trebuia să mai existe un schimb final de replici înainte să cadă cortina.

Îşi ţinuse în frâu suferinţa psihică doar concentrându-se pe durerea fizică, dar acum aceasta o năpădi. Se luptă să o înăbuşe, încercând să se controleze. Nu avea nimic de câştigat dacă făcea o scenă, doar şi-ar fi pierdut respectul de sine.

– Ţi-am păstrat la mine mobilul. Chance ocoli patul pentru a se poziţiona între ea şi fereastră, astfel încât să fie nevoită fie să-l privească, fie să întoarcă din nou capul. Ştia însă că introducerea îi captase interesul. Margreta a sunat ieri, adăugă el.

Sunny îşi încleştă pumnii, apoi îşi relaxă rapid mâna dreaptă, căci gestul forţase acul perfuziei lipit pe dosul palmei. Margreta probabil intrase în panică auzind vocea unui bărbat la telefonul lor secret.

– Am vorbit repede. I-am spus că ai fost împuşcată, dar vei fi bine, şi că Hauer e mort. I-am spus că azi am să-ţi aduc telefonul şi că poate să te sune din nou diseară ca să verifice tot ce i-am povestit. Ea nu a zis nimic, dar nici nu mi-a închis.

– Mulţumesc, şopti Sunny.

Gestionase situaţia în cel mai bun mod posibil.

Era ceva uşor diferit la el, se gândi. Nu erau doar hainele, deşi acum purta pantaloni negri şi o cămaşă albă de mătase, spre deosebire de blugii, bocancii şi tricourile de dinainte. Întreaga lui atitudine era diferită. Desigur, nu mai juca rolul unui pilot desfrânat, dar fermecător. Era el însuşi acum, şi, ca să fie sinceră, simţise

Chance, fiindcă nu putea suporta haine în jurul taliei. Habar nu avea ce urma să facă.

Starea în care se afla nu-i permitea să ia avionul spre Atlanta, fără a mai pomeni că ar fi trebuit să călătorească în cămaşă de noapte, însă trebuia să găsească un loc unde să se cazeze. Când aflase că urma să fie externată, luase cartea de telefon şi făcuse rezervare la un hotel. Avea servire în cameră; până devenea din nou capabilă să se îngrijească singură, hotelul era cea mai bună opţiune.

În timpul şederii în spital nutrise o vagă speranţă că Margreta avea să se mute cu ea, ajutând-o până se punea pe picioare. Acum că tatăl lor era mort, nu mai erau nevoite să se ascundă. Însă deşi Margreta păruse fericită şi uşurată, se împotrivise sugestiei lui Sunny de a veni la Des Moines. Făcuseră schimb de numere de telefon, dar la atât se rezumase totul - şi sora ei nu o mai sunase de atunci.

Sunny înţelegea. Margreta nu reuşea să se apropie de oameni, să formeze relaţii strânse. Probabil îi convenea de minune contactul la distanţă pe care îl avea cu sora ei şi nu îşi dorea nimic mai mult. Sunny încercă să-şi reprime tristeţea când înţelese că nu putea să aibă niciodată sora pe care şi-o dorise, dar în ultima vreme melancolia o copleşea mult prea uşor.

Una dintre cauze era furtuna hormonală a începutului de sarcină. Se trezea cu ochii în lacrimi la cele mai ridicole lucruri, de exemplu o emisiune de grădinărit pe care o urmărise la televizor într-o zi. Zăcea în patul ei de spital şi începuse să se gândească la cât de mult îşi dorise dintotdeauna o grădină de flori, dar nu avusese niciodată una. În clipa următoare bocea în hohote, înduioşată de propria soartă.

Depresia era o altă problemă care survenea în timpul recuperării fizice, o avertizase o asistentă. Avea să treacă după ce îşi recăpăta forţele şi devenea capabilă să facă mai multe.

Din punctul ei de vedere, sursa principală a depresiei era Chance. Acesta o vizita zi de zi, iar o dată venise

însoțit de bărbatul înalt, cu un aer primejdios, cu care îl văzuse vorbind în noaptea când fusese rănită. Spre surprinderea ei, Chance i-l prezentase ca fiind fratele lui, Zane. Zane îi strânsese mâna cu o blândețe deosebită, îi arătase poze cu frumoasa lui soție și cei trei copii adorabili și își petrecuse o oră înșirându-i povești despre năzdrăvăniile fiicei lui, Nick. Dacă doar jumătate din ceea ce spusese despre copil era adevărat, lumea întreagă trebuia să se pregătească sufletește pentru când mai creștea.

După plecarea lui, depresia lui Sunny se adâncise. Zane avea ceea ce-și dorise ea dintotdeauna: o familie pe care o iubea și care îi răspundea cu la fel de multă iubire.

Când o vizita, Chance evita întotdeauna subiectul care zăcea între ei ca un șarpe încolăcit. Făcuse ceea ce făcuse, și nici un discurs, oricât de meșteșugit, nu ar fi schimbat realitatea. Nu putea să nu respecte, chiar fără voia ei, faptul că nu încerca să-și găsească scuze. În schimb, Chance îi povestea despre familia lui din Wyoming și despre muntele pe care toți îl considerau drept casa lor, deși doar părinții mai locuiau acolo. Avea patru frați și o soră, o duzină de nepoți și o nepoată, faimoasa Nick, pe care, în mod evident, îi adora. Sora lui era dresor de cai și era măritată cu unul dintre agenții lui; un frate era fermier și se însurase cu nepoata unui vechi dușman de familie; un altul era fost pilot de avioane de vânătoare căsătorit cu o specialistă în chirurgie ortopedică; Zane era căsătorit cu fiica unui ambasador; iar Joe, cel mai mare dintre frați, era generalul Joseph Mackenzie, șeful Statului Major al Forțelor Aeriene.

Nu puteau fi toate adevărate, se gândea Sunny, însă poveștile păreau autentice. Apoi își amintea că Chance era un actor desăvârșit și se lăsa din nou pradă amărăciunii. Nu părea capabilă să se smulgă din starea de mâhnire. Avea o fire veselă, dar acum îi venea greu chiar și să zâmbească. Indiferent cum ar fi încercat să-și distragă atenția, gândul era întotdeauna acolo, întipărit

în inima ei ca un blestem ce răpea întreaga bucurie a vieții: Chance nu o iubea. Totul fusese doar un rol.

Era ca și cum o parte din ea ar fi murit. Se simțea înghețată pe dinăuntru și goală. Încerca să ascundă acest lucru, încerca să își spună că depresia avea să se risipească dacă o ignora pur și simplu și se concentra pe procesul de vindecare, dar în fiecare zi acel gol cenușiu din adâncul sufletului părea să se extindă și să se adâncească.

În ziua în care fu externată, infirmiera îi aduse cu un scaun cu rotile, și Sunny chemă un taxi care s-o aștepte la intrare în cincisprezece minute. Se lăsă cu grijă în scaun, iar însoțitoarea îi puse în poală geanta ce conținea hainele ei și rucsacul, așezând bromelia deasupra.

- Sunt sigură că am de semnat câteva documente înainte de a părăsi spitalul.

- Nu, nu cred, răspunse femeia, verificându-și instrucțiunile. Din ce scrie aici, sunteți gata de plecare. Probabil s-a ocupat soțul dumneavoastră de hârtii.

Sunny își înăbuși impulsul de a o informa răstit că nu era căsătorită. Chance nu spusese nimic și, la drept vorbind, ei nici nu îi trecuse prin minte cum avea să plătească pentru îngrijirile medicale, dar acum își dădu seama că el se ocupase într-adevăr de toate. Poate considera că măcar atât putea să facă.

Fu surprinsă să nu-l vadă acolo, la cât de categoric susținuse că voia să facă parte din viața copilului și cât de constant o vizitase. N-avea de unde să știe, dar poate fusese chemat urgent la vreo operațiune misterioasă de contraspionaj.

Îl subestimase. Când infirmiera ajunse cu scaunul aproape de ieșire, Sunny văzu un Ford Explorer familiar parcat în dreptul rampei. Chance își extrase corpul lung din spatele volanului și veni să o întâmpine.

- Am chemat deja un taxi, spuse ea, conștientă că se obosea degeaba.

- Ghinion, replică el scurt.

Îi luă geanta și floarea și le puse în spatele camionetei, apoi îi deschise portiera. Sunny începu să se împingă

în față în scaunul cu rotile, pregătindu-se să se ridice; tehnica aceasta o deprinsese cu un scaun obișnuit, dar într-unul cu rotile era mai dificil. Chance îi aruncă o privire exasperată, apoi se aplecă și o luă pe sus în brațele lui puternice, susținându-i ușor greutatea în timp ce o instală în scaunul camionetei.

– Mulțumesc, spuse ea politicoasă.

Avea să se poarte civilizat, cel puțin, iar metoda lui fusese mult mai puțin dureroasă și mai rapidă decât a ei.

– Cu plăcere.

Îi fixă centura de siguranță având grijă ca nu cumva să o atingă în dreptul inciziei chirurgicale, apoi închise portiera și ocoli mașina pentru a se strecura în spatele volanului.

– Mi-am rezervat o cameră la un hotel, zise ea. Dar nu știu unde e, deci nu pot să-ți dau instrucțiuni.

– Nu mergi la nici un hotel, mârâi Chance.

– Dar trebuie să merg undeva. Nu pot să conduc și nu mă descurc într-un aeroport, deci un hotel cu servirea în cameră e singura soluție logică.

– Ba nu e. Te duc acasă cu mine.

– Nu! ripostă ea violent, nesuportând ideea de a petrece zile întregi în compania lui.

– Nu ai de ales, spuse el ferm. Ai să vii, chiar și dacă dai din picioare și țipi tot drumul.

Era tentant. O, era tentant. Doar gândul că gesturile bruște i-ar fi pus în pericol copcile o făcu să renunțe. Însă nu-i pică fisa decât atunci când observă că se îndreptau spre aeroport.

– Unde mergem?

El îi aruncă o privire iritată.

– Ți-am zis. La naiba, Sunny, știi că nu locuiesc în Des Moines.

– În regulă, deci știu unde nu locuiești. Dar *nu* știu *unde* locuiești. Nu se putu abține să nu adauge: Și chiar dacă mi-ai spune, probabil ar fi o minciună.

De data aceasta, privirea pe care i-o aruncă el fu arzătoare.

– Wyoming, spuse scrâșnind din dinți. Te duc acasă în Wyoming.

Sunny păstră tăcerea în timpul zborului, vorbind doar când era necesar, și atunci doar monosilabic. Chance o studia pe furiș din spatele ochelarilor de soare. Zburaseră atât de mult până la confruntarea cu Hauer, încât i se părea firesc să se afle din nou în același avion, ca și cum acolo le-ar fi fost locul. Ea se instalase fără nazuri și fără să se plângă, deși era, fără îndoială, extenuată și chinuită de durere.

Părea atât de fragilă, ca și cum o pală mai puternică de vânt ar fi putut să o ia pe sus. Nu avea nici urmă de culoare în obraji sau în buze și pierduse vreo cinci kilograme care nu fuseseră în plus nici înainte. Medicii îl asiguraseră că se refăcea foarte bine și că, deși sarcina ei era într-un stadiu mult prea timpuriu, își luaseră toate măsurile de precauție și erau ferm convinși că bebelușul avea să fie bine.

Oricât ar fi fost de bucuros în privința copilașului, Chance era mai îngrijorat ca nu cumva sarcina să-i consume toată energia și să-i încetinească vindecarea. Sunny avea acum nevoie de toate resursele disponibile, dar natura acorda prioritate organismului micuț în curs de formare. Se putea asigura că și *ea* primea tot ceea ce îi trebuia numai luând măsuri ca Sunny să fie supravegheată clipă de clipă și ținută în puf și răsfățată până nu mai putea. Cel mai bun loc pentru a asta era Muntele lui Mackenzie.

Îi anunțase, desigur, că o aducea pe Sunny acolo. Le povestise întreaga situație, că era însărcinată și intenționa să se însoare cu ea, dar că era încă furioasă pe el și nu îl iertase. Nu era ușor să-i recâștige bunăvoința, dar se gândea că, odată ce ajungeau pe Munte, avea tot răgazul să-i înfrângă treptat împotrivirea.

Mary, ca întotdeauna, fusese extaziată. Considera de la sine înțeles că Sunny avea să-l ierte și, cum îl tot cicălise să se însoare și să-i ofere și el nepoți, probabil credea că acum aveau să i se îndeplinească toate dorințele.

Chance avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a i le îndeplini, căci ceea ce își dorea ea era exact ceea ce își dorea și el. Își jurase că nu avea să se însoare vreodată, nici să aibă copii, dar soarta hotărâse altceva. Gândul căsătoriei îl speria – nu, îl înspăimânta de moarte – în asemenea măsură, încât nici măcar nu deschisese subiectul în fața lui Sunny. Nu știa cum să-i spună ceea ce trebuia să știe despre el și nu știa cum avea să reacționeze ea după ce afla, dacă avea să-i accepte cererea în căsătorie sau să-l alunge furioasă.

Un singur lucru îi alimenta speranța, și anume declarația ei de dragoste. Nu o repetase după evenimentele tragice de pe câmp, dar Sunny nu era o femeie care să iubească superficial. Dacă mai rămăsese vreo scânteie de iubire în ea, dacă nu o stinsese el cu totul, avea să găsească o cale de a o readuce la viață.

Aterizează pe pista de pe aeroportul lui Zane, iar inima îi bubui sălbatic când văzu ce îi aștepta. Chiar și interesul lui Sunny fu stârnit. Se îndreptă de spate și, pentru prima dată de când fusese împușcată, Chance văzu pe chipul ei o umbră din acea însuflețire ce o caracteriza.

– Ce se petrece?

– Pare a fi un comitet de primire, o informă el bine dispus.

Întregul clan Mackenzie era strâns lângă pistă. Toată lumea. Josh și Loren veniseră din Seattle cu cei trei fii ai lor. Mike și Shea și cei doi băieți ai lor. Zane și Barrie, fiecare ținând în brațe câte unul din gemeni. Era prezent și Joe, îmbrăcat în uniforma lui de general de aviație, cu mai multe șiruri de fructe decât ar fi trebuit să fie permis. Chance nu știa cum reușise să-și facă timp, în programul lui aglomerat, să vină până acolo, dar, pe de altă parte, Joe putea face aproape orice voia, având în vedere că era ofițerul cel mai înalt în rang din întreaga țară. Alături de el, Caroline, de o eleganță perfectă în pantalonii trei sferturi de culoare turcoaz și sandalele albe – și, totodată, arătând al naibii de bine pentru vârsta ei –, avusese probabil dificultăți mai mari ca să se elibereze pentru a veni, căci era unul dintre cei

mai apreciați fizicieni din lume. Joe și Caroline erau însoțiți de cei cinci fii ai lor, iar de data asta John, cel mai mare dintre ei, nu mai era singurul care venise cu o iubită. Maris și Mac stăteau împreună; Mac își ținea brațul petrecut protector în jurul siluetei fragile a lui Maris. Mama și tatăl lui Chance se aflau în mijlocul grupului, cu Nick cocoțată bucuroasă în brațele lui Wolf.

Fiecare dintre ei, chiar și bebelușii, ținea câte un balon.

– O, vai, murmură Sunny.

Colțurile gurii ei palide se ridicară în primul zâmbet pe care îl văzuse Chance în ultimele opt zile.

Opri motorul și coborî, apoi se duse la cealaltă ușă și o scoase cu grijă pe Sunny. Ea fu atât de năucită de grupul adunat acolo, încât își petrecu un braț pe după gâtul lui.

Acela fusese probabil semnalul. Wolf se aplecă și o puse pe Nick pe picioare. Fetița o luă la fugă spre Chance, țopăind și strigându-i numele așa cum obișnuia ea:

– UncuDance, UncuDance, *UncuDance!*

Balonul pe care îl ținea țopăia și el înnebunit. Întreaga mulțime porni în urma ei.

În câteva secunde se treziră înconjurați. Chance încercă să o prezinte pe Sunny fiecăruia în parte, dar era prea mare forfota ca să apuce să termine vreo propoziție. Cumnatele lui, dragele de ele, râdeau și flecăreau ca și cum ar fi cunoscut-o de câțiva ani; bărbații flirtau cu ea; Mary îi zâmbea radios; iar vocea ascuțită a lui Nick răsună peste toți ceilalți:

– Ata e o lochie foalte, foalte dlăguță.

Puse mâna pe halatul de mătase și îi zâmbi radios lui Sunny.

John se aplecă și șopti ceva la urechea fetiței, care se corectă:

– *Rochie*, spuse ea, punând accentul pe *r*. Ata este o *rochie* foalte, foalte dlăguță.

Toată lumea aplaudă, iar Nick se lumină la față. Dintr-odată, Sunny izbucni în râs. Inima lui Chance tresări

când o auzi. Răsuflarea i se opri în gât și închise strâns ochii pentru o secundă.

Când îi deschise, Mary preluase controlul.

- Probabil ești extenuată, îi spuse lui Sunny cu vocea ei dulce, cu accent din sud. Nu trebuie să-ți bați capul cu nimic, draga mea. Ți-am pregătit un pat în casă și poți să dormi oricât vrei. Chance, du-o până la mașină, am eu grijă de ea.

- Am înțeles, să trăiți, răspunse el milităreşte.

- Stai! scânci Nick pe neașteptate. Am uitat semnul!

- Ce semn? întrebă Chance, mutând-o pe Sunny cu grijă pentru a-și putea privi nepoata.

Nick băgă mâna în buzunarul pantalonașilor scurți de culoare roșie și scoase o bucată de hârtie foarte șifonată pe care se ridică pe vârfuri pentru a i-o întinde lui Sunny.

- Am făcut-o singulă, anunță ea mândră. Buni m-a ajutat. În timp ce Sunny despăturea foaia, Nick adăugă: Am folosit cleion loșu, fiindcă e cel mai flumos.

- Cu siguranță așa e, confirmă Sunny.

Își înghiți cu zgomot nodul din gât. Chance se uită la hârtia ce tremura în mâna ei. Literele erau deformate și toate de mărimi diferite. Fetița probabil muncise la ele timp îndelungat, cu ajutorul expert și răbdător al lui Mary, căci cuvintele erau lizibile.

- „Bun venit acasă", Sunny, citi ea cu voce tare. Fața i se încreți a plâns. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, bâigui, apoi își îngropă fața pe gâtul lui Chance și izbucni în lacrimi.

- Da, conchise Michael. E însărcinată, fără îndoială.

Era dificil de spus cine de cine se îndrăgostise; Sunny de familia Mackenzie sau familia Mackenzie de ea. Odată ce Chance o așeză în mijlocul patului uriaș pe care i-l pregătise Mary - nu îi spuse că era fostul lui dormitor - Sunny se instală ca o regină înconjurată de curteni. În loc să se retragă la culcare, își puse împrejur perne care să o susțină și, în scurt timp, strânsese în jurul ei toate femeile și majoritatea copiilor mai mici,

aşezaţi pe pat şi pe podea şi unii chiar pe scaune. Gemenii se plimbau de la o margine a patului la cealaltă şi înapoi, prinzându-se de cuvertură pentru a se echilibra şi flecărind unul cu celălalt în ceea ce Barrie numea „limbajul lor de gemeni". Shea îl pusese pe Benjy pe podea şi îl gâdila, iar de fiecare dată când se oprea micuţul ţipa:

– Mai vreau! Mai vreau!

Nick stătea turceşte pe pat, ţinându-şi în mână „cleionul loşu" şi lucrând sârguincioasă la un alt mesaj. Cum primul avusese un succes atât de răsunător, acesta îi era destinat lui Barrie şi urma să fie împodobit cu steluţe strâmbe. Loren, fiind medic, voia să ştie detalii despre rana lui Sunny şi cum se simţea în acel moment. Caroline, care se lansase într-o consultaţie de stil improvizată, îi periase părul şi i-l ridicase în creştet, lăsând doar câteva şuviţe foarte sexy să-i atârne pe gâtul subţire. Maris, cu o scânteie de bucurie în ochii ei întunecaţi, îi povestea lui Sunny despre propria ei sarcină, iar Mary supraveghea întreaga scenă.

Lăsându-şi familia să facă ce ştia mai bine, să ţeasă un descântec de căldură sufletească şi ataşament, Chance porni spre grajd. După atâtea griji, avea nevoie de puţină linişte şi pace. În seara aceea trebuia neapărat să discute cu Sunny. Nu putea să mai amâne.

Se rugă cu disperare ca Sunny să-l poată ierta, ca lucrurile pe care trebuia să i le spună să nu o întoarcă pentru totdeauna împotriva lui, fiindcă o iubea atât de mult încât nu era sigur că ar fi putut trăi fără ea. Când îşi îngropase faţa la pieptul lui şi plânsese, inima lui aproape încremenise, căci se întorsese *spre* el în loc să se ferească de el.

Sunny râsese din nou. Acel râs, cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată, aproape îi frânsese spiritul. Nu se putea imagina trăind fără râsul ei.

Îşi încrucişă braţele peste uşa unei boxe şi se sprijini cu capul pe ea. Sunny trebuia să-l ierte. Trebuia neapărat.

– Este greu, nu-i aşa? spuse Wolf cu vocea lui gravă, apropiindu-se de el şi sprijinindu-şi la rândul său braţele

peste uşa boxei. Să iubeşti o femeie. Şi e cel mai bun lucru din lume.

– Nu am crezut că o să se întâmple vreodată, murmură Chance. Am fost atât de atent. Fără căsătorie, fără copii. Spiţa mea urma să se sfârşească odată cu mine. Dar ea m-a prins pe picior greşit. M-am îndrăgostit atât de rapid, încât nu am mai apucat să fug.

Wolf se îndreptă, îngustându-şi ochii negri.

– Cum adică, „să se sfârşească odată cu tine"? De ce nu îţi doreşti copii? Îi adori.

– Da. Însă ei sunt Mackenzie.

– Şi tu eşti un Mackenzie, îl corectă Wolf pe un ton de oţel.

Cu un gest istovit, Chance îşi masă spatele gâtului.

– Asta este problema. Eu nu sunt un Mackenzie adevărat.

– Vrei să te întorci în casă şi să-i spui femeii micuţe de acolo că nu eşti fiul ei? întrebă Wolf tăios.

– Pe toţi dracii, nu!

În nici un caz nu ar fi rănit-o în asemenea hal.

– Eşti fiul meu. Din toate punctele de vedere care contează, eşti al meu.

Adevărul acelor cuvinte îl făcu pe Chance să se cutremure. Îşi sprijini din nou capul pe braţe şi spuse:

– Nu am reuşit niciodată să pricep cum aţi fost în stare să mă acceptaţi atât de uşor. Ştiţi ce fel de viaţă am dus. Poate nu ştiţi detaliile, dar aveţi o idee generală. Nu eram mult mai mult decât un animal sălbatic. Mama habar nu avea, dar tu ştiai. Şi totuşi, m-ai primit în casa ta, ai avut încredere să mă laşi în preajma lui mami şi a lui Maris...

– Şi încrederea s-a dovedit justificată, nu-i aşa?

– Dar ar fi putut să nu fie. Nu aveai de unde să ştii. Chance făcu o pauză, scrutând întunericul din el, apoi rosti pe un ton plat: Am omorât un om când aveam vreo zece, poate unsprezece ani. Asta e copilul sălbatic pe care l-ai luat în casa ta. Am furat, am minţit, am atacat alţi copii şi i-am bătut, apoi le-am luat orice aveau

ei şi îmi doream şi eu. Ăsta sunt eu cu adevărat. Copilul acela va trăi întotdeauna în mine.

Wolf îi aruncă o privire aspră.

– Dacă ai fost nevoit să omori un om când aveai zece ani, bănuiesc că ticălosul merita ucis.

– Da, o merita. Copiii care trăiesc pe străzi sunt pradă uşoară pentru perverşii ca el. Încleştându-şi mâinile, Chance oftă: Trebuie să-i spun lui Sunny. Nu pot să-i cer să se mărite cu mine fără să ştie cu ce se va alege, ce fel de gene le voi transmite copiilor ei. Doar că nu ştiu ce fel de gene sunt, se răsti el. Nu ştiu ce se află în trecutul meu. Poate că mama mea era o târfă drogată şi...

– Încetează chiar acum, îi ordonă Wolf sever.

Chance ridică privirea spre el, singurul tată pe care îl cunoscuse vreodată şi bărbatul pe care îl respecta cel mai mult din lume.

– Nu ştiu cine te-a născut, spuse Wolf. Dar mă pricep la rase, fiule, iar tu eşti un specimen pursânge. Ştii ce regret cel mai mult în viaţă? Că nu te-am găsit decât când aveai deja paisprezece ani. Că nu ţi-am simţit mâna ţinându-mă de deget când ai făcut primii paşi. Că nu m-am trezit în toiul nopţii pentru tine când îţi ieşeau dinţii sau când erai bolnav. Că nu am putut să te ţin în braţe aşa cum aveai nevoie să fii ţinut, aşa cum au nevoie toţi copiii. Când te-am cunoscut nu mai puteam să fac nimic din toate astea fiindcă erai sperios ca un mânz sălbatic. Nu îţi plăcea să te atingem şi am încercat să respect asta. Însă e ceva ce trebuie să ştii. Sunt mai mândru de tine decât am fost vreodată de orice altceva din viaţa mea, fiindcă eşti unul dintre cei mai buni bărbaţi pe care i-am întâlnit vreodată, iar tu ai fost nevoit să faci eforturi mult mai mari decât majoritatea pentru a ajunge unde eşti acum. Dacă mi s-ar fi oferit să aleg pentru adopţie oricare dintre copiii din lumea întreagă, tot pe tine te-aş fi ales.

Chance îşi privi tatăl cu ochii umezi. Wolf Mackenzie îşi petrecu braţele în jurul fiului său şi îl îmbrăţişă strâns, aşa cum îşi dorise să o facă în toţi acei ani.

– Te-aș fi ales pe tine, repetă el.

Chance intră în dormitor și închise încet ușa în urma lui. Mulțimea se risipise de mult, majoritatea întorcându-se la casele lor, unii rămânând peste noapte acolo sau acasă la Zane ori la Michael. Sunny părea obosită, dar avea puțină culoare în obraji.

– Cum te simți?

– Extenuată, răspunse ea. Își feri privirea. Mai bine.

Chance se așeză pe pat, având grijă să nu o zguduie.

– Am câteva lucruri să îți spun.

– Dacă e o explicație, nu te mai obosi, îi aruncă ea. Te-ai folosit de mine. Bun. Dar, naiba să te ia, nu trebuia să duci lucrurile atât de departe! Știi cum mă simt gândindu-mă că am fost suficient de neghioabă să mă îndrăgostesc de tine, când tu nu mă considerai decât obiectul unui joc? Ți-a gâdilat orgoliul...

Chance își puse mâna peste gura ei. Deasupra degetelor lui bronzate, ochii ei cenușii îi aruncau scântei de furie pură. Inspiră adânc și spuse pe nerăsuflate:

– Primul și cel mai important lucru e acela că te iubesc. Ăsta n-a fost un joc. M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut. Am încercat să mă opresc, dar... Ridică din umeri și se întoarse la ceea ce era important. Te iubesc atât de mult încât mă doare pe dinăuntru. Nu sunt suficient de bun pentru tine și știu asta...

Ea îi împinse mâna deoparte, privindu-l mânioasă.

– Poftim? Adică sunt de acord, după ceea ce ai făcut, dar... ce vrei să spui?

Chance o luă de mână și constată ușurat că ea nu și-o retrase.

– Sunt adoptat. Partea asta e în regulă. E cea mai bună. Dar nu știu cine sunt părinții mei biologici, nu știu nimic despre ei. Ei – sau ea – m-au aruncat în stradă și au uitat de mine. Am crescut sălbatic pe străzi, și mă refer la propriu pe străzi. Nu țin minte să fi avut vreodată o casă înainte de vârsta de paisprezece ani, când am fost adoptat. M-aș putea trage din cei mai ticăloși oameni de pe planetă, și probabil așa și e, altfel nu m-ar fi lăsat să mor de foame în șanț. Vreau să îmi petrec

restul vieții cu tine, dar dacă vei fi soția mea, trebuie să știi cu ce te alegi.

- Poftim? repetă ea, ca și cum nu ar fi putut să-i înțeleagă vorbele.

- Ar fi trebuit să te cer în căsătorie mai de mult, spuse el, descărcându-și sufletul. Dar, pe toți dracii, cum aș putea să-i cer unei femei să se mărite cu mine? Sunt un loz în plic. Nu știi la ce să te aștepți cu mine. Aveam de gând să renunț la tine, însă apoi am aflat despre copilaș și nu am mai fost în stare. Sunt egoist, Sunny. Vreau tot tacâmul, pe tine și copilașul nostru. Dacă crezi că îți poți asuma riscul...

Sunny se dădu în spate, cu o expresie atât de scandalizată pe chip încât Chance aproape nu o putu îndura.

- Nu-mi vine să cred, scuipă ea, după care îl plesni peste față.

Încă nu-și recăpătase complet forțele, dar tot era destul de puternică. Chance rămăsese încremenit, fără a se obosi măcar să-și mângâie obrazul ce îl ustura. Inima i se veștejea încet. Dacă Sunny voia să-l lovească din nou, probabil o merita.

- Idiotule! țipă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl meu a fost *terorist!* Asta e moștenirea pe care o port eu după mine, iar tu îți faci griji fiindcă nu știi cine au fost părinții tăi? Mi-aș fi dorit al naibii de mult să nu știu cine a fost tatăl meu! Nu-mi vine să cred! Eram convinsă că nu mă iubești! Totul ar fi fost în regulă dacă aș fi știut că mă iubești!

De uimire, Chance lăsă să-i scape o înjurătură teribilă, unul dintre cuvintele foarte, foarte urâte ale lui Nick. La cum punea Sunny problema, frământările lui păreau într-adevăr banale. Se uită la fața ei splendidă, furioasă, și simți greutatea ridicându-i-se de pe piept ca și cum nu ar fi existat niciodată. Brusc îi veni să râdă.

- Te iubesc atât de mult, încât sunt pe jumătate nebun de iubire. Deci, te măriți cu mine?

- N-am încotro, răspunse ea bosumflată. Ai nevoie de un paznic. Și să-ți spun ceva, Chance Mackenzie, dacă tu crezi că în continuare ai să zbori în lumea

întreagă lăsându-te înjunghiat și împușcat doar ca să-ți iei porția de adrenalină, atunci să știi că te înșeli amarnic. Ai să stai acasă cu mine și copilașul ăsta. Ai înțeles?

– Am înțeles.

În fond, bărbații din familia Mackenzie făceau întotdeauna orice era necesar ca soțiile lor să fie fericite.

epilog

Sunny dormea, extenuată după travaliul lung și apoi după spaima și stresul intervenției chirurgicale când bebelușul refuzase să se nască. Ochii îi erau înconjurați de cearcăne, dar Chance își spuse că nu fusese niciodată mai frumoasă. Nu avea să uite până în clipa morții fericirea cu care Sunny își primise odorul din brațele lui. Personalul medical din încăpere pălise până dispăruse complet și nu mai rămăseseră decât el, soția lui și copilul lor.

Coborî privirea spre fața încrețită, la fel de extenuată, a fiului său. Bebelușul dormea ca și cum ar fi participat la un maraton, cu mâinile rotofeie strânse în pumni mici și aprigi. Avea părul negru și pufos și, deși era dificil de stabilit culoarea ochilor unui nou-născut, Chance nutrea convingerea că erau de un gri scânteietor, la fel ca ochii lui Sunny.

Zane vârî capul pe ușă și spuse în șoaptă:

– Bună. Am fost trimis în recunoaștere. Nu s-a trezit, nu-i așa?

Chance își privi soția, care dormea la fel de adânc ca bebelușul.

– I-a fost greu.

– Ei, pe toți dracii, cântărește peste patru kilograme și jumătate. Nici nu-i de mirare că a avut nevoie de ajutor. Zane intră în încăpere, zâmbind în timp ce examina fețișoara adormită. Hai, dă-mi-l în brațe. Trebuie să înceapă să-și cunoască familia. Luă bebelușul de la Chance și îl cuibări expert la pieptul lui. Eu sunt unchiul tău Zane. Ai să mă vezi frecvent prin preajmă. Am doi băieței care ard de nerăbdare să se joace cu tine, iar mătușa ta Maris – ai s-o cunoști într-un minut – are unul doar puțin mai mare decât tine. Vei avea destui tovarăși de joacă, de asta să fii sigur.

Pleoapele bebeluşului nu se ridicară nici măcar atunci când Zane îl legănă. Buzele lui trandafirii se mişcară într-un gest inconştient de supt.

– Uiţi repede cât sunt de mici, murmură Zane, mângâind cu mâna lui mare căpşorul rotund. Ridică privirea spre Chance şi rânji. Se pare că rămân singurul care ştie cum să producă o fetiţă.

– Da, ei bine, eu sunt doar la prima încercare.

– Va fi şi ultima dacă toţi au să cântărească patru kilograme şi jumătate, rosti o voce din pat. Sunny oftă şi îşi dădu la o parte părul din ochi, iar chipul i se lăţi într-un zâmbet larg când îşi văzu fiul. Dă-mi-l, ceru ea, întinzând braţele.

Exista un protocol pentru aşa ceva. Zane îi dădu bebeluşul lui Chance, iar Chance i-l duse lui Sunny, punându-i-l în braţe. Îl înduioşa la culme legătura dintre mamă şi nou-născut, acea privire fascinată pe care o schimbau, ca şi cum s-ar fi recunoscut la un nivel elementar.

– Te simţi suficient de bine ca să primeşti musafiri? întrebă Zane. Mama deja îşi muşcă zăbala, atât e de nerăbdătoare să pună mâna pe micuţ.

– Mă simt bine, spuse Sunny, deşi Chance ştia că nu era adevărat. Nu se putu abţine să nu o sărute şi, chiar şi acum, între ei se aprinse acea fierbinţeală instantanee, cu toate că fiul lor abia venise pe lume de câteva ore. Sunny se trase în spate, roşind. Stai departe de mine, libidinosule, îl tachină ea făcându-l să râdă.

– Ce nume o să-i puneţi? vru să ştie Zane. Vă tot întrebăm de câteva luni, dar n-aţi vrut să ne lămuriţi. Nu mai puteţi păstra secretul prea mult timp.

Chance coborî cu un deget pe obrazul pufos a bebeluşului, apoi îşi îmbrăţişă strâns soţia şi copilul. Viaţa nu avea cum să devină mai frumoasă de atât.

– Wolf, spuse în cele din urmă. El e micul Wolf.